

A decorative border with intricate floral and scrollwork patterns in a dark green color, framing the central text.

**FÃ¶r KÃ¤rleks
Skull...**

FÖR KÄRLEKS SKULL...

av

Karl G Sjödin

Av Karl G Sjödin har tidigare utkommit:

Läckan, 1990

Hämnd, 1991

Hotet, 1991

Vinna eller försvinna, 1993

Utmarker, 1993

Satans Barn, 1995

Revirpinkaren, 1996

Prolog

Islamabad, Pakistan

Ahmed Mekmoud hann precis springa ut ur huset och kasta sig ner bakom den låga stenmuren innan militärpolisens kulsprutebestyckade jeepar med skrikande däck bromsade in. Kamouflageuniformerade soldater hoppade ur och rusade mot byggnaden med dragna vapen, hjälmarna glänste i månskenet. De rörde sig snabbt och disciplinerat. De hade vanan inne.

I skydd av några akacior såg Ahmed hur de slog in ytterdörren. Ljudet från gevärskolvorna studsade mellan de vitrappade husen. I några fönster tändes ljus och siluetter tittade ned mot gatan men så fort innevånarna såg vilka det var som "hälsade på", släcktes ljusen igen. Sedan satt de i mörkret med av rädsla bultande hjärtan och med samma frågor på läpparna: Vem skulle hämtas? Vem hade blivit angiven? För vad spelade mindre roll, resultatet var detsamma. De kom aldrig tillbaka.

Dörrens gångjärn gav vika och militärpoliserna stormade uppför trapporna med automatkarbinerna skjutklara. Bakom akaciorna väntade Ahmed med torr mun men inom sig visste han. Sekunderna senare tändes lamporna i deras lägenhet. Han hörde sin hustrus skrik och barnens gråt blandas med militärens korthuggna kommandon. Ahmed knöt vanmäktig händerna när han hukande sprang över den smala gatan och in i en stenlagd gränd. Skammen över att inte kunna försvara sin familj plågade hans själ. Men det var inte dem de var ute efter. Att ens försöka hade varit fåfängt. Han undrade vilka order militären fått - slå ihjäl honom på stället eller låta honom leva? Ett tag till, tills han i den militära säkerhetstjänstens tortyrkammare avslöjat namnen på sina källor. Med en sista blick mot det upplysta fönstret försvann han in i medinans labyrinter.

Tjugo minuter senare knackade han försiktigt på hos den adress hans farbror Ismael två månader tidigare givit honom - utifall att ... Ismael var tulltjänsteman och hade kontakter. Dörren gnisslade till, i dörrspringan syntes ett avlångt, slugt ansikte. Ahmed tyckte instinktivt illa om uppsynen.

“Ja?” Mannen lyckades få den korthuggna frågan att låta som en förolämpning.

“Jag måste iväg.”

“Vem har sänt dig?” Ahmed uppgav farbroderns namn men dörren öppnades inte. Han kände hur det knöt sig i magen. Hade han tagit fel? Hade Ismael blivit lurad? Men sedan slog det honom.

“Han kommer med betalningen i morron.” Eureka. Snabbt drogs han in i det mörka huset. Ahmed log bittert. Hur kunde han glömma lösenordet?

Pengar.

Utanför Norrtälje

Hon var vacker och lätt som en fjäder. Det blonda håret inramade det näpna ansiktet, nu fyllt av änglalik frid. De blåaktiga strypmärkena runt hennes hals var det enda som fläckade hennes skönhet. Den bredaxlade mannen suckade tyst och fylldes av vemod, han kunde inte slita blicken från flickan i sina armar. Så skör, så oskyldig. Och bara sju år. Vilket slöseri med livet ...

Han tittade på mannen som gick snett framför honom. Den skyldige. Den klantige. Det förbannade, perversa ... ! Han drog djupt efter andan och tvingade

sig att lossa på sina hårt sammanbitna käkar. Tyvärr var det inte så enkelt. Det hade inte behövt hända. Han var själv delvis ansvarig, han borde ha varit mer vaksam. Den insikten vägde ett ton.

Han lade varligt ned flickebarnet bredvid den färdiggrävda gropen. I bakgrunden sträckte sig björkarnas kala grenar mot kvällshimlen som giriga benrangelsfingrar. Han rös, januarivinden blåste runt smalbenen. Marken hade varit hård, tjälen djup. Någon ytterligare halvmeter hade varit önskvärt men vad fan - det fick duga. Han grep efter spaden med höger hand, satte tåspetsen i flickans sida och tippade henne ned i det svarta hålet. Hon föll som en fjäril i sin vita klänning. Han kände hur det flammade till i bröstet, maggropen drog ihop sig. Men han behärskade sin vrede. Det hade han alltid kunnat göra - innan han släppte spärren.

Förutom att hela historien äcklade honom bekymrade den honom också. Conrad började bli för säker. Att lämna flickan ensam med det där pedofilarslet var ett bland flera tecken på det.

I samma ögonblick satte hovrättsrådet Hans Nilsson igång med sitt förbannade snyftande och gnällande igen. Den gälla rösten skavde mot trumhinnorna. Som berusad vacklade Nilsson fram till gravens kant och föll på knä. Den bredaxlade mannen nickade tyst för sig själv. En passande position.

“Herregud, vad har vi gjort!” Hovrättsrådet knäppte de behandskade händerna och gungade i sidled med överkroppen. Den kala hjässan lyste som en extramåne i det tilltagande mörkret.

Mannen vägde spaden i handen, kände dess tyngd.

“Inte ‘vi’ - du!” Han röst var kall, för talande tyckte han själv. Men Nilsson var för upptagen med sin självömkan för att lägga märke till omvärldens nyanser.

“Det var ju inte meningen! Herregud”, upprepade han, “vad har jag gjort!” Hans Nilsson böjde sitt huvud som i bön, tårar trillade nedför hans plufsiga kinder. Mannen knöt handen runt spadskäftet så att knogarna vitnade. Förbannade kräk!

“Dräpt ett oskyldigt barn!” svarade han. Med en sista blick på flickan lyfte han spaden och öppnade portarna, lät den komma. Den befriande, renande vreden. Han tog ett steg i sidled och lät med full kraft spadens stålkant vina ned mot hovrättsrådets blottade nacke. Ljudet påminde om när man klyver en vedklabb,

spaden skar rätt igenom ben och kött. Huvudet studsade mot kanten på graven innan det gjorde sällskap med resten av kroppen, som landat ovanpå flickan. I en evig omfamning.

Han blundade och tvingade sig att andas lugnt, kvävde de röda demonerna. Till slut lade sig stormen. Han började skotta igen hålet.

Ångesten skulle komma senare.

På Värmdö

Han var skyldig, verkställigheten var därför bara en formsak. Som att stämpla ut. En passande metafor.

Mannen bakom det rimfrostiga trädet tittade mot den fristående vedbastun vid kanten av sjön. Mot ena väggen stod en snöraka lutad, antagligen användes den till att hålla träbryggan något så när ren från snö och nyöppnade vakar rena från is. Det kunde behövas, för kallt var det. Han blåste varmluft i yllevantarna och trampade med kängorna. Snödjupet i skogen var bara en halvmeter, avståndet till bastun mindre än tjugofem. Han fylldes av tillfredsställelse inför det han skulle göra.

Bastuns enda fönster var immigt, ur skorstenen ringlade en vit rökslinga mot skyn. Därifrån hördes högljudd sång på finska. Han justerade luvan och halsduken så att de bara lämnade en springa öppen för ögonen. Kylan fick snön att gnistra men yllet dämpade ångan från hans andedräkt.

Plötsligt gick dörren upp och en rödhårig man med blek och risrosig hy klev ur bastun och ut på träspången. Han steg på en isfläck, halkade till och släppte fram ett "Perkelä!" innan han började småspringa de få meterna ned till vaken. Isbad efter ölen i bastun var standardproceduren. Med ett högt tjut hoppade han ned i det kalla vattnet.

När han kom upp till ytan väntade mannen med halsduken på honom. Med rakans skaft höll han den rödhårige borta från iskanten och under vattnet. Det tog inte lång stund i kylan.

När han såg kroppen sakta driva bort under isen nickade han för sig själv. Det fanns en motvillig respekt i den gesten. Finnpajsaren hade inte yttrat ett ljud under sin döds kamp. Inga skrik, ingen skräck - bara ett tyst, ursinnigt kämpande.

Han hade dött med en viss värdighet.

Vilket var mer än man kunde säga om hur han levde.

Kapitel 1

Sune Bergström flyttade rastlöst sin stora kroppshydda i stolen. Föräldramöten var inte hans starka sida. Han lade plötsligt märke till att byxorna var skrynkliga och att skorna behövde putsas. Det fick honom att känna sig ännu mer malplacerad. Utanför fönstret sken aprilsolen, en talgoxe satt på taket till en av daghemmets lekstugor och kvittrade. Våren var på väg och förutspådde pockande känslor - men Sune kände mest en växande irritation.

Mitt emot honom satt föremålet för hans otålighet - en sektionschef på kulturförvaltningen med rädda ögon och ett fladdrigt "tyck-om-mig"-leende. Han hade presenterat sig som Erik, han talade lågmält och försiktigt men bredde i Sunes tycke ut sig i all oändlighet. Om sin fadersroll. Om sitt ansvar. Särskilt om sin förträfflighet när det gällde att byta blöjor och att vara jämställd hemma. För det kasserade han in uppskattande nickningar och leenden från både dagispersonalen och de övriga kvinnorna. Vilka var i flertal. Jävla velourbralla! Sune strök sig över det glesnande, blonda håret - en gest han lagt märke till verkade öka i frekvens ju tunnare skalpen blev - och lutade sig bakåt. Tålmod var inte heller hans starka sida.

Förutom Erik och Sune fanns det ytterligare en man i rummet. Han hade berättat att han "hette Per och var pappa till Karin". Ett föredömligt kort inlägg. Erik var nu inne på hur ofta han tvättade. Sune drog åter otåligt en av sina stora händer genom sitt bakåtkammade hår och fäste sina blå ögon på den jämställde. Nu fick det fan i mig räcka! I samma ögonblick verkade Erik närma sig slutet.

"... och så har alltså Pluttan det med sina föräldrar. Vår äldsta dotter sitter barnvakt. Eva skulle egentligen också ha varit här men hon blev tvungen att jobba över." Det sista levererades med ett ursäktande ögonkast i riktning mot dagisfröknarna. Se på fan, tänkte Sune ironiskt, vi har trots allt något gemensamt.

Det var Annika, Sunes sambo och journalist på en av landets större morgontidningar, som plötsligt ringt till kontoret och krävt att han skulle gå på föräldramötet i stället för henne. Annika tog mycket seriöst på sitt arbete och hade inte Sunes möjligheter att vara "flexibel" - det vill säga att som egenföretagare i viss mån kunna reglera sin arbetstid. En omständighet som hon inte drog sig för att utnyttja. Sune hade inte ens försökt protestera - dels därför

att hon hade rätt i sak, dels därför att han just då inte haft speciellt mycket att göra men mest därför att hennes tonfall vittnat om en stressnivå som han av erfarenhet visste att det skulle kosta att höja. Hans vackra hustru hade ett temperament som inte var att leka med. Och vad fan, sedan de flyttat in i sitt nya radhus i Vällingby, vilket var över två månader sedan, hade han inte ens besökt sin dotters dagis. Så nu satt han här - men det tänkte han inte göra länge. Innan Erik hann dra efter andan lutade Sune sig fram och dominerade föräldracirkeln med sin nästan hundra kilo tunga och etthundraåttioåtta centimeter långa kroppshydda. Sune tyckte att Erik ryggade bakåt.

“Samma här”, sade Sune. “Min sambo Annika jobbar över. Vår barnvakt kostar femtio kronor i timmen. Jag heter Sune Bergström och är pappa till Malin.” Han lutade sig tillbaka, nöjd med att ha gjort sin plikt.

“Sune Bergström? Är inte du polis?” Det var Per, “pappa till Karin” som yttrat sig. Hans ansikte uttryckte ohämmad nyfikenhet.

“Före detta”, svarade Sune kort och markerade genom att vrida bort kroppen att han inte ville få några fler frågor.

“Jag har för mig att jag läst om dig ... ” Per pillade sig på läppen, det bekymrade honom uppenbarligen inte att Sune snoppat av honom. Plötsligt knäppte han med fingrarna och sken upp.

“Satt inte du inne för mord?” Per ställde frågan med ett nästan triumferande tonfall, som om han just avslöjat en statshemlighet. Han slickade sig om munnen. Sune fick en vision av en hyena som gjorde sig beredd att kasta sig över ett värnlöst byte. I det här fallet hans privatliv. För några hämningar när det gällde andras integritet verkade Per inte dras med. Inte heller någon större taktkänsla. Sune slog tyst vad om att han var journalist.

Det blev dödstyst i rummet, allas ögon fästes på Sune. Erik hade blivit likblek. Sune vred på huvudet och mötte Pers blick. Han lät det gå några sekunder innan han svarade och ansträngde sig för att hålla rösten neutral.

“Dråp. Två och ett halvt år. Jag dödade mannen som mördade min förra fru och min son. Hur så?”

Per ryckte på axlarna.

“Inget särskilt. Jag tyckte bara att jag kände igen dig från löpen. Jag är journalist. Frilans.” Sune gratulerade sig till att trettio års upparbetad polisinstinkt fått honom att gissa rätt när det gällde Pers yrke. Men han trodde inte ett dugg på det där “inget särskilt”. Det skulle inte förvåna honom om lokaltidningen Västerort i morgon fick in ett artikelförslag på temat “Dråpare bland dagisbarn.”

“Inget särskilt? Jag tycker nog att det är av ett visst intresse att veta vilka föräldrarna är till dom barn min dotter ska umgås med.” Kvinnan gjorde inga ansträngningar för att dölja sin upprördhet, rösten var vass som en glasskärva. Den tillhörde en äldre, blond dam med skotskrutig schal över axlarna. Sune trodde sig minnas att henne namn var Sonja och att hon var bibliotekarie. Hennes ansikte lyste av avsky när hon tittade på honom. Sedan flyttade hon blicken till dagispersonalen, två kvinnliga förskollärare i trettioårsåldern, och fortsatte med ett anklagande tonfall: “Varför har inte jag blivit upplyst om detta?”

Förskollärarna, som hette Lotta och Gudrun, såg en aning förvirrade ut men Gudrun försökte svara.

“Vi gör inga personundersökningar på barnens föräldrar. Och även om vi gjorde det skulle den typen av upplysningar stanna hos oss. Vi har tystnadsplikt.”

“Så här kan finnas föräldrar som har både det ena och det andra på sina samveten?” fräste Sonja.

“Ja,” svarade Lotta. “Inklusive fördomsfullhet.” Sonja spärrade upp ögonen åt svaret, Lotta bet sig i läppen. Det syntes på henne att hon ångrade sin replik. Men varken Sonja eller hon hann säga någonting, Erik tog åter ordet.

“Att döda en annan människa måste alltid fördömas. Det handlar inte om fördomsfullhet.” Han var blek och sammanbiten med rättfärdighetens röda rosor på kinderna. Blicken mötte Sunes, den var full av trotsig indignation.

Sune suckade. Det här hade han varit med om många gånger, både i jobbet och privat. När media jagade honom som värst med helsvarta rubriker om “Dråparsnuten” hade han avskärmat sig. Det hade inte varit speciellt svårt eller krävt några extra talanger - han gjorde det rent reflexmässigt, det handlade om en psykologisk försvarsmekanism. Dessutom hjälpte fängelsemurarna till. Tiden hade naturligtvis också bidragit till att han försonat sig med det han gjort, inte heller det hade varit speciellt svårt. Rent juridiskt och allmänmoraliskt var det

självkligt åt helvete fel att ta lagen i egna händer. Och särskilt upprörande var det naturligtvis när den som gjorde det var en lagens företrädare. Men personligen hade Sune inga problem med det han gjort - och vad värre var, han insåg att han antagligen skulle kunna göra om det. När någon attackerade hans nära och kära regredierade han till rovdjursstadiet. Det var inget han varken var speciellt stolt över eller skamsen för - han konstaterade tämligen lidelsefritt detta faktum. Det räckte för honom - men sällan för andra.

Efter frigivningen hade han blivit tvungen att utveckla en försvarsstrategi som han använde när den aktuella omgivningen var värd det. Vilket den inte var så ofta. Sune hade för länge sedan slutat bry sig om hur "man" skulle vara. Men nu gällde det inte honom; han kunde inte bortse från att det fanns en risk för att Malin skulle komma att särbehandlas på grund av honom. Så för sin dotters skull upprepade han nu charaden. Han riktade sig direkt till Erik.

"Anta att din Pluttan ligger på marken. Över henne sitter en galen människa med en stor kniv, höjd till hugg. Du står tre meter ifrån med en laddad och osäkrad pistol i handen. Hanen är spänd. Du kan inte missa. Vad gör du? Trycker du av för att rädda din dotters liv?"

"Det är en orimlig fråga." Erik svalde hårt. Sonja bröt in med sin vassa röst och höll med.

"Såna där situationer kan man inte måla upp och kräva att ..." Men hon blev avbruten av Per. Hans röst var uppskruvat debattlysten. Sune gissade att han behövde material till sin ingress.

"Jomen, svara på frågan! Den innehåller ett intressant moraliskt dilemma."

Sune gav honom ett trött ögonkast. Visst brukade den tänkta situationen gripa tag i folk, väcka känslor - men Pers hyeneinstinkt var bara pervers. Sune såg också i ögonvrån hur Lotta vred sig av olust och åter började nagga på sin underläpp. Erik tittade skyggt på Per, hans röst bar knappt.

"Jag skulle resonera, vädja, försöka få honom att ta sitt förnuft till fånga."

Sune lutade sig åter fram, han tänkte göra den här plågan kort. Han gjorde sin stämman intensiv.

"Se det framför dig, Erik. Din dotter gråter, skräcken lyser ur hennes ögon. Hon

vädjar till dig: 'Pappa, hjälp mig!'. Galningen drar tillbaka kniven, riktar ett hugg mot hennes hals. Kniven rör sig nedåt, om en tiondels sekund är din dotter död. Trycker du av eller inte?" Det sista viskade Sune fram.

Eriks ögon var stora, han svalde åter hårt, det stora adamsäpplet guppade som ett flöte på vattnet. Munnen började darra.

"PANG!" Per skrek rätt ut. Alla ryckte till, inklusive Sune. Erik såg ut att när som helst kunna svimma. Sune blev förbannad, vände sig till Per och öppnade munnen men kom av sig. Pers ansikte var kluvet av ett brett leende.

"Kräket är väck! Den som tvekar i en sån situation förråder sitt barn. Offrar det för en sketen principals skull!" Han stirrade provocerande på Erik, sedan på de övriga. "Det borde finnas fler som Sune här, tycker ni inte?"

Alla var obehagligt berörda, dels på grund av frågeställningen, dels på grund av Pers agerande. Lotta rörde oroligt på sig i stolen och undvek att se på Per. Erik satt stilla och tittade Sune rakt i ögonen. Det Sune såg fyllde honom med medlidande.

"Erik, jag säger inte att det jag gjorde är rätt. Men du ska inte vara så säker på att du inte kan döda. Det handlar för det mesta bara om var gränsen går, om var våra spärrar sitter." Sune tystnade ett tag och fortsatte sedan med den "pedagogiska prickken över i:et".

"Paradoxalt nog är vi människor kapabla till dom mest fruktansvärda handlingar - för kärleks skull. Särskilt för kärleken till våra barn." Den spiken brukade göra susen. Så också denna gång, nu nickade de flesta instämmande. Även Erik, om än tveksamt.

Slaget var vunnet.

*

Men på kvällen fann sig Sune inblandad i en strid han inte kunde vinna.

"Vet du vad det här egentligen handlar om?" Annika lade inte fingrarna mellan. "Jo, att jag har ett bättre jobb än du, att jag tjänar mer."

"Skitsnack! Vad yrar du om? Jag pratar om att du prioriterar ditt jobb framför

familjen!”

“Och det gjorde aldrig du på rikskrim?”

“Försök inte med det där retroaktiva köret. Nu pratar vi om idag, om här och nu och att jag hamnar i situationer som den på dagiset!”

“Stackars dig! Som om det vore första gången, det borde du lärt dig leva med nu. Det var ju över sex år sen allt det där hände. Jag är förvånad över att den där Per ens kom ihåg dig.”

“Om det inte vore för er murvlar skulle det inte finnas nåt att komma ihåg! Och vad fan menar du med att du har ett ‘bättre’ jobb? Är det ‘finare’ att vara anställd än att driva ett eget företag? Att vara beroende av att pappa VD kommer med lönechecken varje månad?” Sune kände sig kränkt.

“Nej, det har jag inte sagt. Det kräver mod att klippa av navelsträngen och klara sig själv.” Annika såg ångerfull ut, lät plötsligt som om vore hon på defensiven - och Sune gick rätt i fällan.

“Och att du tjänar mer är förresten bara en tidsfråga - du ska få se!”

Annika började skratta, gick fram till Sune och slog armarna om honom.

“Det var en öm tå i alla fall! Men det var ojuste av mig, jag vet att de första åren som egen inte är lätta. Speciellt inte i privatdeckarbranschen.”

“Jag är ingen jävla privatdeckare! Jag är utredare!”

“Visst, vad sägs om att ‘utreda’ oss nu när Malin somnat?”

*

Som sagt - de där slagen vann han aldrig. Men det kanske inte var så konstigt. Numera ansågs det ju vetenskapligt belagt att kvinnan var mannen överlägsen när det gällde att kommunicera. Antagligen grunden för uttrycket “kvinnans list övergår mannens förstånd”.

På sängen låg Annika naken och väntade. Vacker, med sitt rödbruna hår, de fasta bröstet och den mörka triangeln - men framför allt med det där sexiga lilla

leendet, som Sune besvarade. Det här var en del i mansrollen han gillade att leva upp till.

Han vände sig om och fällde ned persiennerna i deras fortfarande gardinlösa sovrum. I ögonvrån tyckte han sig se en gestalt utanför gatlyktans ljus - någon som stod och tittade upp mot deras fönster. Sune vinklade upp persiennerna igen men då var trottoaren tom. Han ryckte på axlarna och vände sig mot sängen.

I ljuscirkeln från gatlyktan steg en rökslinga från en cigarettfimp upp mot natthimlen.

Kapitel 2

Advokat Conrad Spjut var irriterad. Det syntes på hans sätt att rulla cognacsglaset i handen.

Han var en man av litet format och små gester. Och prudentlig, från de vita manschetterna och den knäppta västen till de blanka trettiosjuorna. Det lilla, runda huvudet rörde sig i reptilliknande ryckningar när han flyttade blicken runt rummet. Han rättade till slipsens kråsnål - en annan av hans subtila antydningar - vilka omgivningen lärt sig att tolka och ta på fullaste allvar. Conrad Spjut var nämligen lika farlig som han var liten. Liksom de giftigaste arterna av ormsläktet.

Chefen för tullkriminalen, Allan Hammarlund, missade inte gesten. Det var han som för tillfället hade ordet. Han bläddrade nervöst i några papper, sökte tydligen efter något specifikt.

Utseendemässigt var han Conrads raka motsats. En analogi från djurvärlden ledde tveklöst till ett fyrfota hovdjur - giraffen. Med sina nästan två meter i längd stack han ut i varje folksamling. Håret var silvergrått fastän han ännu inte passerat de femtio. Han vankade rak i ryggen och med långa kliv rastlöst fram och tillbaka framför den öppna spisen med blicken fäst på ett av pappersarken. Gången var vaggande, kostymbyxorna fladdrade runt de smala benen. Mellan de buskiga ögonbrynen fanns en konstant rynka.

Vid det runda ekbordet mitt emot honom satt den illegala spelklubbens "VD" Jamal Karim al Sharif och trummade nervöst med fingrarna samtidigt om han rökte sina irriterande långa, turkiska cigaretter. Bara Kåge verkade behagligt avslappnad. Han hade hållt ut sin satta och kraftiga lekamen i en av läderlappsfatöljerna och såg faktiskt sömnig ut. Undrar om han verkligen är så kall bakom den där fasaden, tänkte Conrad. Men hittills hade han inget att klaga på. Eliminierandet av hovrättsrådet i vintras hade Kåge skött enligt konstens alla regler även om där fanns ett drag av excess i själva tillvägagångssättet. Conrad Spjut skiftade otåligt skinka.

"Ah, här har vi det!" Alla ryckte till. Hammarlunds basröst passade bättre på en kaserngård än i en salong. "Lasten beräknas anlända från Ukraina till Lettland om cirka en vecka och avgå därifrån omedelbart. Det blir med båda båtarna:

Hamnmyndigheterna är som vanligt villiga att låta sig mutas och titta åt ett annat håll. När jag fått den exakta tidpunkten ska jag se till att den mindre fraktbåten ostört kan lägga till här nere i viken. Den andra dumpar sitt innehåll utanför Ystad. Vidaretransporten till Tyskland, Belgien och Holland är Jamals ansvar.” Irakiern bekräftade detta med en vickning på cigaretten. Hammarlund fortsatte:

“Ett tjugotal filippinskor, tolv vietnamesiskor och tio luder från Thailand kommer via Alexandria till Istanbul.” Han skrattade till. “Eller jag kanske ska säga blivande luder.” När ingen tycktes road av hans passus harklade han sig och fortsatte: “Från andra hållet tillkommer nåra somalier som körs med små båtar genom den grekiska övärlden till den turkycypriotiska delen av Cypern och vidare till Turkiet. Med dom finns också ett par, tre rwandier som har bråttom som fan att komma undan rättegångarna.” Han gav Conrad en blick och log belåtet. “Dom har fått betala bra. Dessutom har vi ett tjugotal män, främst från Irak, Pakistan och Bangladesh. Inklusive några kineser. Det är mest släktingar till flyktingar som redan tagit sig ur landet och politiska dito. Dom förflyttar sig i mindre grupper landvägen över bergen, genom Afghanpasset och med båt från Batum över Svarta Havet till Odessa, vår uppsamlingsplats i Ukraina.” Han flinade till. “En jävla resa. Alla drömmer dom om en plats i solen, om fristad och ett välavlönat arbete i väst. Och det kan dom ju fortsätta med.” Han sträckte på sin gängliga lekamen och satte handflatorna mot varandra. Han såg ut som en frikyrkopastor. “Till sist är det nåra asiatiska ungar med, dom ska till Holland. Pedofilsvängen. Det är den kinkigaste vidaretransporten men Jamals arrangemang har ju fungerat tidigare.”

Conrad suckade och smuttade på cognacen. Det här var förklaringen till varför mötena tog sådan tid. Alla dessa förbannade detaljer. Att de flesta av kvinnorna hamnade på bordeller, frångagna sina pass och identitetshandlingar och att majoriteten av männen skulle fastna i anställningskontrakt med slavvillkor - vem brydde sig? Eller att några skulle utnyttja bidragssystemen till max. Han tänkte på en företagsam somalier som skaffat sig uppehållstillstånd i både Sverige och Finland och som reste emellan på färjorna och lyfte alla tänkbara bidrag i båda länderna. Smart kille, särskilt som Conrad Spjuts organisation tog tjugofem procent på alla bidrag han snodde åt sig. Det gällde förresten alla “kreditflyktingar”. Men som sagt, det där var detaljer. Allt de som fanns i rummet behövde veta var när, hur många och vart. Det här handlade om att tillgodose marknadens behov av sexuella nöjen och billig arbetskraft. Lönsammast var glina, även om volymerna var små. Och riskerna där var stora, så det skulle förbli så.

Sin juristutbildning till trots så betraktade sig Conrad Spjut i första hand som affärsman. Och affärer skötte man rationellt och effektivt. Idag omsattes mer pengar på människosmuggling och könshandel än på sprit-och cigarettsmuggling. Enligt Newsweek rörde det sig på global nivå om femtio miljarder dollar. Snart skulle omsättningen när det gällde smuggling av människor vara ikapp knarket. Han log förnöjt. Pengarna var det centrala. Men Hammarlund var en gammal militär och den mest paranoide i gruppen. Han såg en potentiell säkerhetsrisk bakom varje missad detalj och kanske låg det något i det, tänkte Conrad, även om han var rätt stolt över hur klanderfritt hans organisation fungerade. Till och med i krissituationer som med fårskillen Hans Nilsson. Han lät blicken vandra över till den kraftige mannen i läderlappsfatöljen.

Kåge var en klippa - kompetent, effektiv och pålitlig. Och rak, han tvekade inte att säga sin mening till skillnad från de andra två. I tysthet uppskattade Conrad det men var samtidigt på sin vakt mot att rågången inte överträdde. Det var han som hade makten. Bara han, det hade han sett till att alla förstod. Men det fanns något oåtkomligt hos Kåge, något avskärmat. Conrad undrade om det inte rann lite lappblod i hans ådror. Utseendemässigt påminde han om en same med de höga kindknotorna och de mörka, lite sneda ögonen.

Kåges huvuduppgift var att ha koll på polisen. Han hade rekryterats av Allan Hammarlund, vars viktigaste bidrag var att skaffa fram information om hur tullpatruller och kustbevakningens båtar rörde sig. Allan stod som garant för att inga obehagliga överraskningar inträffade till sjöss. Conrads egen advokatbyrå hade upprättat juridiskt oklanderliga dokument som gjorde att de via bulvaner och brevlådeföretag kunde äga transitlägenheter, en passförfalskarverkstad, huset spelklubben var belägen i och andelar i två fartyg. Plus jaktstugan. Det senaste tillskottet till gruppen, hovrättsrådet Hans Nilsson, hade också sett bra ut. En domare som kunde se till att vittnens namn avslöjades, förhørsprotokoll försvann, rättegångar uppsköts och så vidare var inte att förakta. Men här delade han Allans inställning. Säkerheten fick inte äventyras, Nilsson hade varit ett ryggradslöst och liderligt kräk. Förutom att han liksom majoriteten av de övriga var en passionerad spelare hade han uppenbarligen också haft ett antal för gruppen okända böjelser. Inte för att Conrad lade några moraliska aspekter på hur andra levde, hans eget sexliv innehöll en del ovanliga kombinationer. Några inkluderade minderåriga. Men han var diskret och formen var viktig. Exemplet med flickan var talande. Nilsson saknade omdöme, därför måste han bort. Svårare var det inte.

“Vi fick fotona, dom falska passen är på väg ner med mitt folk.” Jamal drog ett ryckigt bloss på cigaretten och strök sig över det tjocka, svarta håret med en ringbeprydd hand. Han var som alltid oklanderligt klädd i mörkblå kostym och vit skjorta. En proper fasad som dolde ett osäkert inre. Jamal var genuint feg, en inställsam rövslickare. Både bildligt och bokstavligt. Men han var också en mycket skicklig organisatör. Jamal fortsatte:

“Av dom här sextiofyra är det en tredjedel som ska stanna här i landet. Tio har restbetalningar att göra direkt när dom kommer hit. Det görs via depositioner eller släktingar som står som garantier. Dom övriga mjölkar vi som vanligt i bidragssvängen. I snitt får vi ut cirka femtusen dollar per skalle.”

Conrad Spjut rättade till ett pressveck och nickade belåtet. Det var samma siffra han själv räknat fram, Jamal hade ordning på böckerna. Sextiofyra gånger femtusen och en dollarkurs på säg sju och femtio gjorde närmare två och en halv miljoner kronor bara för den här leveransen. Verksamheten var lukrativ. De senaste två åren hade de över Östersjön smuglat in mellan tre-och fyratusen människor och omsatt över etthundrafemtio miljoner. Nettot låg på strax över etthundra.

“Transitlägenheten i Hässleholm är iordninggjord. Den mindre båtens last ska hit till stugan. Några frågor?” Ingen reagerade, Allan slog ut med händerna som tecken på att mötet var avslutat.

“Vad tycker ni? Blev inte ombyggnaden bra?” Conrad gjorde en svepande gest med armen, han dolde inte belåtenheten i sin röst. Vilket både Hammarlund och Jamal noterade och kvitterade med instämmande nickningar och kommentarer.

Jaktstugan låg avlägset, utefter kusten några mil norr om Norrtälje. Den var skriven på ett bulvanföretag. Conrad hade sett till att det fanns bygglov på det “skyddsrumsarbete” som gällt utgrävningen av källarplanet men ritningarna och slutresultatet stämde inte överens. Hantverkaren som satt in ståldörren hade arbetat kvittolöst. Källarplanet bestod nu av över etthundrafyrtio ljudisolerade kvadratmeter och omfattade ett stort övervakningsrum och tio mindre rum, eller snarare spartanska celler med väggfasta våningssängar, åtta i varje cell. Fyra toaletter fanns också samt ett litet men välutrustat kök med en kyl-och frysanläggning. Entrén var en klassiker, dold av en vridbar bokhylla på övervåningen, bakom vilken en spiraltrappa följt av en smal gång ledde fram till ståldörren. Att allt låg under jord vittnade visserligen de fönsterlösa väggarna om

men en sinnrik både ljus-och ventilationsanläggning tog bort det mesta av den känslan. En fullt utrustad bar sträckte sig utefter ena långväggen i övervakningsrummet, den andra upptogs av en storbilds-TV och en multimediaanläggning. Naturligtvis var detta inte något för "det mänskliga kapitalet" i cellerna utan för deras väktare. När de inte roade sig med annat.

Två monitorer vid kortväggen var kopplade till ett slutet, internt videosystem. Alla rum var övervakade liksom den yttre omgivningen. Stugan var dessutom larmad. Om någon tog sig in i stugan - till exempel en inbrottstjuv - och mot alla odds lyckades hitta lönntrappan och ståldörren så skulle vederbörande ändå inte förstå för vilket ändamål anläggningen existerade. Och innan ståldörren forcerats skulle deras eget folk hinna fram och permanent ta hand om den stackaren.

Kåge var den som först reste sig. Efter att än en gång nästan rituellt ha uttryckt sin uppskattning över anläggningen gjorde Hammarlund och Jamal detsamma. Alla hade sina respektive uppgifter att sköta i den kommande operationen. Men Conrad hade en sak kvar att avhandla.

"Kåge, jag vill prata med dig." Kåge hejdade sig i dörröppningen och återvände in i rummet. På tecken från advokaten stängde han ståldörren. Conrad gick fram till baren och hällde upp ytterligare en skvätt av den gyllengula drycken.

"Vi har fått shejkens förnyade förtroende, trots Nilssons fadäs." Han betraktade forskande Kåge som grimaserade av avsmak.

"Vad fan, Conrad, du vet vad jag tycker om såna där grejer." Conrad smuttade på sin cognac men släppte inte Kåge med blicken.

"Tack vare shejken fungerar vår central i Amman. Vi måste hålla honom på gott humör."

Kåge fnyste ilsket.

"Kidnappning av ungar skapar ett sånt jävla pådrag ..."

"Shejken vill ha en ung, svensk tös. Punkt och slut. Det ska han få. Och hon ska vara orörd."

Kåges mörka ögon smalnade, han fick ett spänt drag över munnen.

“Vad menar du med det?”

“Du vet vad jag menar.”

Det blev Kåge som först sänkte sin blick och bytte ämne.

“Vem ska sköta skitgöret nu när Toivo är väck?”

“Har du nån aning om vad som hände honom?”

Kåge ryckte på axlarna.

“Nej, men borta är han.” Och inte sörjer jag honom heller, tänkte han. Den här branschen är full av äckel. Med en blick på Conrad lade han tyst till: och psykopater. Men utåt höll han masken, något han var bra på. För han måste stanna kvar tills han fullbordat det han föresatt sig. Tills cirkeln var sluten. Allt annat var otänkbart.

“Du har utnyttjat alla dina poliskontakter?”

“Ja.”

“Du har inget med hans försvinnande att göra?” Conrad ställde frågan med neutral röst, som om svaret inte intresserade honom.

“Vad fan menar du med det?”

“Tja, Hans Nilsson gick ju för långt. Och Toivo och han var ju samma andas barn.” Ett torrt skratt följde på hans ord.

“Ja, det har du rätt i. I Nilssons fall var det mig ett nöje!” Kåges röst darrade till, han förbannade omedelbart att han blottat sig. “Men jag gjorde det för att det var nödvändigt - och på ditt uppdrag. När det gäller Toivo har jag ingen aning om vad som hänt.” Kåge tittade utan att blinka in i Conrads ögon. Det kändes som att fixera en kobra. Conrad nickade sakta och bytte spår.

“Jag har ordnat en ersättare. Han ska hjälpa till vid själva bortförandet men du gör förarbetet. Han heter Giulio Luca, är nån slags säkerhetschef på italienska ambassaden. När du kontaktar honom, identifiera dig med ordet ‘giogia’ - det betyder ‘lust’ på italienska.” Än en gång kom ett skratt men annorlunda denna

gång. Där fanns en skrämmande underton. Kåge undertryckte en rysning.

“Han talar väl svenska?”

“Flytande, han har bott i Sverige i över tio år. Han älskar svenskar.” Conrad avslutade det han hade i glaset och såg Kåge i ögonen. “Särskilt våra barn.” Ännu ett kort skratt följde, Conrad sökte i Kåges ansikte efter en reaktion. Men Kåge höll både ansiktsmuskler och röst under kontroll.

“Gäller samma önskemål som tidigare för araben?”

Conrad blev affärsmässig.

“Ja, inte över tio år, gärna yngre. Fem till sju år sådär. Blå ögon och av svenskt ursprung.”

“Tidpunkten?”

“Jag tänkte vi kunde ta det i samband med den andra leveransen.”

“Vidaretransporten?” Conrad nickade gillande. Kåges korta och koncisa frågor var liktydiga med den effektivitet han utvecklade när han gick till verket. Samtidigt irriterade det Conrad att han inte kunde slå hål på rustningen.

“Först hit. Sedan tillbaka med båten. Privatjet från Odessa.”

“Pengarna?”

“Kommer att finnas på det vanliga stället.” Conrad satte ifrån sig glaset på spiselhällen. “Rapportera löpande till mig.”

Samtalet var över.

När Kåge lämnat rummet drog ett litet småleende över advokat Conrad Spjuts avlång ansikte. Det var något med Kåge och barn, något ambivalent. Något som inte stämde.

Han måste ta reda på vad.

Kapitel 3

Sune såg rörelsen avspeglas i dataskärmen, en skugga som gled förbi.

Han vände kontorsstolen mot dörren samtidigt som skuggan genom den matta glasrutan fick skarpare konturer. När dörren trycktes upp skallrade rutan till och Sune förebrådde sig åter för att inte ha kommit ihåg att köpa kitta - kitta, för helvete! - en ritual som nu var inne på tredje året.

På tröskeln till den öppna dörren stod en mörkhårig man i marinblå kostym, vit skjorta och blå-rödrandig slips. På fötterna hade han svarta loafers och i vänsterhanden höll han en dokumentportfölj i svart läder. Ansiktet var symmetriskt, även om munnen var väl tilltagen ovanför den bestämda hakan. Han var över medellängd med breda axlar. Hela hans hållning utstrålade viljestyrka.

Sune noterade att han inte bar överrock, trots att aprilvädret var både regnigt och småkyligt. Någon hatt över det mörkbruna, mittbenade håret bar han inte heller. Men antagligen åkte han bil. Sune tyckte att det luktade Mercedes, någon av de större modellerna. Eller möjligen Bentley. Under alla omständigheter en tilltalande odör hos en tänkbar klient. Mannen tog ett steg framåt. Ett par bruna, vaksamma ögon svepte snabbt runt rummet. Han pekade på glasrutan, rösten var smått anklagande.

“Utredare AB. Jag blev tvungen att ringa Patent-och registreringsverket i Sundsvall för att få tag i dig. Borde det inte stå ‘Utredare Sune Bergström AB’ eller något liknande?” Han talade vårdat, rösten var mörk. Sune ryckte på axlarna.

“Beklagar besväret. Men jag är inte så säker på att mitt namn är den bästa reklamen.” Det sista lade han till med ett sarkastiskt flin. Mannen nickade kort att han förstod. Sune insåg att besökaren undersökt hans bakgrund. Vilket var helt i sin ordning. Sune tittade avvaktande på honom, försökte bestämma sig för vad han tyckte. Mannen tog ytterligare ett steg in i rummet.

“Jag skulle vilja prata med dig om en sak.” Orden kom forcerat, Sune fick en känsla av att karln spelade upp en noga inrepeterad scen. Sunes nyfikenhet var väckt, han pekade på besöksstolen, en sliten pinnstol i avskavd, obestämbar färg.

“Visst. Ge mig två minuter bara.”

Mannen nickade kort och satte sig ned. Sune vände sig mot datorn och fortsatte jobba men betraktade i smyg besökaren.

Militär, tänkte Sune. Eller företagare. Van att fatta beslut. Sune såg att mannen lät blicken vandra runt rummet men han avslöjade inte med en min vad han tyckte - vilket var ovanligt. För det fanns en del att tycka ...

Kontoret låg i ett gammalt hus på Hornsgataspuckeln, mitt emot Maria Langartorg. Både ytterdörren och trappuppgången hade sett bättre dagar. Låsblecket var rostigt, färgen hade flagnat här och där. Trappstegen var snedslitna och fläckade av diverse vätskor. Och dofter. “Klassisk arbetarpatina från Söder”, som en av A-lagarna uttryckte det innan Sune föste ut honom från trapphuset.

Sunes kontor låg på tredje våningen och passade perfekt in i det allmänna förfallet. Tapeterna gick i brunt, de hade inte satts upp i går, knappast ens under det här decenniet. Troligen samtidigt som fönstren sist tvättades. Inga tavlor fanns på de kala väggarna. På en liten diskbänk stod en gammal kaffebryggare. Mannen i besöksstolen noterade allt med neutralt ansikte. Han kunde dock inte undvika en association; hans tankar gick till en filmschablon från fordom. Den avflagnade stolen han själv satt på, det repade skrivbordet, det buckliga, grå arkivskåpet som såg ut att ha sparkats in i hörnet, trattlampan i taket och som pricken över i:et, de nakna persiennerna genom vilka dagsljuset silade in - rubbet skulle platsa som rekvisita i någon 50-talsfilm med Humphrey Bogart, Eddie Constantine eller någon annan privatdeckartuffing i huvudrollen. Förresten kunde Sune Bergström själv duga. Kroppshyddan, de grova händerna, den aggressiva hakan och den kyliga blå blicken i kombination med det envisa draget över munnen gjorde ett tufft och smått brutalt intryck, trots att åren fårat ansiktet och rundat av de skarpaste kanterna. Och även om meritlistan lindrigt sagt var skiftande så hade innehavaren ett renommé för både skicklighet och hänsynslöshet. Oavsett den ruffiga omgivningen var chanserna stora att Sune Bergström var rätt man för det han ville ha gjort. Det gällde bara att få honom att inse det utan att behöva berätta för mycket.

Sune ägnade sig åt datorn, det enda moderna föremålet inom synhåll. Han arbetade med en inlägga till tingsrätten, dit han tänkte släpa ett av landets större försäkringsbolag. De vägrade att betala Sunes faktura åberopande att Sune

“överskridit uppdragets parametrar”. Jävla dösnack.

Han hade genomfört ett bevakningsuppdrag hos ett dataföretag och skaffat fram bevis för att två anställda kopierade upphovsrättsligt skyddat material. Men Sunes gamla kamera förde ett sånt liv att han under “bevissäkrandet” blev upptäckt. När en av plagiatörerna försökte slå ned honom kunde Sune inte låta bli att gripa förövarna. Vilket han gjorde efter ett präktigt slagsmål. Men det innebar naturligtvis också att möjligheten att spåra bovarna till deras uppdragsgivare var borta. Det tingsrätten nu skulle bli tvungen att ta ställning till var hur Sunes bevakningsuppdrag kunde eller borde definieras.

Försäkringsbolaget hävdade att själva gripandet var att betrakta som ett självsvåldigt “medborgaringripande” och inte som en del i Sunes uppdrag och att han genom sitt agerande “saboterat den fortsatta utredningen”. Sune tryckte in en backupdiskett i a-stationen och suckade lite - som om det inte fanns annat att ägna sig åt. Han låg redan efter med ett jobb åt en redare som misstänkte sin son för förskingring och inte ville blanda in polisen. Medan Sune kopierade ned sin inläga sneglade han på mannen i besöksstolen.

Klädseln verifierade bilden av framgång, den andades definitivt mer NK än Hennes & Mauritz. Detsamma gällde hela karln. Han förde sig med självklar säkerhet, rörelserna var avmätta och distinkta. Huden stramade över kraniet och framhävde ansiktets grova benstomme vilket gjorde att han förmedlade ett vaket, alert intryck. Det enda störande var återigen munnen - läpparna verkade sammanpressade, såg ut som att de när som helst kunde åka tillbaka och blotta tänderna i ett rovdjursgrin. Sune insåg plötsligt att den analogin visste var den satt - mannen var på jakt. Och villebrådet hade antagligen en del att vara oroligt för, det framgick av uttrycket i de bruna ögonen som inte verkade missa en detalj i rummet. Sune kommenderade en utskrift och lät skärmsläckaren ta över.

“Jaha, vad var det du ville prata med mig om?”

“Jag vill anlita dig.” Åter kom orden krystat, som om det bar honom emot att alls tala. Skrivaren satte igång med ett knattrande ljud, mannen reagerade med en snabb huvudvridning. Av hans min förstod Sune att en svartvit nålskrivare inte var speciellt statushöjande.

“Varför just mig?”

“På rekommendation.”

“Får man fråga från vem?”

“Nej.” Mannen började plötsligt gnugga sig i ögonen. Han tog upp en liten flaska ur kavajfickan och droppade en klar vätska i båda ögonen.

“Allergiska besvär”. Några blinkningar och han verkade OK. Sune fortsatte sin utfrågning.

“Du heter?”

“Det spelar ingen roll.”

Sune blev inte speciellt förvånad, det var inte första gången en klient ville vara anonym. Han skulle just till att börja rabbla sin taxa när mannen fortsatte:

“Jag vill att du att du engagerar dig i sökandet efter en person.”

Sune höll upp båda handflatorna.

“Stopp och belägg. Det där är inte min mammas gata. Jag jobbar mest med ekonomisk brottslighet, visserligen i olika former, men ändå. Och jag antar att polisen är inkopplad på försvinnandet?”

“Ja, men dom kommer ingenstans.” Han lät plötsligt trött.

“Varför tror du då att jag skulle göra det? När dom med alla sina resurser inte lyckats?”

“Därför att många människor inte vill tala med polisen. Särskilt inte en del av dom som den här personen är associerad med.” Han fick ett underligt uttryck i ansiktet, små svettdroppar glänste vid hårfästet och i pannan. Sune började känna ett visst obehag. Den där gamla krypande känslan i nacken gjorde sig påmind. När mannen stack ned handen i dokumentportföljen placerade Sune sulorna stadigare mot golvet och gjorde sig beredd att kasta sig över karln om handen kom upp med något olämpligt. Utåt behöll han lugnet.

“Det gör mig inte mer lämpad. Jag har varit polis.”

“Och kåkfarare.” Mannen tog upp ett fotografi ur väskan och lade det på skrivbordet. Sune slappnade av. “Faktum är att båda sakerna i det här fallet är

gångbara meriter.” Mannen lutade sig tillbaka och drog fram en näsduk. Han torkade sig i pannan. Nu var rösten klar och kall.

“Mannen på fotot heter Sappo.”

“Sappo?” Sune sträckte sig efter fotot. “Toivo Sappo? Ja, se på fan! Han satt på Norrtälje samtidigt som jag. På pervodurken.” Efter en allvarlig knivskärning som resulterade i att Sune fick sy femtio stygn över bröst och mage hade anstaltsledningen varit tvungen att placera honom avskild från resten av fångarna. En polis i ett fängelse blir annars inte långlivad. Detsamma gällde de mest perversa sexualförbrytarna, främst de som förbrutit sig mot barn. Så Sune tvingades bo och äta tillsammans med de värsta avvikarna under merparten av tiden på anstalten. Ett straff i straffet. Men han fick i alla fall vara i fred.

Ur innerfickan drog mannen fram ett brunt kuvert som han lade på Sunes skrivbord.

“Sappo har varit försvunnen i ett halvår. Där har du personuppgifter och några tidningsklipp.” Sedan tog han upp plånboken och lade en bunt sedlar ovanpå kuvertet.

“Säg till när du behöver mer.”

Sune drog åt sig kuvertet och pengarna, han räknade till tjugo tusenlappar. Ett rejält förskott. Tjugo lax!

Glasrutan skramlade till - när Sune tittade upp var mannen borta.

*

Utom synhåll från Sunes kontor skyndade mannen i den marinblå kostymen på stegen när han svängde in på Timmermansgatan. Peruken och kontaktlinserna höll på att driva honom till vansinne.

Men Bergström hade köpt upplägget ...

Kapitel 4

Den blå skåpbilen stod parkerad uppe på förortsgatan, flera hundra meter från daghemmet. Förutom den rödvida företagsdekalen med "Jonnes Mattvätt" utefter bilens sidor var också registreringsskyltarna falska. Egentligen överdriven försiktighet, Kåge insåg det. Ingen fäste något avseende vid skåpbilen, allra minst personalen eller föräldrarna på daghemmet. Objektet för spaningen.

Bakom de gråtonade rutorna hade han fri sikt över gårdsplanen, lekparken och de stojande barnen. Men - minst lika viktigt - över parkeringsplatsen och gatan framför daghemmet där föräldrarna ställde sina bilar vid avlämning och hämtning av sina telningar. Han kastade en snabb blick på klockan och höjde kameran med teleobjektivet. Trots att hon var snart fem fanns fortfarande ett trettiootal ungar kvar men nu kom och åkte föräldrar i jämn ström. Han lät objektivet svepa över gårdsplanen och fokuserade skärpan. Var var hon? För ett ögonblick blev han nervös. Hade han missat henne? Men sedan såg han dem - en liten mellanblond tös i femårsåldern med ett fast grepp om en ung kvinnas hand och nallen tryckt mot bröstet. Flickebarnet var sött som socker. Det gällde också mamman, det var ingen tvekan om släktskapet. Även om mamman hade rödbrunt hår. Snabbt lät han kamerans motor fyra av några kort.

När mor och dotter klev in i en mörkröd Volvo 250 hade han redan pennan i handen och gott om tid på sig att skriva ned registreringsnumret.

Sedan gjorde han samma sak med ytterligare en förälder som hämtade sitt barn, även det en blond flicka. Om den första skulle bli sjuk när det var dags. Det vet man ju hur de smittar varandra på dagis. Han sänkte kameran och lutade sig mot ryggstödet. Han hatade det här. Att kidnappa småflickor för att tillfredsställa någon jävla pervers arabshejk. Det sved i hans mage.

Han insåg att Conrad kunde givit det här skitjobbet till någon annan. Att han prövade honom i ett av sina regelbundet återkommande anfall av misstänksamhet. Helt utan anledning. Kåge hade varit lojal. Till och med gjort mer än han någonsin tänkt sig göra. Det var som att dras in i en malström, som att slukas av ondskan. Att backa eller ens andas om att dra sig ur var detsamma som att bli stämplad som en säkerhetsrisk - och avlivad. Det värsta var att Conrad började bli vårdslös. Att lämna Hans Nilsson ensam med den första lillflickan var ett tecken på det. Ett bland flera. Kåge strök sig över ögonen. Han

hade en känsla av att saker började brytas ner, falla sönder.

Men han måste hänga kvar.

Han måste vänta.

Hålla ut.

*

“Det där är väl inte din mammas gata?” Kriminalkommissarie Rune Lagers konstaterande krävde ett svar. Chefen för rikskriminalens rotel för ekonomisk brottslighet knäppte de knubbiga fingrarna över den omfångsrika magen och sträckte ut de korta benen framför sig. De grå ögonen vilade på Sune men det runda ansiktet avslöjade ingen sinnesrörelse. Sune kunde inte låta bli att le åt formuleringen.

“Precis vad jag sa, men han var en envis jävel.”

“Envisare än du? Snack, det finns inte.” Kriminalinspektör Tomas Falk log ett retsamt leende men rösten innehöll spår av något annat. “Har du det bra? Förresten, betalar han bra?”

Sune tittade på Tomas. Han hade lagt ut sen sist, svångremmen försvann under magens överhäng. Visserligen spelade han inte i samma division som Lager - inte än, men han fick passa sig. Det godmodiga ansiktet var dock sig likt. Plötsligt kände Sune sig ensam.

Tomas och han hade varit ett radarpar fram till för ett halvår sedan, då Sune på egen begäran lämnade roteln för att bland annat rädda sitt äktenskap. Det hade helt enkelt blivit för mycket. Han hade haft dels halvtidstjänsten på ekoroteln som han fick tillbaka när konspirationen mot hans familj avslöjades, dels sitt eget företag som han startade för att överleva efter fängelsetiden. Och som gick bra, tack vare hans kontaktnät och poliserfarenhet. Men två jobb och småbarn gick inte ihop.

Fast det var inget lätt beslut. Både Rune Lager och Tomas hade stått honom bi i ett flertal livsavgörande situationer, från hans alkoholperiod till fängelsetiden och därefter. För att inte tala om de konkreta situationer i tjänsten då de räddat hans liv. Vilket förresten även gällde åt andra hållet. Om det fanns någon

människa, förutom Annika, som Sune litade helt och fullt på så var det dessa två. Tomas var som vanligt den som bekymrade sig om honom personligen, en omtanke som sträckte sig bortom yrkesgemenskapen. Det värmdes.

“Nej, det här är ren välgörenhet. Bråka inte med mig, grabbar. Jag behöver lite ‘inside information’. En koll i ASP:en bara.”

Rune Lager låtsades inte höra utan lutade med en viss ansträngning sin tjocka lekamen framåt, sträckte ut en arm och grep en dartpil från stället framför sig. Sune flyttade sig snabbt till soffans vänstra hörn. Lager var en sällsynt usel pilkastare och tavlan satt ovanför soffan. Med ett knyck på handleden satte Lager pilen i väggen. Sune ansträngde sig för att inte skratta men lyckades inte. Lager hade fått betala många öl för sin eminenta förmåga att aldrig träffa rätt. Sune skärpte sig.

“Rune, för helvete! Före detta kollegor emellan.”

Lager blängde på Sune och skickade iväg ytterligare en pil. Hans runda kerubansikte sken upp när han träffade kanten på tavlan. Han pekade på Sune med ett korvliknande finger.

“Vad är det du vill veta? Försvunna personer är inte precis vår avdelning.”

“Lite uppgifter om den här typen, bara.” Sune räckte Lager personuppgifterna han fått. Lager pustade när han motvilligt tog emot papperet.

“Toivo Sappo. Jag kan ju inte gå in i andra rotlars spaningsuppgifter hur som helst, det vet du mycket väl.”

Sune ryckte på axlarna och försökte se oskyldig ut.

“Du hittar säkert på nåt, Rune. Nåt matnyttigt, menar jag.” Han skakade hand med både Tomas och Rune. I dörren vände han sig om. “Och tack för att ni hjälper en egenföretagare att försörja sig.”

“Tja, privatdeckare har det väl inte så fett.”

Sune grimaserade åt honom men sa ingenting. Rune visste mycket väl att han inte gillade den titulaturen.

Kapitel 5

“Du, jag hörde en sak idag.” Annika föste ner några makaroner från bordet och lade tillbaka dem på Malins tallrik. “Du måste peta ned från kanterna, vännen, annars hamnar hälften på bordet.” Med ketchup runt munnen nickade Malin snusförnuftigt åt Annika men fortsatte sedan att som förut med skeden skotta in sin favoriträtt. Detsamma gjorde Ann-Sofie, Malins bästis och Lottas dotter; en blond, blåögd flicka med stora skrattgropar och ett näpet, lite lillgammalt sätt. Malin och hon hade varit oskiljaktiga från första dagen de träffades. Naturligtvis innebar den vänskapen att även föräldrarna lärt känna varandra bättre - antagligen en av anledningarna till att Lotta försvarat Sune vid föräldramötet.

“Vad då?”

Annika nickade mot Malin och Ann-Sofie och tecknade åt Sune att vänta ett tag. Barnen var just inne på de sista korv-och makaronresterna.

“Är ni mätta? Drick ur mjölken också. Här, torka er om munnen. Jag säger till när barnprogrammet börjar.” Malin och Ann-Sofie nickade, drack, torkade och försvann. Sune log lite, ungarna såg ut att hela tiden ligga ett steg före. Annika satte sig ned vid matbordet. Hon hade på sig ett rosa förkläde och spisrosor på kinderna. Sune tyckte plötsligt att hon såg ut som en hemmafrumodell ur en 50-talsannons för bakpulver. Men det passade han sig noga för att säga.

“Jo, idag när jag hämtade Malin berättade en ur personalen att nån typ i lekparken suttit och glott på barnen. Han hade också försökt prata med några av dom. Det lät väldigt rörigt men framför allt upphissat.”

“Vad fan säger du? På hennes dagis?” Sune kände hur adrenalinet rann till, skyddsinstinkterna vaknade. Annika strök undan en hårslinga och gjorde en liten grimas.

“Dom verkar litenojiga, jag fick en känsla av att dom ser en sexgalning bakom varje buske.”

“Eller kanske är oron berättigad.” Sune var lite störd över att Annika verkade ta så lätt på det. Hon tittade roat på honom.

“Jag uppskattar naturligtvis att du reagerar så där beskyddande, Sune, men stoppa tillbaka apan ett tag. Glöm inte bort att jag är van vid att intervjua folk. Och det jag såg gav ett smått hysteriskt intryck. Rädsla uppstår lätt och smittar snabbt av sig. Det bekräftades också av den andra föreståndarinnan, Gudrun. Vet du att den ende manlige förskolläraren dom haft blev tvungen att sluta?”

“Varför det?”

“Därför att föräldrarna blev störda över att se sina barn sitta i hans knä. Nån fick för sig att han på nåt sätt otillbörligt ‘njöt’ av det. Snacket började gå, en del föräldrar frågade ut sina barn, antagligen på ett sånt sätt att dom fick fog för sin oro. Till slut blev misstänksamheten så stor att föräldrarna krävde att förskolläraren aldrig fick vara ensam med barnen. Och flera av dom började bemöta honom med avståndstagande. Till slut orkade han inte längre, utan sa upp sig. Ett slags modern häxjakt.”

Sune insåg att hon hade rätt - men han hade kluvna känslor.

“Ja, det är klart att det är för jävligt. Men samtidigt förstår jag dom. Jag menar, man älskar ju sina barn så mycket att varje risk - varje tanke på att nåt sånt ska hända dom - skrämmar livet ur en. Man tar det säkra för det osäkra, helt enkelt.”

“Så i kärlekens namn är det OK att bränna oskyldiga människor på bål, är det vad du säger?” Annika ställde frågan retoriskt, det var ingen inbjudan till debatt eller gräl. Hon förstod Sunes tankegång men kunde inte låta honom rättfärdiga den. Vilket han i sin tur förstod - men något störde honom ändå. Mest berodde det väl på att hela frågeställningen plötsligt blivit konkret, kommit så nära. Hans dotters dagis! Men han kunde inte bestämma sig för om det var en adekvat oro eller samma föräldrasyndrom som tydligen drabbat många av de andra. Han reste sig.

“Jag kilar bort och pratar lite med Lotta.”

“Sune, det var inte meningen att ...” Annika såg oroligt på honom men han viftade avvärande med handen.

“Äsch, du vet hur det är - när väl tankarna börjat rulla ... Jag ska ta reda på lite mer fakta, det brukar ta kål på fantasierna.”

*

Fast samtalet gav inte önskat resultat, även om det började bra.

“Han som satt och tittade på barnen är en mentalpatient från Beckomberga. Han har funnits här i över tio år och aldrig gjort en fluga förnär. En helt ofarlig gammal man. Han tycker om att prata med barn, inget annat. Han står ungefär på en tioårings mentala nivå.” Sune förstod att Lotta haft det här samtalet med fler än en förälder.

“Så det är allt?”

“Ja, när det gäller här på daghemmet, så.” Hon tvekade ett tag men fortsatte sedan: “Fast några kvarter bort, vid skolan, blev en flicka för några år sen överfallen av en man. Hon kämpade emot och kom loss och sprang iväg - men han gav sig inte utan hann ikapp henne. Han släpade henne över hundra meter och slängde ned henne i bagageluckan. En kvinna längre ned på gatan såg alltihop men hann inte ingripa. Eller vågade inte.” Sune kände hur klumpen i magen kom tillbaka. Lotta fäste blicken i knät. “Bilen hittades senare, övergiven. Men flickan är fortfarande borta.”

“Vilket jävla svin!” Epitetet halkade över läpparna, ett av de mildare han hade på tungan. Lotta nickade instämmande.

“Modern orkade inte leva med det. Hon begick självmord.”

Sune upptäckte att han satt och knöt nävarna så att naglarna borrar sig in i handflatorna. Lotta såg ut att rysa när hon fortsatte:

“När nåt sånt här händer finns det alltid flera offer.”

“Ja, men det borde ta mig fan finnas minst ett till”, sade Sune. Lotta tittade oförstående på honom. Sune drog djupt efter andan och tvingade sig att slappna av.

“Jag menar förövaren. Om jag såg nåt sånt där hända Malin ...”

“Så känns det nog för dom flesta. Men det där var flera år sen. Efter det har inget hänt, så det finns ingen orsak att vara orolig.” Lotta bytte medvetet ämne. “Leker flickorna bra ihop?”

“När jag gick skulle dom bada Barbie.”

“Jag hämtar Ann-Sofie klockan sju, blir det bra?” Sune nickade och gick.

Utanför daghemmet såg han sig omkring. Det var ett fint område med villor och radhus i lagom blandning. Kvällssolen stod lågt och kastade långa skuggor över klippta häckar och nysådda rabatter. Han granskade parken som genomkorsades av cykel-och promenadvägar. Folk rastade sina hundar, småpojkar övade på sina skateboards. I en sandlåda lekte några småflickor med hink och spade, ett par pojkar jagade varandra runt en klätterställning. Allt andades förortsfrid.

Sune började gå hemåt när han fick syn på en ensam, medelålders man som kom strosande på cykelvägen. Mannen stannade ett tiotal meter från sandlådan och betraktade de lekande barnen. Där blev han stående. Sune rynkade pannan.

“Pappa, pappa!” En flicka i röd jacka reste sig upp och höll fram båda armarna. Mannen log och gick fram till henne men då sänkte hon armarna och satte upp en trotsig min. “Jag vill inte gå hem! Inte än!”

Sune skakade på sig och fortsatte hemåt. Nog smittade den typen av tankar lätt, den saken var klar.

Men plötsligt kändes idyllen inte lika självklar.

Kapitel 6

Bakdörren rycktes upp och ett runt föremål pressades in i Kåges nacke. Han tvivlade inte för ett ögonblick på vad det var.

“Sitt stilla, se framåt!” Rösten var mjuk med stockholmsidiom. En behandskad hand sträcktes ut från baksätet och vinklade upp backspegeln mot taket.

“Lösenordet.”

Tyst förbannade Kåge sin oförsiktighet. Han hade ringt och bett att få tala med kanslisekreterare Luca, bestämt träff på en tvärgata några kvarter från ambassaden, satt sig att vänta med bilrutorna nedvevade - våren hade plötsligt och oannonserat gjort entré, kvällen var kvalmigt varm - och ägnat sig åt en kvällstidning. För en gångs skull stod där något som intresserade honom - Toivos lik hade flutit iland och upptäckts av några kvällsflanerande hundägare. Pistolmynningen grävde sig lite djupare in i nackskinnet.

“Nå?”

“Giogia.”

Ett tyst skratt kom från baksätet.

“Du behöver öva på uttalet. Jag vill ha ett namn också.”

“Conrad Spjut - och ditt måste vara Luca.” Pistolmynningen försvann, Kåge sträckte ut handen mot backspegeln och ställde in den mot baksätet. Han granskade under tystnad den italienske ambassadtjänstemannen.

Luca var lång, det var det första som slog honom. Lång och smal, huvudet snuddade vid taket. Det andra han lade märke till var ögonen. Mörka, men med gult i irisen - de påminde om en ödla. Han kände plötsligt vreden flamma upp och vred sig med sammanbitna käkar runt i förarsätet.

“Om du någonsin hotar mig igen kommer du inte att överleva det!”

Luca böjde lätt på huvudet som tecken på att han förstått. I övrigt avslöjade det långsmala ansiktet ingen sinnesrörelse. Lugnt tog han ur innerfickan fram ett

platt cigarettetui i silver och tände omsorgsfullt en smal cigarill. Utan att fråga. Genom den öppna rutan blåste han ut en tunn rökslinga och räckte fram sin fortfarande behandskade, högra hand.

“Med tanke på vårt kommande samarbete är det väl lika bra att vi lägger bort titlarna. Jag heter Giulio, men det har väl Conrad redan berättat?” Kåge tvekade men besvarade sedan handslaget.

“Du kan kalla mig Kåge.” Han granskade sin nye medhjälpare, Luca gjorde detsamma och nu spelade ett litet leende över de tunna läpparna. Som passade till de lömska ögonen, tänkte Kåge.

Ovanför munnen satt en lång, lätt böjd näsa. Håret var långt, bakåtkammat och kolsvart. Klädseln var proper, för att inte säga snobbig med sidenslips, skraddarsydd kavaj och trots värmen en ljus filtöverrock. Luca såg ut som en italiensk smörsångare, det enda som saknades var en tangorabatt.

“Jag har tidigare sporadiskt samarbetat med Conrad, men vad jag förstår rör sig detta om ett mer ... ska vi säga, långsiktigt åtagande?”

Kåge snoppade av honom.

“Det enda du behöver veta är att vi ska leverera en flicka från ett ställe här i Stockholm. Jag har redan rekognocerat. Vi ska vara maskerade. Jag ordnar fordonet. Dessutom ska vi vakta ett antal människor några dagar. Jag kontaktar dig när det börjar dra ihop sig.”

Han tystnade, Luca tittade roat på honom. Kåge undertryckte åter känslan av obehag. Det var något med Luca som fick nackhåren att resa sig. Men Conrad hade ju gått i god för gipskatten. Kåge vände sig framåt och startade bilen.

“Jag behöver väl inte säga att vi aldrig träffats?”

Luca svarade inte utan steg ur, stängde bakdörren och lutade sig fram genom den öppna sidorutan. Hans ansikte kom alldeles för nära.

“Jag har blivit lovad en del ... ska vi kalla det ‘utsvävningar’...? Annars får det vara.” Luca framförde detta utan att höja rösten men där fanns en underton av slipprig, tillbakahållen liderlighet. Kåge undrade tyst vilka perversiteter Luca hade på sin repertoar. Kåge ryckte på axlarna.

“Det får du ta upp med Conrad.” Utan att ta hänsyn till att Luca kunde träffas av dörrkarmen körde han iväg.

Kapitel 7

Månen stod högt på himlen. Den skänkte nästan mer ljus än de fåtaliga och wattsvaga strålkastarna i Rigas hamn. Ahmed Mekmoud frapperades av hur effektivt allt fungerade. Men också av storleken på operationen.

Hans egen grupp på elva personer hade i tre veckor vandrat över bergen ledda av hyrda sherpas. De hade legat gömda under dagarna och förflyttat sig på nätterna. Ibland hade det betytt direkt livsfarliga förutsättningar - att i totalt mörker klättra på smala stigar ovanför avgrunds djupa raviner krävde sin tribut. En landsman till Ahmed dödsstörtade, en indier krossades under ett fallande klippblock.

Matransonerna var minimala, alla utom vägvisarna var konstant hungriga. Inte ens vädrets makter hade skonat dem - de hade plågats av stekhet sol och iskalla nätter, våldsamma slagregn och till och med snö i de högst belägna passen. Som grädde på moset blev de beskjutna av knarkligor, visserligen bara i form av varningsskott, men ändå ... De tvingades sätta sig i förhandlingar med langarna om hur mycket det skulle kosta att få passera oskadda. Men de hade nått fram till Svarta Havet - inte alla, men de flesta.

I Batum hade både kineser och afrikaner tillstött, dessutom ett tjugotal asiatiska kvinnor. Under båtfärden hölls de isär, men efteråt blev de hopfösta som boskap och fraktades vidare med bussar och lastbilar. Det hade varit trångt, smutsigt och i största allmänhet obekvämt.

Maten bestod av en oaptitlig soppa som serverades en gång om dagen tillsammans med hårt, halvt möjligt bröd. De fick var sin slev men tvingades att tre och tre äta ur samma kärl. När Ahmed och en av kineserna protesterade fick de höra att de skulle vara tacksamma för att de alls fick något att äta. Och för att de levde.

Men det som stört honom mest var åsynen av barnen vid uppsamlingsplatsen i Odessa i Ukraina. Han uppskattade deras ålder till mellan fem och tio år. Alla var asiater. Åtminstone tyckte han att det såg ut som att de fem barnen tillhörde gruppen från Istanbul men han hade inte haft en chans att kolla innan samtliga kommenderades in i nya fordon. I hans fall upp på flaket till en gammal, täckt Scania lastbil. Efter tre dygn var de framme i Riga.

Genom en reva i lastbilens presenning såg Ahmed hur uniformsklädda representanter för tull-och hamnmyndigheter utan att hymna tog emot sina motor och öppnade bommar och gallergrindar. De två framförvarande lastbilarna körde fram till fartygen och tömdes snabbt på sin last - sedan var det dags för Ahmed och de andra i gruppen. Allt genomfördes tyst, snabbt och disciplinerat. Fort ur bilen, uppför skeppets landgång och in under däck.

Även där var allt förberett. Männen lotsades åt höger, kvinnorna åt vänster. De föstes och knuffades nedför lejdare och korridorer, allt djupare ned i båtens innandöme. En del av besättningsmännen såg inte ut som några man skulle vilja möta i en mörk gränd. Men de var effektiva, allt gick rasande fort. Ahmed försökte stanna upp för att dra på sig sin vänstra sko som någon trampat ned hälen på, men fick omedelbart en brutal knuff i ryggen. Han och fem andra trycktes in i ett trångt utrymme bakom ett falskt skott, en lönnvägg sköts igen bakom dem med ett metalliskt ljud - ett ljud som upprepades om och om igen allt eftersom båtens lönnutrymmen fylldes.

Han såg sig omkring. Sex väggfasta våningssängar, en naken lampa i en sladd från taket, en ventil täckt av galler. I ett hörn toaletten, en hink med lock. Det liknade en cell, det enda som saknades var en låst dörr. Utanför hördes ljud av springande fötter, korta kommandon och nya plåtdörrar som stängdes.

Ahmed drabbades av känslan att inte räknas, att inte ha något värde. De var kollin, fraktgoods utlämnade till andras godtycke. Han kände vreden bränna till, Ahmed kom från ett stolt släkte. Åtminstone på moderns sida, i annalerna fanns både klanledare och krigsherrar. På faderns sida var det lite annorlunda, där var det mest krämare och bönder. Folk som var vana att underordna sig. Farbror Ismael hade mer än en gång förebrått honom för att han blev journalist, för att han grävde i regeringsledamöternas affärer, i militärens korruption och för att han inte kunde acceptera de styrandes privilegier. Farbrodern hade förutspått allehanda konsekvenser - men inte något sådant här. Inte ett slavlikt beroende, inte att fråntas sitt människovärde. Ahmed suckade, han insåg att han måste svälja sin stolthet. Nu gällde det i första hand att överleva.

“Min plats.” En av de svarta männen kastade sitt knyte på den ena av de understa kojerna. Han talade bruten engelska. Ett ärr tvärs över ena ögat gav honom ett lömskt utseende. Enligt ryktet var mannen en av krigsförbrytarna från Rwanda. Han verkade också vara en man att hålla sig undan från - om man ville fortsätta att leva.

Ahmed lade sig på en koj på motsatt sida och försökte sova.

*

Han vaknade, dyblöt i svett. Det var kvävande hett i cellen, bara ett svagt sken kom från lampan i taket som gungade lite fram och tillbaka. Man hade lagt ut, skeppet rörde sig mjukt upp och ned, vattnet slog mot skrovet. Snarkningar och tunga andningsljud hördes från de andra kojerna. Men det var inte det som väckt honom. Försiktigt hävde han sig ned från kojen och sköt tyst plåtdörren åt sidan.

Korridoren låg tom, lika svagt upplyst som cellen. Han lyssnade intensivt och hörde det igen. Det kom från ett utrymme mellan två containrar längre fram i fören. Svagt men omisskännligt. Ett stönande, grymtande ljud. Han smög sig ljudlöst fram, instinktivt anade han fara. Under en lejdare låg ett kort järnrör. Försiktigt plockade han upp det och tittade runt hörnet.

Det första han såg var hennes ben. De var spridda vitt isär, mellan dem guppade en grov, storvuxen mans nakna bakdel. En annan höll fast hennes armar, runt hennes mun satt en bred, brun tejprensa. Det var en av filippinskorna, han kände igen henne från embarkeringen - liksom de två råbarkade besättningsmännen.

Sedan såg han hennes ögon. Stora, djupa brunnar av förtvivlan. De såg rakt in i hans. Ahmed kände hur det knöt sig i magen, grymtandet från gorillan skar som en kniv genom hans huvud. Han tvekade inte. Med ett språng nådde han fram till de båda männen och med två korta rapp med järnröret mot deras bakhuvuden skickade han dem in i medvetlösheten.

Kapitel 8

Stället hade inte varit lätt att hitta, trots karta och bensinmacksstopp. Dagen kunde ha börjat bättre. Men det var ju måndag, förstås.

Redan halv sex hade Rune Lager ringt och frågat var i helvete han hållit hus hela helgen. När Sune i målande ordalag försökte berätta att de varit i Kolmården och glott på inspärrade djur - naturligtvis därför att Malin älskade allt som simmade, kröp, gick eller flög - avbröt Lager honom med kalla fakta: han kunde sluta leta efter Toivo Sappo. Som hittats död, drunknad. Inga brottsmisstankar fanns men Lager tyckte ändå att det var ett märkligt sammanträffande att Sune i samma veva kommit till dem med frågor om ... ja, om liket! Chefen för rikskriminalens ekorotel gillade inte sådana sammanträffanden, det fick alltid hans interna varningsklocka att börja ringa. Han krävde att Sune skulle säga åt sin uppdragsgivare att ta kontakt med Stockholm Span. Sune lovade att göra det så fort han fick tag på sin klient. Lagers information borde ju rimligtvis också innebära att uppdraget var avslutat. Men utvecklingen blev en annan.

Klienten befann sig på det telefonnummer som funnits i kuvertet han givit till Sune. Att Toivo var död förändrade ingenting - tvärtom. Det gjorde bara klienten ännu angelägnare om att få reda på vad finnen haft för sig före sin död. Sunes uppdrag skulle fullföljas! Och eftersom det inte förelåg några brottsmisstankar behövde inga poliser kontaktas. Slut på diskussionen ...

Sune steg ur bilen och såg sig omkring. Stugan var klassiskt svensk, timrad och röd med vita knutar. Gammal men väl underhållen, ingen flagnande färg eller stenar som saknades i husgrunden. Den var byggd i vinkel, ena långväggen med små fönster vette mot vägen, ingången låg tydligen på andra sidan. Han öppnade den vitmålade järngrinden och började gå uppför grusgången. Solen sken, några höns gick och pickade på marken.

Tomten var stor. Den norra delen var skogbevuxen med majestätiska granar, den södra grön av vårgräs och sluttande ned mot vattnet. Vid strandkanten fanns en gisten brygga och något som såg ut som en liten bastu. Redan innan han svängde runt knuten hörde han ljudet. Och när han fick syn på upphovet till det tvärstannade han. Vad han såg var som klippt ur Fänrik Ståls sägner.

Det svarta håret bredde ut sig över hennes rygg, där fanns inte ett grått strå trots

att hon måste vara närmare sjuttio år. Ryggstavlan var bred som en karls, den rödrutiga skjortans uppkavlade ärmar avslöjade ett par grova underarmar. Nedanför den svarta, långa kjolen bar hon näbbstövlar i ljust läder. Hela varelsen manifesterade begreppet "finsk sisu". Som för att understryka Sunes tankegång höjde hon en stor dubbeleggad yxa och lät den med ett enda hugg klyva ett grovt vedträ. Hon muttrade för sig själv när hon till synes utan ansträngning lade upp en klabb till och lät yxan träffa den med samma dova ljud.

"Va glo du på? Va vill du?" Den sjungande finlandssvenskan ljöd över gårdsplanen, hennes stämma var stark. Sune kände sig fånig. Han gick närmare.

"Är det Irma Sappo jag talar med?"

Både yxa och klabb höjdes över huvudet och dängdes i kubben så att flisorna rök.

"Vem annars?"

"Toivo Sappos mor?"

Hon vände sig om. Ögonen var svarta, hakan bestämd. Runt munnen fanns några små rynkor, annars var huden slät. Hon gav Sune en misstänksam men fullständigt orädd blick.

"Vem ä de som frågar?"

"Jag heter Sune Bergström och utreder ..."

"Helvitte! Fler poliser! Räckte de int me telefon? Jag har ..."

Sune höll avvärjande upp händerna.

"Nej, jag är inte polis ..."

"Ä du från försäkringsbolaget? Vaa? Bli de nån ersättning för ..."

"Nej, inte det heller. Jag har ett företag ..."

"Jag vill int köpa nåt skiit!"

"Jag är ingen försäljare, ..."

“Va ä du för en då?”

Sune gav upp. Så till den grad att han använde den förhatliga titeln.

“Man kan väl säga att jag är privatdetektiv.”

Irma tittade förvånat på honom och skrattade sedan hjärtligt.

“Såna trodde jag bara fanns på TV.” Hon lutade sig mot yxskaftet och tittade nyfiket på Sune. “Va vill du mig?”

“Jag hörde att er son ... ja, att han drunknat. Hans namn har dykt upp i en utredning jag håller på med.” Gumman sänkte blicken och tittade i marken men Sune hann se smärtan i hennes ögon och tillade: “Jag beklagar sorgen.”

Hon gav det närmaste vedträt en spark.

“Alla prata så jävla mycket skiit! Drunkna! Int fan ha Toivo drunkna int.”

“Ni tror inte att er son dog i en drunkningsolycka?”

“Skiitprat! Toivo simma för helvete som en säl. I alla vatten. Han ha vinterbada sen han kunde gå. Men ingen bry sig. En död finnjävel mer eller mindre.” Ilsket ryckte hon loss yxan från huggkubben och pekade på vedhögen.

“Stå int bara där och glo! Gör litt nytta, bär in veden åt en gammal, orkeslös kvinna. Karlslok!”

Sune gjorde som han blivit tillsagd även om “orkeslös” inte var det första epitet han förknippade med Irma Sappo. Han fyllde famnen med ved. Irma lade ytterligare några pinnar i en redan full, stor vedkorg, lyfte upp den och började utan besvär och med raska steg gå mot stugan. I andra handen bar hon yxan. Utan att väja plöjde hon genom en flock höns.

“Gå och värp, jävla fjäderfän!”

Sune fick tänja på stegen för att hänga med men lyckades ändå få fram en fråga: “Vem meddelade att Toivo drunknat?”

“De ringde nån vitrock - va ä de dom kallas för fiint - ååbducent, och sa att

Toivo måst ha halka och slagi huve i isen och sen drunkna. Han hade tydligen lega i sen i vintras. Skiitprat! Ingen lyssna på mig ...” Hon hade saktat på stegen, axlarna sjönk ned. “... alla bara håll varann om ryggen.”

“Vad tror Irma hände honom då?”

“Jag vet int’, och de spela ingen roll heller.” Uppgivenheten i hennes röst stod i sådan kontrast till hennes kraftfulla gestalt att den berörde Sune illa. Han bytte spår.

“Vad sysslade Toivo med just då? Berättade han nåt för er?”

“Nej, han sa alltid att han int ville oroa sin gamla mamma me allt elände han höll på me. Han va int Guds bästa barn men en go son - även om han söp för mycke. Och så spela han, dummern.”

Sune lade märke till att hon inte berörde Toivos sedlighetsbrott. Hon kanske inte kände till sin sons böjelser. Sune tänkte i alla fall inte nämna något om det - han hade ingen lust att få något hårt i huvudet. Irma slog fast yxan i stugväggen, ställde ned vedkorgen på farstutrappan och pekade på en vedhög uteden vägen.

“Lägg veden där!”

Sune tömde famnen i högen och kopplade vidare på spelspåret.

“Jaså, vart då?”

Hon blängde på honom.

“De sista han sa nåt om va nån klubb på Rengatan nånting. Så där hasaard. Int vet ja. Vill han ha litt kaffe?”

Sune tvekade, spåret verkade inte leda någon vart men han kände att gumman bakom den kärva fasaden längtade efter sällskap.

“Nej tack, men ett glas vatten skulle smaka bra.” Irma fnös och gick in i stugan med Sune i släptåg.

När de kom in i köket fördes Sune tillbaka till sin barndoms miljö utanför Östersund. Trägolv med trasmattor, väggklocka med pendyl, järnspis och vedlår.

Gumman stoppade in ett par vedträn i spisen och satte en sotig kaffeanna på plattan. Ur ett repigt kylskåp tog hon fram en ölflaska som hon - liksom i förbigående - öppnade med tänderna.

“Vatten ska int karlar dricka!” Hon räckte fram flaskan mot honom. “Här!” Innan Sune kom sig för att protestera stod han med ölflaskan i handen. “Sitt!” Hon pekade på en grönmålad pinnstol vid det renskurade köksbordet och slog sig ned på en likadan pinnstol mitt emot honom. Sune gjorde som han blivit tillsagd. I Irma hade Försvarsmakten gått miste om en utmärkt sergeant.

“De hände en annan underli sak. Jävla skiit. I slute på förra året va de nån som bröt sig in här.”

Sune ställde så omärkligt han kunde ned ölflaskan på bordet och rynkade pannan.

“Vad är det för underligt med det? Inbrott i sommarstugor sker titt som tätt.”

“Inget stals men stugan va upp-och nervänd.”

“Vad sa polisen?”

“En massa munväder som vanlitt. Påstod att de va knarkare som vari framme. Knarkare! De ä väl ingen jävel som åk ut i skogen för att knarka! Och int tog dom nåt heller, int ens Toivos kamera.” Hon nickade mot en hylla.

Sune gick fram och plockade ned kameran. Det var en Olympia, en systemkamera från tidigt femtiotal men väl bevarad. Fast det var tveksamt om den hade något värde hos en hälare.

“Nog för att den int va ny, men knarkare bruka ju ta allt va apparater heter.” Plötsligt visslade det till i den gamla kaffekannen och Irma for upp och fram till spisen. Kaffet hon hällde upp var svart som natten men hon spädde ut det med en försvarlig dos brännvin. Sune rös och skulle just till att ställa tillbaka kameran när han upptäckte att räkneverket stod på tolv.

“Det är en bra kamera.”

“Ja, int vet jag. Toivo använde den ofta. Sånt där kan int jag.”

Sune tittade på henne med oskyldig blick. Han vred och vände på kameran, låtsades studera den närmare samtidigt som han vevade tillbaka filmen.

“Har Irma aldrig använt den här?”

“Hör du int va jag säj? Och sluta me de där ‘Irmandet’. Är du litt eljest, va!” Hon tog en ordentlig klunk kaffekask, gick bort till ett väggskåp och tog fram en dosa snus. Frågande sträckte hon fram den mot Sune som viftade avvärjande med ena handen. Irma fnös igen, travade bort till diskbänken och började lägga in en ordentlig prilla.

Sune öppnade snabbt bakstycket, plockade ur filmen och ställde tillbaka kameran på hyllan. När Irma vände sig om hade hon överläpp som en älg. Hon gav honom en misstänksam blick. Karlar som inte drack kaffekask, öl eller snusade var inte att lita på.

“Va ä de för undersökning du håll på me? Varför spring du här och fråga?” Sune lät omärkligt filmrullen glida ned i fickan.

“Det är tyvärr konfidentiellt.”

Irma gjorde en ilsken grimas.

“Byråkrater med käften full av fiina ord och paragrafer, de ä ni svenskar de! Men en ensam gammal gumma skiiter ni i!” Sune backade mot dörren, han hade en känsla av att Irma börjat fundera på att hämta yxan.

“Nu ska jag inte störa längre. Ni ska ha tack för hjälpen.”

“Sykke mi paula i Räävissi!!”

Sune kunde så pass mycket finska att han visste att Irma just bett honom kyssa sig i arslet.

När han åkte såg han i backspegeln att Irma tittade efter honom i fönstret. Hon höjde ena handen, en sorgsen vinkning.

Kapitel 9

Filmrullen var klar på mindre än en timme. Sune bredde ut nio fotografier på skrivbordet. Tre av de tolv som synt på kamerans räkneverk hade varit över- eller underexponerade. Förutom några bilder på en motvilligt posande Irma såg de övriga fem ut att vara tagna vid två olika tillfällen.

Fyra foton var från något som såg ut som en sommarstuga under ombyggnad. Ett av korten var taget framför den timrade huvudbyggnadens veranda, där Toivo stod med ett belåtet leende på läpparna. I den vänstra handen höll han en ölflaska, i den utsträckta högra något - eller någon - som inte fick plats på kortet. Det såg ut som att den som tagit fotot medvetet beskurit motivet vid Toivos handled.

De tre andra korten var från ombyggnaden. Jordhögar tornade upp sig runt en grävsropa. Firmanamnet, Janssons Schakt, Grus & Betong AB, syntes tydligt i svart på ena sidan av grävmaskinen och på ett gult elaggregat som stod uppställt vid kortväggen. Korten var tagna ur olika vinklar och visade vad som såg ut som ett grundarbete. Eller en - massgrav ... Sune ruskade på sin stora kroppshydda, han förvånades över sina absurda tankar. Men det var något med klienten, med hela uppdraget, som inte stämde.

Det sista kortet var taget framför en butik på Söder. Namnet lämnade inget åt fantasin - Sex Tools & Videos. Toivo stod med armen runt axlarna på en annan man som Sune omedelbart kände igen från sin tid på sedlighetsroteln. Rico Törnberg, slempåsarnas okrönte kung. Sune tog sin kavaj och gick mot dörren. Dags för ett besök i porr-och fjollträsket.

*

Sune höll upp fotot framför Rico som nervöst strök sin Robin Hood-frisyr till rätta. Han hade dagsgammal skäggstubb, slappa läppar och rinnade grisögon. Runt omkring honom stod en odör av gammal fylla och armsvett. Precis som för över tio år sedan. Sune tyckte fortfarande att Rico var den oaptitligaste människa han träffat.

“Hur kände du Toivo Sappo?”

“Hurså?” Rösten var gäll och samtidigt nasal.

“Konstra inte, Rico!”

“Vad fan, han är ju död! Jag läste att han drunknat.”

“Var han kund hos dig?”

“Jag brandar inte mina kunder!” Rico försökte se morsk ut men påminde mest om en strykrädd hund.

“Jag struntar i dina andra kunder. Och Toivo är död, så han lär inte protestera. Nåå?”

Rico drog sig under den pormaskiga näsan och envisades.

“Mina kunder kräver diskretion. Det finns viktigt folk som måste kunna lita på det.”

Sune tittade sig omkring. Av alla sorter, tänkte han. Det fanns uppblåsbara dockor, ställ för gummi-och läderkläder, metallkorsetter ringbehåar - och dessutom olika metallställningar som Sune inte ens ville gissa vad de kunde användas till. Men den mesta golv-och väggytan upptogs av porrfilmer, läderpiskor, massagestavar, dildos och massor med homosextidningar.

“Svara på min fråga.” Rico ryckte lite på de sluttande axlarna och glodde på Sune under hämthåret.

“Du är inte snut längre så du har ingen rätt att komma här och ... Vad fan gör du?! Lägg av!”

Utan att ta någon notis om den protesterande Rico trängde Sune sig in bakom disken. Han tittade mot de nedersta lådorna, satte tåspetsen under handtaget och drog till. Innehållet visade att Rico fortfarande var lika oförsiktig som han var snuskig.

Lådan var tudelad på längden. Den ena halvan var till bredden fylld med sexiga underkläder. I barnstorlek. Den andra med små handbojor, massagestavar och andra sexapparater. Alla i miniatyrstorlek. Dessutom ett tiotal videofilmer. Av omslagen framgick att det var barnporr. Äcklad sköt Sune igen lådan och vände

sig mot Rico.

“Snacka - annars ringer jag sedlighetsroteln!” Sune talade mellan sammanbitna tänder, han tänkte på Malin. Det Rico såg i Sunes ögon fick honom att lossa på tungbanden.

“Toivo försvann ju för en åtta-nio månader sen. Bara sådär. Jag trodde han ...” Rico hejdade sig. Sune tog ett steg mot honom.

“Trodde vaddå?”

Rico tvekade, tungan halkade in och ut över de sladdriga läpparna. Sune började förlora tålamodet. Hela miljön irriterade honom, han kände sig olustig. Det var som att tjuvtitta på damtoaletten. Sune insåg att han var mossig, nu för tiden fanns det visst också raffset för män. Men inte för män som han, det var han övertygad om. Dessutom äcklade Rico honom. Han tog ett steg närmare Rico och lade en tung hand på hans överkammade huvudsvål.

“Prata på, din förbannade sopa, annars skruvar jag ned dig i golvet!”

Rico vek sig direkt. När Gud delade ut ryggrader var Rico bortrest.

“Jag trodde han startat eget. Toivo brukade hjälpa till med postorderdelen. Han hade en del speciella kontakter.”

“Vilka då?”

“Med - pedofiler ...” Rico försökte se förolämpad ut. “Jag har själv inget med såna att göra.”

Sune tittade hotfullt på honom och släppte hans svettiga flint. Omedvetet torkade han av handflatan mot byxbenet. Om Rico sålde lika dåligt som han ljög skulle han snart bli tvungen att slå igen butiken. Men den här skiten sålde kanske sig själv.

“Fortsätt.”

“Toivo hade som sagt kontakterna. Och det var han som tog emot beställningarna, för det mesta per telefon eller via annonssvar. Jag skickade iväg paketen till olika postboxar, det är sällan nån kommer in personligen för dom där

grejerna. Men på sistone har affärerna gått dåligt. Jag har bara haft en enda ny kund för den varugruppen.” Rico såg plötsligt bekymrad ut. “Det där segmentet går bara sämre och sämre. Därför trodde jag Toivo körde själv och hade snott mina kunder. Fan att han skulle gå och krokna. Men det är han ju inte ensam om.”

Sune rynkade pannan.

“Vad fan dillar du om?”

Rico såg plötsligt pompös ut.

“Du kanske tycker att det jag håller på med är skit. Men du ska veta att jag har kunder från alla samhällsklasser. Den där nye var till exempel domare. Åtminstone påstod Toivo det. Men den gossen verkar också vara försvunnen ...”.

Sune visste att Rico hade rätt - perversa typer fanns i alla samhällsklasser. Dom fanns överallt. Tyvärr. Men någon sympati för sina affärer på grund av detta beklagliga faktum kunde Rico knappast räkna med. I alla fall inte från Sune.

“Har nån annan i din kundkrets kilat vidare på sistone?”

Rico såg plötsligt knipslug ut.

“Vad är det värt för dig?”

Sune suckade och plockade fram en femhundring. Rico tog emot pengarna med ett belåtet flin på de sladdriga läpparna.

“Jag har fått nåra returer, tre-fyra stycken det sista året.” Han trevade under disken och tog upp en svart anteckningsbok, krafsade ned något på en lapp och räckte den till Sune.

“Här. Namn och boxnummer. Jag har hittat deras namn i dödsannonserna också. Jag brukar kolla dom.” Han tittade skuldmedvetet på Sune. “Ja, vad fan, jag har en massa HIV-kunder. Man vill ju inte skicka ut grejor i onödan.”

“Förutom att Toivo umgicks med pedofiler - vad mer kan du berätta om honom?”

Rico försökte åter se knipslug ut men Sune höll upp ett varnande finger.

“Den där femhundringen sitter löst.”

“Han spelade rätt friskt. Både på Renstiernasgatan och Nybrogatan, du vet, 108:an, högst upp. Mer vet jag inte. Va fan, vi var ju inte precis polare! Jag har ju en dotter på tio.” Stackars barn, tänkte Sune, tanken på Rico som förälder och förebild var absurd. Han började gå mot dörren.

“Om du har blåst mig kommer jag tillbaka, Rico!” Han vände sig om och spände ögonen i porrbutikägaren. “Tänk på att jag inte längre är polis. Det ger mig - hur ska jag säga? - större svängrum, om du förstår vad jag menar. Och dig mindre, mycket mindre. Det är svårt att göra affärer från en sjukhussäng.”

Rico bleknade, de degiga kinderna gungade när han svalde. Rösten blev en oktav gällare.

“Jag kan inte garantera att dom där inte använt alias. Pedos brukar göra det.”

Sune klappade på lappen i bröstfickan.

“I så fall är du skyldig mig femhundra spänn. Låt oss hoppas att jag inte måste hälsa på dig igen.”

Det hoppet är det enda du och jag har gemensamt, tänkte Sune.

*

Det blixtrade till utanför kontorsfönstret och det första åskmullret rullade över den mörknande kvällshimlen. Sune kände sig otillfredsställd: dagen hade inneburit ett springande hit och dit men slutat i återvändsgränder eller nya lösa trådändar. En blick på klockan sade honom att det var dags att dra sig hemåt men dagen kändes oavslutad. Han tittade på papperen framför sig.

Eftermiddagens övningar hade bestått i att han efter det deprimerande mötet med Rico nystat i en av trådändarna och besökt Janssons Schakt, Grus & Betong AB i Vallentuna. Av en stressad platschef hade han fått namnet på kunden man utfört grävarbetet åt. Någon massgrav var det naturligtvis inte frågan om; enligt beställningen hade det rört sig om ett kombinerat skyddsrum-och källararbete i en jaktstuga som tillhörde ett finansbolag som i huvudsak använde den för

representationsjakt. Men vad Toivo hade med saken att göra framgick inte. Där kom återvändsgränden ...

Nästa trådända innebar att Sune via Patent-och registreringsverket i Sundsvall fick fram registreringshandlingarna för finansbolaget, som hade säte i Stockholm och vars VD var en Mårten Carlstedt. En VD som inte fanns vare sig i den privata delen av telefonkatalogen eller i företagsdelen. Via Telia framgick att han inte hade hemligt telefonnummer - han hade ingen telefon alls. Ny återvändsgränd.

Sedan dök nästa trådända upp. Av ren nyfikenhet kollade Sune upp vem som stod som ägare av fastigheten på Nybrogatan 108 och fick fram ett holdingbolag som ingick i samma företagskoncern som finansbolaget. Något slags koppling verkade finns där, åtminstone till huset där spelklubben för tillfället bedrev sin verksamhet. Men illegala spelklubbar brukar vara mobila så det var långt ifrån säkert att fastighetsägaren - det vill säga holdingbolaget - hade något med spelklubben att göra. Att som nästa steg kolla den verkade dock vara det mest logiska. Han drog handen genom det glesa håret och tittade ut genom fönstret, upp mot den blygrå himlen. Det kändes som att han sprang i cirklar. Nåväl, ett miljöombyte kanske skulle pigga upp - från porrträsket till speldjungeln ...

En snabb titt på Renstiernas-och Nybrogatan, sedan fick det räcka. Annika skulle ha påpekat att dagen redan var slut. När Sune stängde kontorsdörren skallrade rutan till. Kitt, för helvete, kitt! tänkte han trött.

*

Sune såg på långt håll blåljusen blixtra i vårkvällen och körde förbi utan att verka alltför intresserad. Han ställde sin gamla mörkblå Ford Sierra lite längre bort på Renstiernasgatan och gick tillbaka till 12:an. Regnet hängde i luften men än så länge var det uppehåll. Framför porten var tre polisbilar och en pikébus parkerade - och dessutom två civila polisbilar. Han noterade att det var ett halvstort pådrag, men inte mer. Utanför ingången stod några i uniform och småpratade, mot piketens front hängde en gänglig ordningspolis och rökte. Sune slog sig i slang med honom.

“Vad händer?” Polismannen gav Sune en kylig blick och gjorde en avvisande gest med armen.

“Inget särskilt, var vänlig cirkulera.”

“Det ligger en spelklubb här, va?”

“‘Låg’ är snarare ordet.” Polismannen gav honom en misstänksam blick.
“Hurså? Vad vet du om det?”

Sune drog upp ett visitkort med “Utredare AB” i relieftryck ur kavajfickan.

“Jag fick ett tips, jag hoppades få tag i en kille därinne.”

Polismannen tog visitkortet och gav det ett förstrött ögonkast innan han räckte tillbaka det och återgick till att suga på sin fimp.

“Privatsnok, va? Det kan du glömma. Där inne finns inte en spik kvar. Nån har förvarnat dom - som vanligt.”

“Vadå ‘som vanligt’?” Precis när polismannen öppnade munnen för att svara dök en civilklädd, medelålders och kraftig man fram mellan två av bilarna. Bakom honom gick en annan, lika kraftig men mer satt typ. Båda var klädda i gråa regnrockar, de såg ut som två flyttkartonger på ben. Han som gick främst stelnade till:

“Nämen, se på fan, Sune Bergström! Hä, dråparsnuten!”

Sune suckade, här hade han inte mer att hämta. Det var inte första gången han stötte ihop med chefen för Stockholm Span. Bokstavligt talat. Sune hade aldrig kunnat med honom, det fanns något både halt och hänsynslöst över honom.

Under sin tid på Span hade Sune två gånger anmält honom för tjänstefel och haft nöjet att se sin chef fälld. Visserligen var påföljden inte stor - kårandan mildrade konsekvenserna av både övervåld och omdömeslöshet. Löneavdrag och prickning fick chefen i alla fall och det sades att det räckt för att effektivt sabotera hans planer på en karriär inom rikskriminalen. Ett riktigt beslut, ansåg Sune. I hans ögon var chefen för Stockholms spaningsrotel - förutom att han var en skitstövel - också en dålig kriminalare, befordrad långt över sin kompetensnivå som låg någonstans i trakten av en parkeringsvaks. Samma syssla Klossen ansett vara den enda Sune dög till under sin alkoholperiod. Antipatin var tveklöst ömsesidig.

“Hej på dig, Klossen. Klantat till det som vanligt?” Sune använde sig av hans öknamn från polishögskolan, ett tilltal han visste polischefen hatade. Utan att

vänta på svar vände Sune på klacken och gick därifrån. Klossen var inte värd tiden.

När han klev in i bilen såg han Klossen peka åt hans håll och upprört prata med den andre flyttkartongen.

Men ingen av dem såg skuggan i porten längre ned på gatan.

*

Sune stannade bilen vid trottoarkanten och tittade upp mot huset på andra sidan. Det var fortfarande tillräckligt ljus för att han skulle se hyfsat.

Nybrogatan 108 var ett gammalt, grått stenhus med vackra balustrader och smidda järnräcken på balkongerna. Den stadiga träporten var försedd med både järngaller och portkod. En figursmidd lampa lyste upp porten. Bara i ett fåtal av fönstren på bottenvåningen hängde gardiner. På resten av våningarna var fönstren tomma och övertäckta. Det såg ut som en byggevaktering. Sune tittade på klockan och tvekade. Än så länge räckte arvudet till timtaxan. Frågan var när Annikas tålamod skulle ta slut.

En äldre man närmade sig porten, stödd på en käpp. Sune plockade fram en kraftig kikare ur handskfacket. När mannen riktade ett darrande gammelmansfinger mot portlåsets tryckknappar studerade Sune genom kikaren hans fingersättning och memorerade koden. När gamlingen försvunnit in genom porten klev Sune ut och korsade gatan samtidigt som han som en besvärjelse tyst upprepade koden. Hans minne höll på att bli helsopigt.

Trapphuset var tyst och tomt. Snabbt joggade han uppför trapporna till översta våningen. Där fanns tre dörrar. Alla förstärkta. Alla med ordentliga lås. Alla namnlösa. Han flinade, ibland sade ingenting någonting. Vindsdörren var av järn med ett bastant lås. Han återvände ner till bottenvåningen och tog dörren ut mot bakgården. En kraftig åskknall öppnade i samma ögonblick himlens alla portar, regnet formligen vräkte ned. Mitt på gården stod en stor lönn. Sune sprang fram, ställde sig under trädet och inspekterade gathusets baksida.

Vid muren stod en container full med byggskräp. Utanför väggens översta, vänstra fönster hängde en talja. De övriga fönstren var täckta med masonitskivor. Det fanns en brandstege några meter upp på fasaden.

Nöjd småsprang Sune därifrån med kavajkragen uppvikt. Han hade hittat en reservingång.

Eller utgång.

Kapitel 10

“Dom där gudlösa avskummen våldtog en av kvinnorna.” Ahmed pekade på besättningsmännen som fortfarande avsvimmade satt med händerna tejpade runt en järnkonsoll. Filippinskan hade knappt kunnat förmå sig att tacka honom och sedan flytt tillbaka till sitt sovutrymme. “Är det så ni behandlar folk som betalar för ert beskydd?”

Kaptenen, en skäggig ryss, tittade på de båda männen och gjorde en grimas. Hans röst var lika skrovlig som hans engelska.

“Jag ska se till att dom får betala för vad dom gjort i så fall - och att det inte upprepas. Jag sätter en vakt utanför kvinnornas kvarter.” En av våldsmännen stönade svagt och rörde på sig. Ahmed fick en känsla av att kaptenen egentligen inte brydde sig. Det gjorde honom förbannad.

“Jag vill att dom straffas!”

Kaptenen tittade likgiltigt på honom. Plötsligt drog han upp en kniv. Ahmed tog överraskad ett steg tillbaka men kaptenen böjde sig bara ned och skar av tejpens runt männens handleder. Sedan slog han dem upprepade gånger hårt över kinderna med handflatan. Det smällande ljudet ekade mellan plåtväggarna och behandlingen hade avsedd effekt. Båda satte sig stönande upp. Kaptenen vände sig till Ahmed samtidigt som han stoppade ned kniven i bältet.

“Dom här är mitt ansvar. Var det nåt mer?” Han lät less, han verkade helst vilja vara någon annanstans. Hans ointresse provocerade Ahmed ytterligare, han hann inte hejda sig.

“Ja, jag vill veta varför det är barn ombord.”

Kaptenen tittade åter på honom, de tunga ögonlocken förstärkte hans likgiltiga framtoning. Besättningsmännen bakom honom hade rest sig upp, den ene tog sig åt huvudet och sade något på ett för Ahmed obegripligt språk. Kaptenen gav honom ett kort svar utan att vända på huvudet. Till Ahmed sade han:

“Illegal adoption. Hur så?”

“Jag gillar det inte.”

Kaptenen suckade, över axeln sade han något till männen bakom sig. Sedan tittade han på Ahmed.

“Vem bryr sig?”

I nästa ögonblick träffades Ahmed av ett slag över näsan så att den sprang i blod. Innan han visste ordet av hade han båda besättningsmännen över sig, slag och sparkar regnade. Ett knä i ansiktet kastade honom bakåt mot en stolpe, bakhuvudet smällde i. Långt borta hörde han kaptenen säga något med samma likgiltiga stämma, misshandeln upphörde. Sedan kände han ett grepp om håret, hans huvud lyftes upp och kaptenen fortsatte på sin brutna engelska:

“Det återstår en slutbetalning för din svarta skalle. Därför får du leva.” Ett säkerhetsarrangemang Ismael insisterat på. Ahmed sände en tacksam tanke till sin kloke farbror - krämaren hade sinne för ekonomiska klausuler - innan en sista spark definitivt släckte ljuset.

Kapitel 11

Roulettebordets hjul saktade in, siffrorna började få konturer. Kulan studsade ömsom upp mot kanten, ömsom över nummerfacken. Varje ögonpar runt bordet satt som klistrade vid de slumpmässiga rörelserna. Sune sköt fram sin sista hög med marker. Det som var kvar av tjugo procent av klientens arvode hängde på att något nummer mellan tretton och arton kom upp. Det gjorde det naturligtvis inte.

Han reste sig upp och satte kurs mot baren, en imponerande historia med tjock glasdisk, speglar och fullmatat sortiment. Hela klubben gjorde förresten ett lyxigt intryck - från kristallkronorna i taket, lädersofforna och palmerna i hörnen till konsten på väggarna och den tjocka heltäckningsmattan. Förutom de två rouletteborden fanns det också två pokerbord och ett Black Jackbord, allt utspritt över tre rum. Ganska mastigt med tanke på att klubben drevs illegalt och snabbt måste kunna flyttas.

Det aftonklädda klientelet - Sune uppskattade dem till ett femtiotal - och dess insatser höll också hög klass. Fastän Sune förlorat tvåtusen kronor på mindre än tio minuter var det uppenbart att han var en småhandlare. Mitt emot honom satt en medelålders, mörkhårig kvinna som under samma tio minuter förlorat över tjugotusen. Det verkade dock inte störa henne nämnvärt. Förklaringen låg antagligen i hennes glittrande smycken och midjejacka av sobel. I ögonvrån såg Sune hur en tjurnackad, kraftig man i smoking tvärs över rummet diskret nickade åt en blond, ung och storbystad kvinna. Sune kände igen muskelbiffen, vederbörande hade i början på kvällen fungerat som dörrvakt. Att bli insläppt hade dock inte utgjort något problem, det hade varit förvånansvärt enkelt. Allt som krävts var att Sune uppgett en känd Solvallaspelares namn och det var grönt. Inte mycket till säkerhetssystem. Eller kanske behövde de inte oroa sig ...?

Den bystiga kvinnan fäste sina sjögröna ögon på Sune och satte kurs mot honom med svängande höfter. Över hennes läppar spelade ett leende som antagligen skulle vara sensuellt. Han hade lagt märke till henne tidigare när hon glidit omkring och slagit sig i slang med gästerna. Mest med herrarna. Hon verkade vara något slags klubbvärdinna. Sune hade en känsla av att hon - för rätt summa - dessutom var något mer. Hon gled upp bredvid honom.

“Är det gottedags nu? En tröstdrink, kanske? Jag heter Yvonne.” Hennes röst var hes. Sune log lite låtsat berusat.

“Sappo”. Sune tog fram samma sjungande finlandssvenska som han tidigare använt till dörrvakten. Han sträckte fram handen och skakade hennes, höll sedan kvar greppet. “Om du gör mig sällskap, så tar jag gärna både tröst och drink. Men alkoholfri, det får räcka med sprit för i kväll.”

Hon gav honom ett tillgjort leende.

“Sappo? Är det finskt?”

“Jo men visst, och förnamnet är ännu finskare. Toivo.”

Sune var less. Han hade visat Toivos foto för bartendern, pratat med flera av croupiererna, till och med plågat gardrobiären. Hittills hade hans fiskande dock varit förgäves. Men med ett rejält bete kanske något skulle fastna på kroken. Yvonne tog in en whisky on the rocks, Sune beställde en Sprite. I bakgrunden såg han hur smokingbiffen betraktade dem.

“Du känner Kreuger, hörde jag. Hur mår Harry nu för tiden?”

“Känner och känner. Jag har spelat med honom nåra gånger på Valla.” Sune låtsades komma på något. “Du, Yvonne, tror du att jag kan få lite kredit här? Det gick inte så bra i kväll.”

“Det beror på dina referenser. Ska jag höra efter?” Sune nickade jakande och Yvonne gled ned från stolen. Hon viskade något i örat på muskelberget som gav Sune en lång blick innan han försvann ut genom en bakdörr. Yvonne återvände omedelbart och ålade sig upp på barstolen men inte utan att visa åtskilligt av både uringning och lår.

“Skål, Toivo! Du kanske vill ha lite sällskap senare, om lyckan står dig bi?”

Sune låtsades förtjust.

“Mer än gärna. Har du jobbat här länge?”

Innan Yvonne hann svara kom Mr Muscle fram till dem. Han riktade sig till Sune men de djupt liggande ögonen undvek hans.

“Ursäkta mig, får jag besvära dig att följa med?”

För ett ögonblick tvekade Sune, han fick en känsla av att han höll på att hoppa i galen tunna. Bakom gorillans neutrala ansikte och undvikande blick lurade något hotfullt. Men Yvonne nickade uppmuntrande - en pank torsk var ju inget att ha.

“Följ med Gus, du. Så får du träffa chefen. Det är han som bestämmer om krediterna.” Sune klev ned från barstolen, Gus visade artigt med en bred labb att Sune skulle ta täten.

*

På andra sidan bakdörren förde en kort trappa upp till vindsvåningen. Trappan var klädd med skyddspapper, fläckar av puts och målarfärg tydde på att reparationsarbete pågick. Det förklarade taljan och varför fönstren var täckta med masonitskivor, tänkte Sune. Vilket sannolikt uteslöt ett fungerande inbrottslarm. Men inte nödvändigtvis. Uppe på trappans krön svängde de vänster, Gus lotsade honom fram till en bastant ekdörr med tre olika lås. Utan att knacka öppnade han dörren och knuckte på nacken åt Sune att stiga in.

Även kontoret var elegant. Ett stort mahognyskrivbord stod framför fönstret, bokhyllor i samma träslag täckte ena långväggen. En öppen spis med en elektrisk brasa glödde mitt på den andra väggen med ett barskåp och ett väggfast saltvattensakavarium på vardera sida. Allt omgivet av gröna växter. Mitt i rummet vid ett marmorbord med låga skinnfåtöljer stod en kortvuxen man och väntade. Sune gissade på libanes eller irakier. Under alla omständigheter arab. Ett brett leende avslöjade perfekta, vita tänder, runt de mörka ögonen fanns gott om skrattrynkor. En hårfager jävel, tänkte Sune med ett styng av avundsjuka. Det tjocka håret såg ut som manen på ett lejon, de buskiga ögonbrynen matchade den håriga baksidan på handen som höll fram ett fyllt champagneglas åt Sune. På bordet stod en iskylare med en flaska i. Sune höjde på ena ögonbrynet i lätt förvåning men tog emot glaset.

“Var så god och sitt.” Mannen gjorde en gest mot en av fåtöljerna. Sune satte sig men mannen förblev stående. Ett gammalt trick som var avsett att skapa ett psykologiskt överläge. Det kunde han ju få inbilla sig. Sune såg sig förstulet omkring. Han noterade gallren för fönstren och att det fanns ytterligare en ingång till rummet. Den dörren såg ut att vara nyttillverkad och hade bara ett patentlås. Sune smuttade på champagnen. Gus ställde sig som ett kroppsligt

trafikhinder framför entrédörren med händerna korsade framför sig. Mannen med manen höjde glaset.

“Vi är måna om att våra nya gäster ska känna sig välkomna. Mitt namn är Jamal al Sharif. Du heter?”

“Toivo Sappo.”

“Det tror jag inte.”

“Jaså? Varför inte det?” Sune låtsades förvånad men inte för förvånad.

“Därför att han är död.”

Sune smackade bekymrat med läpparna. Entrédörren var plötsligt obevakad, bakom sig kunde han höra Gus flytta sig närmare. Sune lade av med sin fejkade finlandssvenska dialekt.

“Det var tråkigt att höra. Hur då?”

“En drunkningsolycka.”

“Nyligen?”

“Han hittades för ett par dagar sen. Såg du inte det i tidningen?”

“Nej, jag bor i Sydafrika. Landade i går kväll. Är på väg hem för att etablera mig i gamla Svedala.” Sune nickade, eftertänksamt som för att bekräfta sin tankegång. “Det förklarar varför jag inte hört av honom på länge.”

“Jaså, hade ni affärer ihop?”

“Ja.” Sune blev avsiktligt kort i tonen.

“I vilken bransch rör du dig?”

Sune visste inte vad han skulle säga. Även ett kreativt ljugande har sina begränsningar och han hade inte en aning om vad Toivo Sappo sysslat med. Jo, det hade han! Genom Rico: pedofilkontakter! Barnporr! Det gällde bara att vara vag.

“Nöjesbranschen. Export och import.”

“Av vad då?”

“Det angår dig inte.” Sune lät sin röst bli en aning hårdare. Jamal drack ur glaset och strök sig över munnen med baksidan av den ludna handen. Han tittade stint på Sune, såg fundersam ut.

“Var tänker du slå dig ner? Här i Stockholm?”

“Just nu håller jag på att rekognocera, kan man säga.” Sune fick hålla tillbaka ett leende, han trodde inte att araben skulle vara lika avspänd om han visste hur sant det uttalandet var. Jamal öppnade ett vackert snidat ekskrin med cigaretter och höll fram det. Sune avböjde. Jamal tände en avlång, tunn cigarett.

“Jag har förstått att Fru Fortuna inte gynnat dig i kväll?”

“Nej, jag skulle behöva ett tillskott.”

“Du hänvisade till Harry Kreuger?”

Sune höll masken men insåg att situationen började bli ohållbar. Dessutom ledde den ingen vart. Han ställde ned glaset och reste sig upp men kände halvvägs en tung hand på sin axel. Han landade i stolen igen men fann sig:

“All right - det är en gammal vän. Från förr, innan jag reste ut. Det var Harry som introducerade spelvärlden för mig.”

Jamal studerade noga tippen på sin cigarett. Sune hade fått nog. Han grävde ned fötterna i mattan, gjorde sig beredd. Sedan reste han sig snabbt upp, knuffade undan den tunga handen och vände sig om. Bara för att stå ansikte mot ansikte med Gus som såg överraskat road ut men som inte rörde en muskel. Den varan hade han mycket av, betydligt mer än Sune. Plus tjugo års åldersskillnad ...

Jamal fortsatte konversationen som om han inte sett Sune resa sig.

“Vad du handlar med angår mig alltså inte - och ditt rätta namn angår mig inte heller? Ändå vill du ha kredit?”

“Glöm att jag frågade!” Sune lyfte handen för att flytta Gus åt sidan och skiftade

över tyngden på vänster ben. En hård spark mot knäskålen borde göra susen, där hade klumpen inga extra muskler. Men innan Sune hann sätta igång steg Gus plötsligt åt sidan. Av hans min förstod Sune att Jamal givit honom ett tecken. Araben kom runt bordet och slog urskuldande ut med båda händerna.

“Jag hoppas du förstår, jag kan inte ge krediter till okända personer. Fortsätt och kom hit så får vi se.”

Sune svarade inte, nickade bara. Jamal var nu idel jovialiska leenden, de skakade hand och Sune lämnade rummet lättad över att slippa försöka slå sig ut. Och antagligen bli misshandlad på kuppen.

*

När dörren slog igen bakom Sune bleknade Jamal al Sharifs leende bort. Han nickade åt Gus.

“Följ efter honom, ta hans bilnummer. Ta reda på var han bor, vem han är. Sno på!” När Gus ilat ut gick Jamal bort till skrivbordet och sköt undan en sektion i bokhyllan. Bakom blottades en panel med sex TV-monitorer som effektivt täckte alla tre rummen i kasinot. Allt hördes tydligt - sorlet från gästerna, roulettekulornas trillande och jetongernas plastiga ljud. I en ruta dök Sunes ryggstavla upp.

I samma ögonblick rasslade det till i patentlåset i dörren till höger. In trädde Kåge. Han stoppade ned nyckelknippan, gick fram till barskåpets kyl, öppnade en öl och släntrade fram till Jamal vid monitorerna.

“Fan, vad det ser ut där ute. Blir dom aldrig färdiga?” Jamal följde Sunes ryggstavla på en av monitorerna, in i bild kom också Gus. Jamal svarade på tilltalet utan att släppa TV-skärmen med blicken.

“Hej, Kåge. Ja, du vet hantverkare. Vad gör du här?”

“Min provision.”

“Roberts har siffrorna.”

Kåge nickade och tog ett par djupa klunkar ur flaskan. Han smackade högljutt, London Pride var hans märke. Han tog några steg närmare monitorerna.

“Vad spanar du på? Torskar?”

Jamal nickade mot Sunes ryggstavla, på väg mot utgången.

“Den där killen ville ha kredit och kallade sig Toivo. Toivo Sappo. Sen påstod han att han och Toivo hade affärer ihop. Export och import. Mer ville han inte säga. Jag tänkte det kanske kunde vara nån av Toivos underleverantörer.”

“Va? Vad är det för en typ?” Kåge rynkade pannan och lutade sig närmare monitorn.

“En svensk från Sydafrika. Har inte varit hemma på fem år.” Jamal pekade på monitorn och zoomade in bilden. “Där, framför Gus. Han är just på väg ut.” I samma ögonblick öppnade en annan vakt dörren åt Sune som vred sig så att hans ansikte fyllde hela skärmen.

“Helvete!” Kåges utrop kom spontant. Ölet sprutade ur hans mun över hals och nacke på Jamal som svärande kastade sig åt sidan.

“Vad fan gör du!?”

Kåge pekade upphetsat mot skärmen där Sune just försvann ur bild.

“Det där är Sune Bergström! Före detta snut!”

“Äh, lägg av!”

“Visst fan är det han! Han stod och hängde utanför klubben på Renstiernas i förrgård! Killen är nästan en myt inom polisen, snacket om honom var det första jag fick höra när jag kom hit upp till Stockholm. En jävla blådåre, en första klassens blindgångare! Vad gör han här? Och i Toivos namn?”

Jamal rev åt sig en telefon och tryckte in ett kortnummer. I monitorn stannade Gus och drog fram en mobiltelefon.

“Gus, hämta tillbaka den där typen! Diskret! Bergström heter han. Fort, innan han försvinner!” Utan att svara ryckte Gus upp dörren.

Den sista bilden i TV-monitorn var på pistolen i hans hand.

Kapitel 12

Sune korsade Nybrogatan. Han hade bestämt sig. Det här gav ingenting, han skulle han bli tvungen att lämna tillbaka det som återstod av arvodet. Åtminstone hälften av det. Han låste upp och klev in i bilen. Just när han skulle stänga dörren tog Gus tag i dörrkarmen. Bakom honom skymtade Sune ytterligare ett muskelknippe. Hans hals var till och med grövre än Gus.

“Var vänlig och följ med.”

“Varför det?”

Dörren på passagerarsidan rycktes upp och den andre steroidbiffen körde upp en revolver i ansiktet på Sune. Även Gus höll en pistol i sin köttiga näve.

“Tjafsa inte, Bergström. Ut!” Fanstyget var inte bara större än Gus, han såg elakare ut också. Sune gjorde som han blivit tillsagd och var noga med att hålla händerna synliga.

“Vad är det frågan om?” Han fick inget svar - däremot en pistolpipa i veka ryggen och en knuff framåt. De började gå tillbaka mot porten, Gus och den andre torpeden gick några steg bakom Sune med revolvren diskret riktad mot hans rygg. Han svor tyst, de var proffs som höll sig utom räckhåll. Men ingen av dem såg den lilla Hondan som sakta smög upp bakom dem och med ett plötsligt motorvrål svängde upp på trottoaren.

Trots sina bulliga muskler reagerade torped nummer två snabbt. Han fick iväg ett skott mot bilens vindruta innan fronten träffade honom och kastade honom först upp på huven och sedan ned i gatan.

Gus var inte lika snabb som sin kollega. Innan han hann reagera svängde Sune runt och gav honom en armbåge i ansiktet som fick honom att falla bakåt mot husväggen. Gus pistol rutschade iväg utefter trottoaren och in under en parkerad bil. Sune svor till, han kunde behöva något att försvara sig med. Men Gus var på väg upp, så några utdragna funderingar fanns det inte tid till. Sune tog ett kort steg framåt och sparkade till honom på hakspetsen. Inte särskilt snyggt men effektivt, Gus dråsade åter baklänges i gatan.

Hondan backade ned från trottoaren. Kulhålet hade skapat ett spindelmönster på vindrutan, som tillsammans med mörkret hindrade Sune från att se vem som satt bakom ratten. Men han hann se ljusblå ögon och blont hår under en basebollmössa. Sedan drog bilen iväg med skrikande däck och släckta ljus. Sune hade ingen chans att uppfatta bilnumret innan Hondan försvann runt närmaste gathörn.

Han sprang fram till sin egen bil och hoppade in. Motorn startade villigt. Han kastade in ettan och svängde ut på gatan, Hondan kunde inte ha hunnit långt. Men då dök Gus upp igen från ingenstans. Med ena handen ryckte han upp dörren och grep springande bredvid bilen tag i Sune. Sune kände hur han lättade från sätet, fötterna förlorade kontakten med pedalerna. Han grep desperat om ratten med höger hand och höll emot - med vänstern famlade han i luften efter stöd. Han fick tag i dörrhandtaget och stötte sig inåt. Så fort han fick pedalkontakt trampade han på gasen samtidigt som han slog igen dörren om Gus arm. Hårt. Gus vrålade till och stöp i gatan. Sune hann innan han svängde runt närmaste hörn se Gus huvud dunka i asfalten. Sune hoppades att det gjorde ont utav helvete!

Framför honom låg gatan tom. Ingen Honda. Sune svor en ramsa, det var uppenbart att den blonde mannen skuggat honom. Och räddat honom.

Men vem?

Och varför?

Kapitel 13

De flesta företagsledare i vårt globaliserade och elektroniska decennium försöker maximera sin tillgänglighet och hålla kontakt med omvärlden. Annars kan de bli ifrånskärda i en konkurrens som kännetecknas av ett allt mer upptrissat tempo. De utrustar sina kontor, sina bilar och sig själva med sekreterare, mobiltelefoner, elektroniska brevlådor, personsökare, faxar och email. De har ständig beredskap och konstant höga halter av stresshormoner i blodet. De flesta företagsledare, som sagt. Men inte den här.

Det hade tagit Sune åtskilliga timmar av letande i register och hos myndigheter innan han fått fram den aktuella adressen och fått till stånd mötet. Framför honom tronade nu Mårten Carlstedt, verkställande direktör i finansbolaget EuroFinance AB. Carlstedt var en klassisk "målvakt".

Där han satt på en pinnstol i sin sjabbiga, nedslitna lägenhet på Söder påminde Carlstedt mest om en bohemisk konstnär. Han hade långt, gråsprängt hår uppsatt i en hästsvans och en gles slokmustasch. De nikotingula fingrarna pillade ömsom på en ölflaskas etikett, ömsom på en halvt vissnad krukväxt. Han var klädd i stickad långkofta, smutsig t-shirt, gröna manchesterbyxor och nedhasade tofflor. Halsens slappa hudveck och de ådriga händerna avslöjade att han var en bra bit över de sextio, kanske närmare sjuttio, men blicken var vaken, illmarig. Genom det smutsiga köksfönstret silade ett grådaskigt ljus som avslöjade de intorkade matfläckarna på den rödvitrutiga vaxduken. Sönderdialekten klingade klockren.

"Ja, alltså serru, allt ja behöver göra e å skriva på nåra papper lite då å då. Å re gör jag så gärna. Särskilt som ja får hyfsat med flis." Han lyfte ölflaskan till munnen och drog i sig halva innehållet i några giriga klunkar. Sune tittade fascinerat på hur det stora adamsäpplet plöjde upp och ner under hudveckan. Ett ljudligt rap omgärdade köksbordet med en däven öldoft. Sune kände plötsligt suget.

"Vem får du betalt av?"

Den så kallade VDN tittade plirande bondslugt på honom.

"Va ere värt för en lirare som dej å få kläm på de?"

Sune kunde inte låta bli att le. Lite affärssinne hade VD Mårten Carlstedt i alla fall.

Tio minuter senare och femhundra kronor fattigare lämnade Sune lägenheten.

*

“Jamal al Sharif är tydligen en herre med många strängar på sin lyra.” Under Sunes genomgång av mötet med målvakten Mårten Carlstedt satt både Rune Lager och Tomas Falk på kanten av sina stolar och lyssnade intensivt. Skalbolag och bulvanägare var ekorotelns domäner. När Sune kom till ägarförhållandena och spelklubben skiftade Lagers uttryck till otålighet. Lager gillade inte när någon trängde in på hans revir och återförde Sune till kärnfrågan.

“Har du funnit nåt som tyder på att spelklubben har nåt med Toivos död att göra? Eller med sexförbrytelser?”

Sune ryckte på axlarna.

“Nej, inte direkt. Han brukade spela på klubben men det kan man knappast kalla ett speciellt starkt samband. Däremot hittade jag en kamera som tillhörde honom - hemma hos hans mamma.” Sune räckte över fotografierna av jaktstugan och Toivo. Tomas nickade bekymrat, han verkade plågad av hela frågeställningen. Sune förstod honom, Tomas hade just via ingifte blivit far till ett charmtroll till pojke i tioårsålern. Tomas avgudade pojken.

“Var Toivo pedofil? Barnskändare?”

Sune ryckte på axlarna, han hade inte alla psykologiska nyanser klara för sig. Vilket han också högakttningsfullt struntade i.

“Han satt inne för att upprepade gånger ha

antastat barn. Och enligt Rico hade han kontakt med den typen av människor.”

Lager räckte tillbaka fotot.

“Vill du gräva mer i den där skiten ska du vända dig till Huddingepolisen. Där finns en kille som var inblandad i Norrtäljeutredningen. Vad fan är det han heter...”

Sune nickade instämmande.

“Jag vet vem du menar. Han jobbade ett tag i Bangkok också, höll på med pedofilturismen. Honom kan jag snoka rätt på själv.”

Lager bytte utan förvarning spår.

“Man kan se firmanamnet på grävmaskinen ...”.

“Jag har kollat det, det gav inget.” Sune studerade återigen fotot. “Jag kommer ingen vart, jag har för lite att gå på. Jag måste be er om en tjänst till.”

“Jag skickar dig en faktura på vad det kostar.”

“Va?” Sune såg ut som ett öppet garage. Både Lager och Tomas gapskrattade åt hans min. Sune kvitterade deras skämt med ett ironiskt “Hä, hä!” innan han fortsatte: “Det gäller den där spelklubben. Den verkar jävligt etablerad. Kolla med Span eller vem det är som är ansvarig om dom känner till den. Och om den är skyddad på nåt vis.”

“Det kan du väl göra själv. Så slipper vi fakturera dig, det blir så mycket pappersarbete.” Åter frustade Lager och Tomas åt sitt tema, Sune ignorerade det.

“Klossen skulle inte tala om för mig vad klockan är.”

Lager och Tomas tittade på varandra, chefen för Span var känd. Lager kastade en dartpil och träffade golvlampans skärm.

“Vad menar du med ‘skyddad’? Misstänker du poliskorruption?” Rune Lagers röst blev än en gång skarp, den typen av brott upprörde honom alltid.

“Nja, inte nödvändigtvis. Men kanske låter man verksamheten rulla på därför att den ger mycken annan nyttig info om buset. Nåt är det, jag fick en känsla av att dom satt alldeles för säkert i sadeln när jag var där i natt.”

“Var du där i natt?” Tomas satte sig upp i stolen. “Vad har du nu trasslat in dig i egentligen?” Även Lager glodde under lugg på Sune.

“Hurså?” Han försökte se oskyldig ut men ingen av dem gick på det. Lager sträckte sig efter “larmlistan”, en sammanställning av dygnets händelser i

Stockholm.

“En av dom boende rapporterade skottlossning på platsen ungefär vid midnatt, men när radiopolisen kom dit var allt lugnt. Inget folk, inga tomhylsor, inget blod. Det betyder att du i alla fall inte blev träffad.”

Sune kunde inte låta bli att skratta.

“OK, jag ger mig.” Han berättade hela historien. Lagers min blev allt bistrare.

“OK, jag ska kolla med Västerortspolisen. Några pistolviftande gangsters tänker jag ta mig fan inte tillåta, oavsett eventuell nytta för Span.”

“Den här historien börjar visst dra iväg, eller hur?” Tomas hade en bekymrad rynka i det vänliga ansiktet.

“Ja, och fan vet i vilken riktning.”

“Det är precis det jag menar.” Tomas nickade och fixerade Sune med sina bruna, milda ögon. “Engagerar du dig i den där typen av brott, med barn inblandade, så river det upp gamla sår.”

Sune log lite, Tomas hade ett hjärta stort som Jämtland.

“Tack för omtanken, Tomas, men jag ska bara göra rätt för arvodet, inget annat. Jag tänker inte ge mig in i dom där perversa typernas värld.”

Och han menade vartenda ord.

Kapitel 14

Det hände tidigt på förmiddagen. Och det gick fort.

Barnen var på väg till lekparken. De gick på led, två och två, och hade just passerat övergångsstället när bilen bromsade in bredvid dem. En man i en ansiktsmask som föreställde Musse Pigg hoppade ut och grep tag i den blonda tösen, ryckte henne loss från sin kamrat och lyfte in henne i bilen. Chauffören, i en likadan ansiktsmask, varvade upp motorn. Innan dagispersonalen förstod vad som hänt accelererade bilen med gummit rykande från däckan iväg nedför förortsgatan.

Lotta skrek rätt ut. Detsamma gjorde Malin:

“Ann-Sofie! Ann-Sofie!”

Utan att tveka satte hon av efter bilen.

*

Luca stirrade i backspeglarna på Kåge som höll Ann-Sofie i sitt knä. Hon verkade inte speciellt skrämmd, mest storögt förvånad. Kanske var det valet av masker som gjorde att hon inte kunde bestämma sig för om de var farliga eller inte.

“Blond och söt är hon.” Luca sträckte ut en arm mot baksätet och försökte vidröra Ann-Sofie. Hon började omedelbart gallskrika. Kåge svor mellan sammanbitna tänder. Förbannade spagettiarsel!

“Håll tassarna borta!” Kåges röst var pressad, han hatade hela situationen. Luca flinade mot honom, Kåge pressade en näsduk med kloroform över Ann-Sofies näsa och mun. Luca betraktade henne i backspeglarna. Uttrycket i hans ögon gjorde Kåge illamående. I samma ögonblick tittade Luca ut genom bakrutan och satte foten på bromsen. Han fick snabbt stopp på bilen. Kåge for framåt och höll på att tappa Ann-Sofie.

“Vad fan gör du!”

“Käften! Titta bakom dig!” När Kåge vände sig om såg han en flicka i samma

ålder som den han hade i sitt knä komma springande efter bilen. Luca öppnade bildörren.

“Vi tar henne också! Jag vill ha en egen leksak!”

Kapitel 15

Sune bromsade in med skrikande däck och kastade sig ur bilen, bildörren blev stående halvöppen. På snabba fötter sprang han uppför grusgången, fumlade fram nyckeln och försökte få in den i låset. Händerna darrade, han hade svårt att andas. Nyckeln halkade mot beslaget, han svor tyst med svettdroppar blänkande vid hårfästet. Vad skulle han finna innanför? Han tvingade sig att inte tänka, paniken klöste i bröstet. Till slut fick han upp dörren och rusade in. Det han såg fick honom att tvärstanna.

“Pappa! Farbröderna tog Ann-Sofie! Pappa, säg åt dom!” Malin klättrade ned ur Annikas knä, kröp under telefonsladden och kom springande emot honom med armarna utbredda.

Sune kände hur tacksamhetens tårar trängde fram bakom ögonlocken. Känslan av lättnad var obeskrivlig, all kraft försvann ur hans kropp. Benen hotade att vika sig under honom, han blev tvungen att luta sig mot dörrposten. Han lät Malin försvinna in i sin famn och blundade hårt. Annika hängde upp telefonluren, hon var likblek. Sune tittade matt på henne.

“Vad hände? Jag trodde att ...”. Telefonen ringde igen, Annika lyfte luren, lyssnade.

“Ja, men jag kan inte prata nu.” Hon lade på. “Fick du inte mitt meddelande på telefonsvararen?” Annikas ögon var uppspärade, pupillerna vidgade. Sune insåg att också hon var chockad.

“Bandet tog slut. Allt jag hörde var att nån kidnappats från dagiset. Jag trodde det var Malin ...” Han avbröt sig, rösten stockade sig. Annika såg förskräckt ut, hon gick fram och slog armarna om dem båda.

“Oh, herregud! Stackars dig! Varför ringde du inte tillbaka?”

“Jag har inte gjort nåt annat! Först var det ingen som svarade, sen har det varit upptaget!”

“Ja, jag vet. Dom fick tag i mig på jobbet. Jag ringde till dig, sen stack jag. Jag hämtade Malin och kom hem för en halvtimme sen. Dagispersonalen har ringt

för att höra hur Malin mår, polisen har ringt, dom vill prata med henne... Lotta är alldeles förstörd ... åh, Sune det var så nära, så nära att dom tagit Malin också!”

*

En timme senare körde Sune dem till Centralen.

Som i trans hade han packat deras saker - hela baksätet var fullt av lek-och badgrejor, till och med en redan uppblåst badboll. Malin hade tjatat om att “det är varmt i sjön hos mormor.” Sune protesterade inte, han gjorde bara mekaniskt det som behövde göras. Det viktigaste just nu var att de kom iväg. I säkerhet. Annika och Malin skulle åka till mormor och stanna där tills Sune fått grepp om vad fan som pågick. För något var det. Något han inte begrep men där han blivit en bricka i ett spel.

Han tänkte på vad han bara några timmar tidigare sagt till Rune Lager och Tomas Falk. Att han inte tänkte engagera sig i dessa dårars värld. Han hade haft fel.

Nu var han engagerad. Personligen.

*

När han låste bilen på Bellmansgatan såg han att Malins uppblåsta badboll låg kvarglömd i baksätet. Den hade pressats ned mellan sätena. De fick väl köpa en ny. Han antecknade sig till minnes att han skulle ringa Annika och kolla att de kommit fram ordentligt. Sune ruskade på sin stora kroppshydda och började gå upp mot kontoret. Normalt oroade han sig aldrig för sådana saker.

Den trasiga taklampan gjorde att korridoren utanför hans kontor låg i halvmörker. Precis när Sune skulle skjuta upp dörren uppfångade han ett ljud bakom sig. Han snurrade runt, färdig till attack. En skugglik figur reste sig från golvet längre ned i korridoren och kom emot honom. Sune slappnade av, det var Lotta.

“Har du tid en stund?” Hennes röst lät skör, det bleka ansiktet nästan lyste i dunklet. Det syntes på henne att det tog alla hennes krafter att bara orka existera. Sune öppnade automatiskt armarna och höll om henne. Lotta brast i ljudlös gråt.

Sune kände hur vreden växte. Samtidigt drabbades han av skuldkänslor för den tacksamhet han kände för att det inte var Malin som var borta. Lottas gråt lade sig sakta, hon tog ett steg tillbaka och torkade sig i ansiktet med tröjärmen. En blixk korsade himlen och lyste upp korridoren med ett spöklikt sken, luften kändes ödesmättad. Sune höll upp dörren.

“Kom in.” Sune tände i taket och hängde av sig kavajen på en spik på väggen. Lotta steg in och tittade sig omkring.

“Jaså, det är ditt kontor dom lånar när dom spelar in deckarfilmer?” Hennes försök till skämt skar sig mot den spända rösten. Sune svarade inte utan tecknade bara åt henne att sätta sig ned. Lotta sjönk ihop som en trasig ballong och började gråta igen. Sune satte sig på kontorsstolen, lade en näsduk framför Lotta och väntade. Det tog inte lång stund innan hon torkade tårarna och räckte tillbaka näsduken. I hennes blick fanns desperation.

“Jag vill anställa dig.”

Sune skakade nekande på huvudet.

“Det behöver du inte. Jag är redan engagerad.”

Lotta såg förvånad ut.

“Av vem?”

“Av Malin. Hon vill att jag hämtar tillbaka hennes bästis. Jag har lovat henne att göra allt jag kan. Och jag menar det - bokstavligt.”

Lotta fick åter tårar i ögonen men ett blekt leende skymtade också.

“Jag vill hjälpa till.” Lottas tonfall fick Sune att höja på ögonbrynen. Där fanns en oändlig styrka. Sune försökte hålla ansiktsmusklerna under kontroll. Han valde sina ord.

“Lotta, du måste inse att det här inte är nåt för dig.”

Lotta såg Sune i ögonen, hon talade mellan sammanbitna tänder.

“Du gjorde upp med din sons mördare. Din kärlek drev dig till det. Har du ingen

förståelse för min?”

Nu var det Sunes tur att tyst titta på Lotta. Visst hade han det, han kunde fortfarande känna den bitterljuva smaken av hämnden, tillfredsställelsen i att se ljuset slockna i mördarens ögon. Och sedan hatet, hur han under hela fängelsetiden bara levde för den dag han skulle stå öga mot öga med dem som låg bakom. Men han var långt ifrån säker på att det var värt priset. Dessutom gillade han inte att Lotta körde fingret i hans ömma punkt. Sune ansträngde sig för att inte göra rösten för hård.

“Jag jobbar bättre ensam. Du skulle bara vara i vägen. Tyvärr, Lotta.” Lotta retirerade omedelbart, rösten blev grötig.

“Förlåt. Jag vet inte vad jag ska ta mig till.” Hon tittade upp, en ström av tårar rann nedför hennes kinder. Sune visste inte vad han skulle säga. Lotta strök med handen bort tårarna.

“Jag blir tokig om jag måste sitta hemma ensam och vara överksam.”

“Ann-Sofies pappa då?”

“Du vet ju att vi är skilda. Han bor i USA. Jag har inte ens fått tag i honom än! Finns det inget jag kan göra?” Hjälplosheten i hennes röst fick Sune att känna sig trängd.

“Det här är inget för amatörer.”

Plötsligt blev Lotta ursinnig. Hennes blick gnistrade av vrede, orden sprutade ur hennes mun. Sune insåg att här kom ytterligare en reaktion.

“Försök inte nonchalera mig! Det är min dotter som försvunnit! Begriper du inte det!?”

Sune höll avvärjande upp händerna. Snacka om emotionell berg-och dalbana. Men han kom ihåg hur det var. Såren läkte aldrig helt. Han kände hur han mjuknade.

“OK, du har rätt.”

“Varför just Ann-Sofie?” Lottas röst var nu oerhört sorgsen.

“Jag vet inte.”

“En slump?”

“Kanske, men jag tvivlar. Men vi ska ta reda på det.” Lotta grep Sunes hand och kramade den förtvivlat.

“‘Vi’. Lovar du det?”

Sune betraktade henne tyst i några sekunder.

“Ja. Åk hem nu.”

*

Från en parkerad bil på andra sidan gatan betraktade ett par ljusblå ögon Lotta när hon lämnade Sunes kontor.

Kapitel 16

“Ja, vi blev tagna på sängen. Fram till barnpornografihärvan i Huddinge 1992 levde vi i den föreställning som vi svenskar älska att odla - att ‘sånt händer inte hos oss’. Även om mordet på Palme delvis öppnade våra ögon för motsatsen.” Inspektör Lennart Lind vid Södertörnspolisens spetsade en räka på gaffeln och lät den försvinna in i munnen. “Vi hittade ett hundratal videofilmer med grova sexuella övergrepp på barn mellan två och femton år. Du kan få titta på en så att du fattar vad det handlar om. Men det är inget jag rekommenderar. En sån rulle kan spolia aptiten för vem som helst.” Liksom för att understryka motsatsen höll han en ordentlig skvätt Rhode Islandsås över räkorna. Sune petade förstrött i maten, bara ämnet hade satt ned hans matlust.

“Nej, tack, jag försöker bara hjälpa en bekant vars dotter kidnappats. Det är ju inte säkert att det rör sig en pedofil.” Lind nickade instämmande och skyfflade in en ny portion ris.

Sune avundades honom hans aptit men undrade samtidigt hur han kunde vara så opåverkad av det de talade om. Antagligen hade han utvecklat samma försvarsmekanism som många kirurger - de bygger ofta upp en nödvändig känslomässig distans till patienterna för att objektivt och professionellt kunna utöva sitt yrke. För inspektör Lennart Lind såg inte ut att vara en känslökall människa - tvärtom. Även om den satta, bredaxlade gestalten med ett slags långsnaggad frisyra - Sune tyckte den påminde om en kortklippt hästman - de grova armarna och kraftiga käkpartiet med ett ärr på höger kind gjorde ett tufft intryck, så talade både rösten och ögonen ett annat språk. Där fanns inlevelse och medkänsla, äkta vara. Utanför sken vårsolen från en klarblå himmel, vattnet kluckade fridfullt mot stranden som ett slags absurd kontrast till ondskan de talade om.

“Jag hörde om det på radion i morse. Jag tvivlar starkt på att hon har rätt. Det har hittills här i landet ytterst sällan förekommit att pedofiler ägnat sig åt bortrövande av barn. Helen-fallet är ett av undantagen. Det finns några enstaka till. I stället arbetar dom mer i det fördolda.”

“Hur då?” Egentligen ville Sune inte veta, hela frågeställningen äcklade honom. Dessutom hade samtalet med Lotta efterlämnat en gnagande ångest för att något skulle kunna hända Malin. Sune insåg att han drevs av ett slags katastrofteoretisk

rädsla men han kunde inte hjälpa det. Lind petade loss något mellan tänderna och fortsatte:

“Dom skriver i tidningar som riktar sig till barn och blir brevvän med dom. Barnen tror att dom brevväxlar med nån i sin egen ålder. Eller så annonserar dom om danstillställningar, fotografering för deltagande i barnfilmer - fast inte av den sort föräldrarna inbillar sig. Eller det kan vara den där ‘snälla farbror’ i grannhuset. Ofta är dom ganska utstuderade, det är inga idioter vi talar om.”

“Inte enligt den gängse definitionen. Jävla drägg!” Sune kunde inte hålla tillbaka sin avsky. Lind lät det passera.

“Förutom barnporren avslöjades också i både Huddingeutredningen och ett och ett halvt år senare i Norrköpingsaffären - där förresten över tretusenfemhundra barnporrfilmer beslagtogs - att det existerar flera både nationella och internationella nätverk av pedofiler. Och att dom finns mitt ibland oss.” Lind dolde en diskret rapning bakom servetten och lutade sig tillbaka. “Men det finns inga ordentliga studier gjorda, mörkertalet kan vara hur stort som helst. Pedofiler kan vara lika vanliga som rödhåriga. I alla samhällsklasser. I alla yrken.” Sune öppnade munnen för att protestera men hejdade sig när han såg Linds leende.

“Inte hos oss, eller hur? Inom poliskåren?”

Sune grimaserade, bara tanken var upprörande. Lind vinkade på kyparen, de beställde in kaffe.

“Det finns dom som kallar sig ‘seriösa’ pedofiler. Dom vill inte göra ett barn illa utan ser sin relation till barnen som fylld av kärlek. Följaktligen skulle dom aldrig drömma om att ha ett fullbordat samlag med en sjuåring.”

“Så osjälviskt.” Sunes röst dröp av sarkasm. “Försöker du inbilla mig att dom jävlarna inte själva njuter av det dom gör, oavsett vad det är?”

“Nej, för fan! Det är ju definitionen på en pedofil: en person som attraheras av och får njutning genom en sexuell relation till ett barn i presexuell ålder. Vad jag försöker förklara är att det är skillnad på pedofiler och pedofiler.”

“Som mellan pest och kolera.”

“Det är en fråga om perspektiv. Dom så kallade seriösa anser sig tala för barnens

bästa. Dom ifrågasätter den legala, sexuella debutåldern på femton år och vill få den sänkt. IPCE, en europeisk pedofilorganisation, har inom EU framgångsrikt bedrivit lobbyverksamhet och i Holland lyckats få ned den till tolv år. Andra länder står i tur. Det fanns i början av nittiotalet en underavdelning till IPCE här i Sverige som hette PAG, Pedofila Arbetsgruppen. Man kunde komma i kontakt med dom via RFSL. Men Sverige ses för närvarande som 'kört'. Vi betraktas som en rabiatt, sexualfientlig nation. PAG är just nu under nybildning. Den förre initiativtagaren sitter inne för övergrepp mot barn."

Sune brast ut i ett kort skratt men slutade när han såg Linds allvarliga ansikte.

"Du skojar inte? Det finns faktiskt officiella pedofilorganisationer? Det är ju för fan som att ha en fackförening för våldtäktsmän!"

Lind ryckte på axlarna.

"Tja, dom hävdar att det inte finns nåra vetenskapliga eller medicinska belägg för att just femton år skulle vara den biologiskt korrekta debutåldern. Barnens sexuella nyfikenhet startar ju långt tidigare. I många andra kulturer är också den accepterade sexuella mognadsåldern betydligt lägre." När Sune öppnade munnen för att protestera, fortsatte Lind: "Men skit samma, dom 'seriösa' kan vara till stor hjälp. Varje mord, kidnappning och våldtäkt ses ju av dom som ett bakslag, att deras långsiktiga strävan hindras. Dom tjallar gärna på såna typer. Det var så vi fick fast han som åkte runt i en skåpbil och hyrde ut sin tioåriga dotter till andra pedofiler."

Sune stönade och tog sig åt pannan. Fanns det verkligen sådana människor? Som om Lind hört hans tysta fråga fortsatte han:

"Det finns alla typer av bakgrunder till pedofili - från tvångshandlingar, eget utnyttjande som barn till olika trauman och ångestsymbioser. Man kan inte heller helt bortse från rent biologiska förklaringar, som till exempel hormonella störningar."

Sune höll upp handen, Lind började bli väl akademisk. Personligen struntade han i vad som var orsaken till dessa vidriga typers handlande, han ansåg fortfarande att de borde låsas in - eller kastreras. Han kom att tänka på Malin och korrigerade sig: helst ställas upp mot en vägg och skjutas!

"Kan du hjälpa mig med flickan?"

Lind höll upp en tunn, blå platsmapp.

“Tyvärr. Jag har ringt runt, djungeltelegrafen hade inget att komma med. Om det nu rör sig om ett pedofilrelaterat bortförande. Men åter igen - jag tvivlar.”

“Hon har rövats bort, det är ett faktum. Vad skulle annars vara motivet?”

Lind ryckte åter på axlarna.

“Vårdnadstvist? Kan pappan ligga bakom?”

“Knappast. Han bor i USA.”

“Hon är för gammal för att passera som adoptionsobjekt. Utpressning? En ensam galning? Kanske slavhandel?” Han tittade forskande på Sune. “Jag hörde att dom höll på att få med sig ytterligare en tös. Din dotter, va?” Sune svalde, klumpen i magen kom direkt.

“Ja.”

“Så du är inte enbart här för att hjälpa en bekant.” Lind konstaterade det utan att lägga någon värdering i det.

“Du är inte till stor hjälp.”

“Jag försöker bara få dig att granska andra alternativ än pedofilmotivet. Det kan leda dig fel. Faktum är att det mest aktiva majoriteten av dom har för sig är att skicka videofilmer till varandra. Åtminstone här i landet - än så länge.”

“Det är möjligt. Men du, en annan sak. För bara någon vecka sen fick jag i uppdrag att kartlägga en finne vid namn Sappos göranden och låtanden.”

“Toivo Sappo?” Lind var plötsligt alert. “Han som hittades död, flöt upp i Mälaren för några dagar sen?”

“Ja. Känner du till honom?”

“Av vem fick du uppdraget?”

“Av en man som ville vara anonym och som jag nu inte får tag i. Det telefonnummer han gav mig har upphört. Han betalade mig tjugotusen och nu

har han gjort sig oanträffbar. Nåt är jävligt konstigt här. Nå, kände du Toivo Sappo? Enligt en källa ska han ha haft en del pedofilkontakter.”

“Ja, det stämmer. Det är ett namn jag snubblat på då och då. Men han var definitivt inte någon rikskändis. Pedofil ja, men inte speciellt aktiv. Han var en av dom som tyckte om att skriva om sina våta fantasier i porrblaskor som Vulgärkontakt och Vi Fria. Där annonserade han också.”

“Kan man inte få tag på dom den vägen, genom annonserna?” Sune sökte efter en öppning, någonstans att börja. Pedofilspåret var det enda han hade. Lind skakade nekande på huvudet.

“För det mesta går allt via postboxar som hyrs ut av postboxföretag som i sin tur eftersänder materialet. Så fort det börjar brännas slutar transportkedjan att fungera och du står tomhänt mellan hållplatserna.” Lind lade den tunna mappen på bordet framför Sune som tog upp den. Han bläddrade håglöst bland de fåtaliga sidorna och knäppte irriterat med pekfingret på mappen.

“Jaha du. Det blir med andra ord inte mycket jag får av dig.”

“Nej, jag beklagar det. Här finns det inga horstritor, inga bastuklubbar, inga offentliga samlingsplatser. Dom flesta är mycket privata med sina böjelser, svåra att spana på. Man får jobba långsiktigt och indirekt, spåra dom aktiva via Internets kontaktsidor, skumma produktionsbolag och så vidare. Men jag har en sak åt dig, som kanske kan ha med det som skett att göra. Men det är inte säkert.”

“Ge hit bara. Vad som helst”.

“För ett halvår sen ringde en kontakt i Göteborg och berättade i förbigående att en i kretsen känd - men av myndigheterna okänd - pedofil hittats hängande i en snara uppe på sin egen vind. Det hela avskrevs som självmord. Året innan dog två andra ‘internkändisar’ i pedofilkretsar. En blev påkörd uppe i Sundsvall i vad som såg ut som en fyller- och smitningsolycka, en annan ramlade av ett tåg utanför Arboga. Här i Stockholm fick jag för några månader sen uppgifter om att en försvunnen person - ett hovrättsråd vid namn Hans Nilsson - antagligen i hemlighet var både pedofil, pederast och bisexuell sadomasochist. I hans lägenhet hittade man ett tiotal foton som visade honom intimt kelande med en ung pojke. Dessutom ett rosa raffset avsett för ett flickebarn och en massa barnporrfilmer. Pass, tandborste och kläder fanns kvar. Jag misstänker att

Nilsson är död. Sappo medräknat gör det totalt fem döda pedos på ett par år. Går vi ytterligare några år tillbaka kan man addera ett par, tre till.”

Sune rynkade pannan.

“Misstänker du en seriemördare? Nåt slags pedofiljägare?”

Lind sköt tillbaka stolen, förberedde sig tydligen på att gå.

“Jag har för lite att gå på - än. Och kanske ser jag spöken mitt på ljusa dan. Överdödligheten i den här gruppen är högre än riksgenomsnittet.” Lind reste sig och skakade hand. När Sune började gå mot utgången hejdade Lind honom.

“Du Bergström, har inte du ett eget företag?”

Sune stannade förvånat.

“Hur så?”

Lind pekade på notan.

“Har du inte glömt nåt?”

Kapitel 17

Strax efter klockan fem lämnade den sista gästen spelklubben. En kvart senare kom Jamal, Gus och två andra typer ut genom porten och låste. Sune väntade i ytterligare en timme tillsammans med en hålögd, gäspande Lotta som haft en sömnlös, ångestladdad natt. Eller rättare sagt, halvnatt. Hon hade suttit hos polisen till över tolv, Sune hade ringt strax efter klockan fyra. Han stoppade en mobiltelefon i innerfickan på sin skinnjacka och räckte Lotta en annan.

“Här. Så fort nån går in i huset trycker du på ettan, fyrkant och ‘ring upp’. Halv sju en söndagsmorgon borde jag kunna jobba ostört, särskilt som större delen av huset evakuerats. Men man vet aldrig. Du får bli utkik.” Det var det ofarligaste han kunnat komma på att använda henne till. Lotta nickade. Sune klev ur bilen, såg sig om och slank in på bakgården.

Han ställde sig under lönnen och mätte med blicken avståndet från brandstegen. Han skulle bli tvungen att via takrännan gå armgång åtminstone en två-tre meter innan han nådde fram till ett av de masonittäckta fönstren. Visserligen såg det ut som att en list uteder väggen skulle kunna ge en viss avlastning, men i alla fall. Han skulle vara tvungen att stå och gå som en sprätthåge. Sune suckade, tog en trälåda och ställde den under brandstegen. Han var för gammal för sånt här.

Väl uppe vid taket tvekade han inte. Började han fundera på saken skulle han kanske inte våga. Han grep tag i takrännan, svingade sig ut från stegen och tog hjälp av kroppens pendelrörelse. Men efter bara tre omtag var han tvungen att ta spjörn med tårna mot listen och vila. Armarna värkte, det sved i handflatorna. Sune insåg att han borde ha tagit på sig bilhandskarna. Men det var så dags nu. Han sneglade ned mot den asfalterade bakgården. Att fyra våningar var så högt. Han drog djupt efter andan och gjorde ett nytt ryck. Plötsligt knakade det till, lite murbruk lossnade från ett fäste och takrännan bågnade betänkligt under hans vikt. Sune insåg att han måste sno sig på. Han kände desperationens styrka komma - med tre långa tag nådde han fönstret. Han tog spjörn och vilade, händerna brände som eld. Även ryggen började göra sig påmind. Han var definitivt för gammal för sånt här.

Masoniten som täckte fönstret var ditsatt från insidan, ett par rejäla sparkar borde få bort den. Sedan gällde det att placera fötterna på fönsterbrädan, gunga till och snabbt skifta grepp med händerna från stuprännan till fönsterkarmarna.

Om han missade skulle han falla baklänges ned i asfalten. Tanken gjorde honom illamående, armarna började domna. Ingen tid för tvekan. Han tog sats och lät båda fötterna fungera som murbräckor.

En spark räckte. Masonitskivan måste ha varit fäst bara med några nubb. Sune andades lättad ut och skulle just till att sätta ned sina fyrtiofemmor på fönsterbrädan när plötsligt en schäfer morrande och huggande dök upp i fönsterhålet. Sune skrek till av skrämselchocken och stirrade med gapande mun på hunden. Schäfern hade inte med ett ljud avslöjat sin närvaro före anfallet. Alltså en tränad attackhund! Sune svor mellan sammanbitna tänder och hävde sig uppåt. Han hade reflexmässigt ryckt undan sina ben när hunden högg efter honom och höll på att tappa greppet om takrännan.

Innan Sune hann komma högre upp vräkte sig hunden halvvägs ut genom fönstret och fick tag i Sunes högra byxben. Morrande började besten dra Sune inåt men Sune lyckades med en desperat spark med vänsterbenet träffa gårdvaren på halsen. Schäfern for bakåt och Sune var loss. Åter knakade det till. Takrännan halkade ned och ut några centimeter, ytterligare några bitar av murbruket singlade ned och slog i asfalten med ett klapprande ljud. Han kände hur fingrarna började räta ut sig, han måste ta spjörn, kosta vad det kosta ville. Fönsterhålet var tomt, kanske hade hundjäveln lagt av. Han satte ned fötterna på brädan. Då såg han den.

Schäfern hade inte givit upp, bara backat tillbaka och tagit ny sats. Med ett vildsint skall kom den farande med blottade huggtänder och de gula ögonen stint fästa vid Sunes skrev. Sune vred sig desperat åt sidan och tappade taget med höger hand. Han pendlade kraftigt åt vänster, så mycket att schäfern missade sitt mål - och därmed något som hejdade dess rörelseriktning. Hunden fortsatte av bara farten ut i tomma luften och vidare ned mot gården. Den hann med ett kort ylande innan den smackade i asfalten.

Ljudet gav Sune den kraft han behövde för att med en sista ansträngning få grepp om fönsterkarmen och häva sig in. Han damp ned på golvet med värkande muskler och sargade händer. Och ett ton av lättnad. Han masserade sina fingrar och grinade illa, samtidigt som han spänt lyssnade efter minsta ljud. Men allt var stilla.

Medan känslan kom tillbaka i händerna granskade han rummet. Det var fyllt med 10-litersfärgburkar, penslar, hinkar och rollers. Utefter ena väggen stod

bockar med plankor, golvet var täckt med skyddspapper. Hammare, såg, bräckjärn och några paket spik låg i ett hörn. En dörr mot en korridor stod halvöppen, Sune klev försiktigt ut. Ytterligare tre dörrar stod öppna mot korridoren. Han kikade in i vart och ett av dem, men rummen var tomma. Schäfern hade tydligen varit den enda väktaren. I slutet av korridoren fanns en dörr som var nygjord. Sune kände igen den. Han gick tillbaka till det första rummet, hämtade bräckjärnet och bröt upp dörren. Innanför låg Jamal al Sharifs kontor.

*

En halvtimme senare kunde han konstatera att han dragit en nitlott. Han hade utan att stöka till det alltför mycket rotat igenom lådor, skåp och bokhyllor, vänt på tavlor, dynor och mattor - till och med rotat i papperskorgen utan att finna något som förde fallet framåt. Inte ens kassaskåpet, vars nycklar satt på en knippa som låg i en av skrivbordslådorna, innehöll något matnyttigt. Besviken satte han sig på skrivbordet och lekte tankspritt med en penna. Han tittade sig omkring en sista gång.

Vid dörren, högt uppe vid karmen satt en krok och där hängde ett par bilnycklar med larmbricka. Sune lät blicken vila på dem, sedan ryckte han på axlarna. Var det originalnycklar borde bilen kunna spåras via nycklarnas tillverkningsnummer och via registreringsnumret vidare till en ägaradress. Det var värt en chansning. Han stoppade bilnycklarna i fickan och lämnade kontoret med nyckelknippan i handen. Den här gången tänkte han använda stora entrén. Men först gick han snabbt tillbaka till det inre rummet för att sätta tillbaka masonitskivan. Hunden tänkte han släpa in bakom containern. Bilnycklarna skulle visserligen saknas, men sådana kan man förlägga. Hundar kunde smita ut. Tid skulle gå innan någon upptäckte inbrottet. Han lyfte upp masonitskivan och tittade ut genom fönstret. Bakgården var tom. Inget hundlik.

Sune slängde ifrån sig masonitskivan och spurtade mot utgången. Tyst låste han upp dörrlåsen och steg ut i trapphuset, stannade upp och lyssnade - men allt var stilla. Han satte fart nedför trapporna, beredd att vid varje avsats springa på Gus eller någon annan från klubben, men inget hände. När han försiktigt gläntade på ytterdörren låg gatan tom. Nackhåren reste sig på honom - vad fan var det som pågick? Han steg på helspänn ut på den korta stentrappan.

“Hittade du nåt?”

Sune höll på att hoppa ur skinnet. Till vänster utanför dörren och lutad mot väggen stod Lotta och tuggade tuggummi.

“Vad fan gör du här? Du ska sitta i bilen!” Sune fräste, att hon skrämt honom gjorde honom förbannad.

“Jag såg ditt akrobatnummer. Du är banne mig inte klok, jag var säker på att du skulle slå ihjäl dig.” Hon lät starkare, att få vara aktiv gjorde tydligen henne gott. “Dessutom har jag gömt ett hundlik och hållit utkik efter oönskade besökare. Samtidigt. Bra, va?”

Sune kunde inte hålla tillbaka ett leende. Lotta var tydligen lika envis som han själv. Och otålig.

“Nå, hittade du nåt?”

Han höll upp bilnycklarna.

“Bara dom här. Jag ska se om jag kan få fram en adress via dom.”

Lotta räckte fram handen.

“Får jag dom.”

“Varför det?”

“Ge hit.”

Sune ryckte på axlarna och gav henne nycklarna. Som sagt, envis som synden. Lotta siktade med larmbrickan utefter bilraden på ena sidan av gatan. Inget hände. Hon gjorde samma sak utefter andra sidan och då blinkade det till på en grå Jaguar en bit längre fram.

“Duktig flicka.” Sune var imponerad men mest sparkade han sig i ändan för att han inte själv kommit på den uppenbara lösningen. Lotta log.

“Det där har jag sett på bio.”

Sune gick fram till lyxåket med Lotta i hämlarna och såg sig samtidigt förstulet omkring. Allt var lugnt, söndagsmorgonens frid härskade fortfarande. Jaguaren

var splitterny med vit skinnklädsel. Gangsterbrackor, tänkte han föraktfullt och trängde bort stinget av avundsjuka.

Sune tittade bakom solskydden och i boxen mellan sätena innan han öppnade handskfacket. Förutom kassetband, några gem och gummisnoddar, en kulspeppenna och tre parkeringsböter var allt som fanns därinne några tomma exemplar av insättningsblanketter till Western Union, det internationella betalningssystemet. Irriterad stängde han handskfacket. I fickan på dörren hittade han en läderpärm med ägarbevis och instruktionsbok. På ägarbeviset stod International Rental Service Inc.

“Jävlar! En leasingbil!” Sune kastade ilsket pärmen på passagerarsätet men den studsade ned på golvet. Han öppnade åter handskfacket och tog fram Western Unionblanketterna. Han höll upp dem mot fönstret och granskade dem noga, försökte se om det fanns några avtryck från tidigare utskrifter på dem. Men icke. Men vad fan, bara idioter lämnande något av värde i en bil som parkerad på gatan varje minut riskerade att bli stulen och “exporterad” till någon öststat. Fast det kanske typerna struntade i. De gick väl bara och köpte en ny. Sune böjde sig ned för att plocka upp pärmen från golvet. Då upptäckte han papperslappen. Eller rättare sagt siffrorna.

Inklämd mellan golvmattan och stolsitsens löpskena satt en hopskrynklad bit av ett papper fastkilat. Siffrorna 21 syntes tydligt, även om halva ettan var borta. Kanterna på lappen var fransiga, det såg ut som om någon rivit isär den, men antagligen berodde det på att stolens läge flyttats och därmed trasat sönder papperet. Sune tryckte ned stolens inställningsspak och pillade loss biten.

Det var en del av en av Postens företagsfraktsedlar. Vad som avsänts gick inte att se, den halvan saknades. Men adressrutorna var intakta, texten smutsig men läsbar. Sune slätade med handen ut papperet. JS som avsändare syftade antagligen på Jamal al Sharif, sprätten från spelklubben. Som mottagare stod KG, postbox 21, Norrtälje. Norrtälje, det var i den trakten den där jaktstugan låg, det hade entreprenören sagt. Magert, mycket magert. Men i alla fall något. En riktning. Sune stoppade fraktsedeln i fickan och klev ur bilen.

“Nåå?” Lotta, som stått vid väggen och hållit gatan under uppsikt, kom fram till honom. “Gav det nåt?”

“Nej, det var en leasingbil. Jag ska försöka spåra ägarens adress senare.”

“Vad gör vi nu då?”

Sune lade sina stora händer på Lottas axlar och såg henne i ögonen.

“Lotta, jag vill inte dra in dig i nåt farligt. Det är ...”

“Inbilla dig inget, jag kommer att sitta som ett häftplåster på dig.” Desperationen glimtade till i hennes ögon men sedan lyste ett litet både belåtet och ironiskt leende upp hennes ansikte.

“Hur ska du klara dig utan mig?”

Kapitel 18

“Du ser vilket jävla pådrag det blev!”

De satt på Conrad Spjuts advokatkontor, en rustikt möblerad takvåning i Gamla stan. Kåge halvlåg sin vana trogen i en av fåtöljerna men borta var hans vanliga lugn.

Han och Luca hade snabbt dumpat Volvon och bytt till vanen. Bara sekunder senare kom den första polis bilen ylande. De hade med nöd och näppe lyckats komma ut på Norrtäljevägen innan polisen bommade igen staden.

“Är flickan i säkerhet?” Conrad verkade inte höra vad Kåge sagt. Jamal svarade snabbt på Conrads fråga.

“Ja, hon är inlåst i stugan. Luca vaktar henne.”

Kåge ilsknade till, tanken på Luca som väktare spädde på hans irritation.

“Hörde du inte vad jag sa?”

Conrad log ett kallt leende.

“Jo visst Kåge, men det där ligger bakom oss nu. Vi har andra och mer aktuella problem framför oss.”

“Som vad då?”

Conrad gav Jamal en nick. Jamal, som just dragit en stålkam genom sitt tjocka hår, såg viktig ut. Ett ironiskt leende spelade över hans läppar.

“Det ser ut som att du och Luca får mer att göra. Vår kapten Vladimir ringde just, vi har tydligen fått ett problem på halsen. En pakistanier.” Kåge rynkade pannan men sade inget. Jamal fortsatte:

“Sen har vi den där Bergström. Det har varit inbrott på klubben i natt. Min schäfer Zack är död.”

“Vad är det som säger att det är Bergström som varit framme?”

“Vem annars?” Conrad Spjuts röst var mjuk, len som pälsen på en tarantel. “Han har snokat runt ett av våra bolag och varit hos Carlstedt. Han har visserligen inte fått fram något graverande än, men han är för nyfiken. Han måste likvideras.”

Kåge satte sig upp i stolen.

“Döda en polis, även om han är ‘före detta’, är inte särskilt smart.”

Conrad log milt.

“Det ska göras.”

“Inte av mig.” Kåge var obeveklig. Där gick gränsen. Conrad sträckte sig mot en snidad trälåda och tog fram en av sina cigarrer.

“Varför hindrade du Luca från att ta den andra flickan?”

“Därför att det var ett idiotiskt påhitt.” Kåge log lite vid minnet. När Luca hoppade ur bilen hade Kåge vräkt upp bakhjulet och träffat honom mitt i steget. Luca drattade på ändan, Kåge klev ur och tvingade med ett hårt grepp runt nacken in honom i bilen igen.

“Det tyckte inte Luca.”

“Han tänker med kuken!”

Conrad tände omsorgsfullt den bruna cylindern, han gjorde sig ingen brådska. Hans halvslutna ögon mötte Kåges.

“Så du tänkte åt honom. Och nu åt mig.”

“Ja.”

Conrad blåste ut lite rök.

“Betyder det att jag måste tvivla på din lojalitet?”

Kåge tittade Conrad stint i ögonen.

“Tvivla på ditt omdöme!”

“Men inte på ditt?”

“Precis!” Kåge lutade sig framåt, hans fyrkantiga kropp liknade en stridsberedd tank. Conrad rörde inte en min men lyckades ändå förmedla ett isande hot. Stämningen i rummet var laddad. Jamal tittade på dem, han kom på sig med att hålla andan.

Conrad var en farlig man, hans totala avsaknad av samvete och maniska misstänksamhet borgade för det. Men Kåge var kanske en ännu värre fiende - hos honom fanns både hänsynslöshet och skicklighet. Och dessutom detta glödande ursinne. Strax under ytan, färdigt att explodera. De få gånger Jamal sett det hända hade det skrämt honom ordentligt. Och nu brann stubinen. Jamal dolde en rysning, tände en av sina turkiska stinkbomber och försökte nonchalant rycka på axlarna.

“Låt Luca fixa honom. Inte fan ska vi fara i strupen på varandra över en ensam ex-snut.” Jamal drog ett nervöst bloss och slog av lite aska.

Kåge släppte Conrad med blicken, log snett, reste sig upp och gick mot dörren.

“Hur vet du att han är ensam?”

Kapitel 19

Rotelchef Stockholm Span. JOHAN ANDERSSON. Rune Lager pekade på dörrskylten och nickade. Han förstod att uppskatta ett gediget hantverk. Skylten var i mässing och klart mer ståndsmässig än de centralt tillverkade. Klossen var tydligen angelägen om att ingen skulle sväva i tvivelsmål om vem som satt bakom dörren. Tomas knackade på, ett dovt "Kom in!" hördes. De följde uppmaningen.

Bakom en hög stolsrygg skymtade en kal hjässa och ett par breda axlar. Den sträckta sladden till telefonen antydde att Klossen var upptagen.

Mitt emot honom satt en annan kraftigt byggd kriminalare. Tomas kände omedelbart igen honom. Det där kraftfulla ansiktet, de sneda ögonen - det var ett ansikte man inte glömde. Var de träffats hade han däremot glömt. Lager och Tomas blev stående innanför dörren.

"OK, jag har fått besök. Vi hör." Chefen för Stockholms spaningsrotel Johan "Klossen" Andersson, även känd under varianten "BromsKlossen", avslutade samtalet och spann runt i kontorsstolen. Han reste sig upp och kom runt skrivbordet med handen utsträckt.

Den satta och breda gestalten påminde faktiskt om en kloss på ben, tänkte Tomas. Ansiktet var brett, näsan platt, hakan fyrkantig, huvudet liknade en skokartong. Ögonen satt långt ifrån varandra, runt munnen fanns ett hårt drag. Hela gestalten utstrålade styrka, han sände ett budskap: om man inte flyttade på sig blev man överkörd. Tomas förstod att Sune och Klossen haft svårt för varandra - Sune var inte den som flyttade på sig.

"Hej Rune, det var inte i går!" Klossen grep Lagers hand och skakade den kraftigt.

"Hej. Nej, det har du rätt i." Lager pekade på Tomas. "Det här är min andreman, Tomas Falk." Klossen gav Tomas hand samma omilda behandling.

"Jaha, då får jag väl återgälda artigheten och presentera min andreman: Karl-Gunnar Näslund, allmänt kallad Kåge." Nya handskakningar följde, Kåge nickade åt Tomas.

“Vi sågs för ett år sen på instruktörskursen, jag hade just flyttat hit från Helsingborg.”

Tomas nickade igenkännande.

“Det stämmer.” Det var där han sett honom - och det var därför han kom ihåg honom. Kåge hade skjutit tio fulla poängserier i rad. En sådan prestation var minst sagt sällsynt.

“Kåge har ett suveränt minne för ansikten.” Klossen ansträngde sig för att vara jovialisk men gick ändå rakt på sak. “Jag antar att det här inte är någon artighetsvisit?”

Rune Lager hade inga problem med det.

“Känner du till att det ligger en spelklubb på Nybrogatan 108?”

“Jovisst, men om det gäller spel ska du vända dig till Hultman på Norrmalm.”

“Ja, jag vet. Men jag vill be dig om hjälp med en razzia om inte Hultman kan anföra starka skäl emot. Sune Bergström var där härom kvällen och det viftades med skjutvapen.” Klossen såg plötsligt avog ut.

“Sune Bergström? Det där jävla arslet!” Han knuckte med nacken mot Kåge. “Vi sprang på honom härom kvällen. Men han är väl inte kvar på din rotel? Eller inom polisen?”

“Nej, han kör eget nu, jobbar som utredare. Han håller på med ett försvinnade och fick upp ett spår som ledde till klubben.”

“Vem är det som försvunnit?” Kåge lät inte speciellt nyfiken men frågan krävde väl ett svar. Tomas gav honom det.

“En finne vid namn Toivo Sappo. Misstänkt pedofil. Numera före detta.” Klossen fnyste.

“Så Bergström jobbar som utredare. Ett finare namn för privatsnok. Eller ‘privatspanare’. Efter den där jävla Palmes död verkar det ha gått inflation i det begreppet.”

Lagers godmodiga ansikte påverkades inte av Klossens tirader.

“Johan, att jag vill ha en razzia har inte med Sune att göra. Dom där typerna ska ha klart för sig att vi inte tolererar nåra Vilda Västerntfasoner. Dessutom är jag intresserad av företagskonstellationen bakom stället, men jag har inget på dom. Hittar jag nåt så kan jag berättiga att gå vidare. Kan jag räkna med dig?”

“Ja, för tusan, det ska jag se till. Inga problem. När vill du ha det gjort?”
Klossens beredvillighet förvånade Tomas, alla polisdistrikt och rotlar var till följd av statsmaktens sparnit både underbemannade, överbelastade och utarbetade.

“Igår.” Lager reste sig upp. Klossen frustade.

“Så fort som möjligt med andra ord. Jag ska se vad jag kan göra.”

“Du ska ha tack, Johan. Jag är skyldig dig.” Lager och Tomas reste sig och gick mot dörren. Klossen viftade avvärjande med handen.

“Inga problem, Rune, kollegor ska hjälpa varandra. Jag följer dig till hissen.”

*

När dörren slagit igen bakom de tre slog Kåge ett nummer. När han fick svar var han kort och koncis.

“Det är dags för en flytt!”

*

Lika kort och koncist var Rune Lagers konstaterande när Tomas ute på gården undrade vad som kunde ligga bakom Klossens välvilja.

“Min pensionering.”

“Va?”

“Klossen vill ha min rotel när jag går i pension till hösten.” Tomas grep spontant om Lagers arm.

“Du skulle bara våga lämna över till honom!”

Kapitel 20

Hela vägen till jaktstugan satt Kåge som på nålar.

Han körde fort, en intuitiv känsla av att det var bråttom drev på honom. Fastän Conrad understrukt vikten av att shejken krävde en orörd flicka - och att Luca sagt sig inse det - var Kåge långt ifrån lugnad. Han kunde inte glömma Luca i bilen. Den liderliga blicken i hans ögon när han tittade på flickan. Tjugofem år inom polisen hade lärt Kåge att känna igen en psykopat när han såg en. Luca var ett praktexemplar. Kåge svor till och bromsade hårt samtidigt som han svängde vänster. Böjen fram till stugan kom alltid lika överraskande, skogsvägen som var både smal och backig. Han körde upp på gårdsplanen, steg ur och gick in i huset. Automatiskt tryckte han med överarmen mot pistolen i axelhölstret.

Inne i stugan stod lönndörren öppen. Kåge skyndade nedför spiraltrappan och in i övervakningsrummet. Över soffkarmen låg Lucas kavaj, hölster och pistol. En av celldörrarna stod öppen. Kåge rusade in.

Luca stod böjd över flickan som halvt avklädd låg fastbunden på britsen, korsfäst med rep runt händer och fötter. Hon grät tyst. Luca höll just på att dra av sig skjortan. Han hade i iver glömt att knäppa upp manschetterna runt handlederna och stod och fumlade med knapparna. När Kåge kom in vred Luca överraskad på huvudet. Munnen hängde halvöppen.

Utan att tveka grep Kåge tag i hans pomaderade hår och slet honom baklänges ut ur rummet. Samtidigt som han med klacken stötte igen dörren till flickans cell, snurrade han Luca runt. Luca fäktade med armarna och försökte få upp skjortan på axlarna igen så att han återfick rörelsefriheten, men Kåge gav honom inte en chans. Han sparkade utan preludier Luca i skrevet så att han böjde sig framåt. Med greppet om håret tvingade Kåge honom ned på knä, böjde hans huvud bakåt och siktade noga innan han med ett våldsamt slag knäckte Lucas näsben. Italienarens ögon tårades, han öppnade munnen för att skrika ut sin smärta men innan han hann få fram ett ljud stängde Kåge hans käft med en kort uppercut. Luca föll baklänges och rullade stönande över på sidan. Kåge tog av sig kavajen, rullade upp skjortärmarna - och öppnade sin vredes portar. En vrede lika kall som döden.

Under tio minuter arbetade Kåge sig systematiskt igenom Lucas smärtcentra.

Luca föll omkull, blev uppdragen, stöp, kippade efter andan, snyftade och stönade. Till slut låg han hopsjunken som en trasa mot väggen, men vid medvetande. Kåge rätade på sig och torkade svetten ur pannan - men demonerna i hans blick fortsatte att dansa. Han drog sitt tjänstevapen ur axelhölstret. Med en ljudligt knäpp spände han hanen och satte mynningen mot Lucas skrev. Italienarens ögon vidgades och för första gången skymtade Kåge skräck i den svarta blicken.

“Ge mig en enda anledning till att inte skjuta ballarna av dig! Och sen sitta här och se dig förblöda!” Kåges röst var skrovlig av ursinne. Luca svalde men fick inte fram ett ord. Kåge andades tungt, hans blick borrade sig igenom det röda töcknet och in i Lucas. Knogen på avtryckarfingret vitnade.

“Per favore!” Luca slickade sig om de blodiga läpparna, rösten skalv. Han höll bönfällande upp sina händer. “Jag ber om ursäkt. Det ska inte upprepas.”

Kåge rörde sig inte men porten började stängas. Efter några ytterligare sekunder av skräckfylld ovisshet för Luca fällde Kåge ned hanen och tog bort pistolen.

“Det kan du ge dig fan på! Ge mig nycklarna!”

“Dom ligger i kavajen.” Luca nickade mot soffan. Kåge gick dit, hittade knippan i ytterfickan och stoppade den på sig. Detsamma gjorde han med patronerna i Lucas magasin. Sedan gick han in i flickans cell och befriade henne från repen.

“Så där, lilla vän. Den där dumma farbrorn ska inte få göra dig illa mer.” Men han kunde inte förmå sig att möta hennes blick.

När han låst dörren till cellen vände han sig till Luca, som kravlat sig upp i soffan. Åter var Lucas ansikte neutralt, det där överlägsna hånleendet låg på lur runt den blodiga munnen.

“Så ridderligt. Att rädda henne från den ene för att överlämna henne till den andre. Du har inga problem med begreppet ‘hycklare’?”

Kåge rörde inte en min.

“Den ende jag har problem med är dig. Nästa gång dödar jag dig.” Han tog sin kavaj och höll fram handflatan med Lucas ammunition. “Jag lägger dom här på köksbordet däruppe. Stick inte ut näsan förrän jag åkt härifrån om du är rädd om

det som är kvar av din aristokratiska kran.” Luca svarade inte, tittade bara uttryckslöst på honom.

När Kåge gått flyttade Luca blicken till den låsta celldörren. Både flickan och Kåge var utom räckhåll. Men hans lust fanns kvar - och hans hat.

Det skulle komma fler tillfällen ...

*

I bilen erkände Kåge för sig själv att Luca haft rätt. Visst hade han problem med begreppet “hycklare”. Han kände sig som en.

Han ångrade att han inte tryckte av.

Kapitel 21

Sune steg ut genom rikskriminalens glasdörrar på Polhemsgatan och gick i riktning mot parkeringen vid Rålambshovsparken. Han tänkte på vad Rune Lager sagt.

Spelklubben på Nybrogatan var känd och hölls under uppsikt av Jörgen Hultman vid Norrmalmsspöisen, ansvarig för "tillsynen" av stadens spelklubbar. Vad han visste var det ingen som skyddade klubben. Inte för att det behövdes. Man hade under de senaste två åren över huvud taget inte gjort mer än ett fåtal razzior mot stadens spelklubbar - det skulldes på resursbrist. Men som Hultman uttryckt det: "Så länge dom ligger där dom ligger vet man i alla fall var man har dom jävlarna!" Han hade inte haft några invändningar mot en razzia, vilken ledd av Klossen hade ägt rum föregående natt. Men utan resultat. Klubben var borta. Puts väck. När det gällde planerade insatser mot spelsyndikatens verksamhet läckte polishuset tydligt som ett såll. Ett faktum som fick Lager att mörkna.

Jamal al Sharif var känd under ett antal alias både hos Span, rikskrim och på bedrägeriroteln. Han var uppenbarligen en kriminell mångsysslare - men också svår att komma åt. Det fanns misstankar om att han höll på med vapenaffärer i Mellanöstern - dit han titt som tätt reste - men också trådar som pekade på att han hade fingrarna i penningtvätt och postbedrägerier. Och i illegalt spel. Några åtal fanns men någon fällande dom hade rättsväsendet inte lyckats åstadkomma under de sju år han vistats i landet. Någon koppling till sedlighetsbrott fanns över huvud taget inte. Därmed verkade Toivo Sappos anknytning till spelklubben tämligen ointressant, bara en ny återvändsgränd. Varför Sharif reagerat så kraftigt på Sunes närvaro i Toivos namn hade Lager inte hittat någon förklaring till. Frågetecknen stod som spön i backen och svaren lyst med sin frånvaro.

Att börja nysta i EuroFinance AB och holdingbolaget med dess grenverk av olika ägarkonstellationer skulle kosta både tid och resurser, något Rune Lager inte hade. Och eftersom razzian inte givit någonting fanns det ingen brottsmisstanke och var därför inget för rikskriminalen. Möjligen kunde det vara något för skattemyndigheterna. Ytterligare en återvändsgränd.

De boxadresser Sune fått av slempåsen Rico visade sig samtliga ha avlidna innehavare. Men dödsorsakerna hade rubricerats som "naturliga" - en trafikolycka, en överdos och en hjärtinfarkt. Lennart Linds hypotes om att det

gick en seriemördare lös fick därmed inte något ytterligare belägg. Lager hade framfört det till Lind som i alla fall hälsat och tackat för hjälpen. Men det gav inte Sune ett dugg när det gällde Toivo Sappo.

I går kväll hade ett fax kommit till Sunes kontor från den "försvunne" klienten. Faxet var avsänt från postkontoret i Alvik. Sune skulle få ett telefonsamtal någon av de närmaste dagarna och därför förbereda sin rapport om "spaningsläget". Med tanke på det magra resultatet bestämde Sune sig för att avsluta fallet Sappo genom att åtminstone kontrollera postboxen och jaktstugan i Norrtälje. Sedan fick det räcka.

När det gällde Ann-Sofie var det inte mycket han kunde göra som inte halva Stockholms poliskår redan gjorde. Det var fullt pådrag - varenda sexualförbrytare, porrhandlare och generell snuskhummer fick påhälsning. Men hittills utan resultat. Och tiden gick. Lotta var alldeles förstörd, en askgrå skugga. Bara att förtränga de tänkbara, hemska scenarion runt vad som eventuellt kunde hända Ann-Sofie tog alla hennes krafter. Att se hennes lidande utan att kunna hjälpa gjorde Sune oerhört frustrerad.

Han sparkade till en avklippt grenstump, parkförvaltningen höll på att såga bort torra grenar på en del av träden i parken. Han blev tvungen att hoppa undan för en yngling som inbillade sig att han samtidigt kunde åka rullskridskor, lyssna på sin freestyle och halsa en Coca-Cola. Åsynen gjorde Sune törstig, han stannade vid badkiosken och köpte en stor Mer äppeljuice i glasflaska. Han ogillade de där tetrapacksmodellerna i papp, varenda gång han tryckte ned sugröret slutade det med en stråle på kläderna. Men naturligtvis lyckades han med sina stora fingrar dra sönder öppningsfliken på flaskans kapsyl. Småsvärande fortsatte han att sakta gå utefter trottoaren medan han försökte få grepp om den hala stumpen som satt kvar.

På ett tak över trehundra meter bort justerade Giulio Luca inställningen på kikarsiktet. Skärpan var perfekt, i nålkorset syntes Sunes huvud som om det bara var några meter bort. Luca lade sig tillrätta, tog stöd och lät gevärets ljuddämpare sticka ut över takkanten. Han lade kinden mot kolven och ryckte till, han var öm i hela ansiktet. Det skulle Kåge få betala - med sitt liv. Men först den här förrätten. Han fångade åter in den storvuxne i kikarsiktet och lät nålkorset fokusera på en punkt strax under örat. Mjukt krökte han avtryckarfingret och sökte tryckpunkten. Han drog efter andan, släppte ut lite luft - och kramade av skottet.

Sune hade under tiden lyckats få in nageln under kanten och drog till. Kapsylen för visserligen av men han skar sig. Han svor till, böjde sig lite framåt och stoppade tummen i munnen, sög bort svedan och blodet. En ilsken insekt pep förbi hans nacke och fick honom att vifta med handen runt huvudet. Getingarna verkade ha vaknat till, tänkte han, sommaren var definitivt här. Han satte flaskan till munnen, böjde tillbaka huvudet och började dricka då flaskan plötsligt exploderade. Träflisor yrde från trädstammen på hans högra sida.

Sune fattade omedelbart vad som skett. Det var inte första gången han blivit beskjuten. Utan att tveka slängde han sig i skydd bakom den grova eken. Han stack fram huvudet i sekundkorta sekvenser och spanade av den närmaste omgivningen men insåg snart att det inte fanns något att se. Eftersom han inte hört något skott innebar det antingen att skytten befann sig på långt avstånd eller använt ljuddämpare. Sannolikt båda. Sannolikt båda.

Uppe på taket packade Luca ihop geväret medan han oavbrutet väste fram italienska eder. Hur i helvete kunde han missa - och med två skott i rad? Den där ex-snuten måste ha änglavakt. Eller nio liv. I hans höga panna uppstod en bekymrad rynka. Conrad skulle bli besviken - vilket inte var hälsosamt.

Nere vid vattnet väntade Sune ytterligare några minuter bakom trädet innan han tog sig därifrån. Han gjorde det i skydd av andra människor, väl medveten om att han nu var ett jagat byte. Av vilka behövde han inte fråga sig. Varför, var dock mer tveksamt: antingen var det lilla han hade fått fram mer dramatiskt än han insåg, eller så trodde någon att han satt inne med mer än han gjorde. Nåväl, under alla omständigheter var han utsedd till villebråd - precis som Ann-Sofie.

Men till skillnad från henne var han inte försvarslös ...

Kapitel 22

Lås, Larm & Cykelreparationer stod det på plåtskylten som hängde ovanför den korta cementtrappan ned till källaringången. Sune såg sig förstulet omkring innan han slank ner för trappstegen.

När han öppnade dörren plingade en liten klocka till. En fyra-fem cyklar stod uppställda i lokalen, utefter ena väggen fanns en träbänk med några verktyg. Ett grått plåtskåp fyllt med lås i olika storlekar stod inklämt i ena hörnet. En tavla med nycklar hängde bredvid. De smutsiga källarfönstren bidrog tillsammans med ett naket lysrör över bänken till att rummet fylldes med ett skumt, blekt ljus. Men i övrigt var det tomt. Genom ett av fönstren mot bakgården kunde Sune se hur en spenslig yngling i fjorton-femtonårsåldern satt på huk och tittade på bakhjulet på en upp-och nedvänd cykel. Det såg inte ut som att han visste vad han gjorde.

Sune skulle just till att ropa när en kortvuxen, kuttryggig man kom in från ett bakre rum. Han torkade sig om händerna på lite trassel och hade ett tillmötesgående men påklistrat leende i det fräkniga ansiktet. Han var klädd i en orange overall med Goodyear på bröstet. Sune lade märke till att det inte fanns en smuts-eller oljefläck vare sig på hans händer eller kläder. När han fick syn på Sune tvärstannade mannen och leendet försvann. De mörka ögonen blev vaksamma, mungiporna drogs ned. Han lade ifrån sig trasslet och stoppade demonstrativt händerna i overallfickorna.

“Jaha, vad är det nu då?”

Sune tittade oförstående på honom.

“Ja, du är väl snut, eller hur?”

Sune flinade, polisstämpeln blev han visst aldrig av med.

“Före detta.”

Mannen i overallen glodde fientligt på honom.

“Du säger det, ja.”

“Ja, jag säger det.”

“Vad vill du?”

“Är Roland inne?”

“Vad vill du honom?”

Sune började tröttna på charaden. Han tog ett steg framåt och tornade upp sig över cykelreparatören in spe.

“På Norrtäljeanstalten träffade jag en kille som heter Jorma. Han är skyldig mig en tjänst, Roland är skyldig honom en. Jorma sa att jag kunde inkassera den. Jag vill ha en pistol.” När mannen öppnade munnen tillade Sune med hård stämma. “Och tjafsa inte.” Overallen tittade upp och mötte Sunes blick. Han slickade sig nervöst om läpparna.

“Roland har lagt av för länge sen.”

“Det skiter jag i. Skulder ska betalas.” Overallen tvekade, han flackade med blicken som om han sökte en flyktväg. Sune bet ihop käkarna. Hans tålmod var snart slut.

“OK, kom med.” Overallen vinkade åt honom och gick in i det bakre utrymmet. Genom källarfönstret såg Sune att ynglingen på bakgården hade rest sig upp och följde dem med blicken. Overallen böjde sig ned bakom ett repat skrivbord, drog ut en låda och räckte Sune en automatpistol.

Sune tog emot den och höjde på ena ögonbrynet. Det var en senare, tjeckisk modell ur CZ 75-serien, en nio millimeters Springfield Armory P-9. Bergsäkert smuggelgods från öst och ett utmärkt vapen. Sune vägde pistolen i handen, gjorde mantelrörelse och blindavfyring. Han tittade i kolven och såg att magasinet saknades. Overallen räckte honom en ask med ammunition och ett tomt magasin.

“Pistolen i ena fickan, magasinet och ammon i den andra.

Du laddar inte puffran här inne. Det blir fyra tusen.”

Sune tittade upp och rynkade pannan.

“Vadå fyra tusen? Två räcker. Glöm inte bort att det handlar om en tjänst.”

“Snacka inte skit! Roland kanske hade skulder, men dom gäller inte hos mig. Betala eller dra åt helvete!” Overallen var plötsligt kaxigheten själv, trots att Sune dels var dubbelt så stor som honom, dels stod med ett visserligen oladdat men ändå vapen i handen. Men förklaringen kom omedelbart. Bakom Sunes rygg hördes två skarpa klickljud. Han vred försiktigt på huvudet.

I dörren stod femtonåringen från bakgården med ett dubbelpipigt, avsågat hagelgevär i händerna. Mynningen var stadigt riktad mot Sunes mellangärde. Sune tittade på honom, ynglingens ögon var likgiltiga men ett förväntansfullt småleende satt i hans ansikte. Sune kände en kall kåre löpa utefter ryggen. Han nickade mot den kutryggige.

“OK, dina argument är övertygande. Säg åt Billy the Kid att ta det lugnt.” Han fiskade fram plånboken, räknade upp åtta femhundringar och stoppade ned pistolen, magasinet och ammunitionen i fickorna. När han vände sig om hade ynglingen stigit åt sidan och lämnat utgången fri. Sune drog sig försiktigt förbi honom. Grabben följde honom med bössan utan att säga ett ord.

När dörren slog igen andades Sune ut. Han insåg att han antagligen träffat på en blivande mördare ur den kommande generationen. Han ruskade på sig. Ungar med hagelbössor! Fy fan! Vart var världen på väg? I samma ögonblick kände han tyngden av vapnet i fickan och insåg att den frågan kunde han ställa sig själv. Men det var praktiskt taget omöjligt att få licens för att bära vapen om man inte var polis. Och han tänkte inte riskera att möta Gus & Company igen utan att kunna försvara sig.

Han hoppades att ett sådant möte var nära förestående.

Kapitel 23

Ahmed vaknade gradvis ur medvetelslösheten. En stickande smärta högg till vid skallbasen, han stönade svagt. Tungan kändes tjock, framtänderna lösa. Men han levde. En skugga rörde sig ovanför honom, synen var suddig. När han försökte blinka kände han att ena ögonlocket satt fastklistrat vid kinden av intorkat blod. Men skärpan återkom. Och därmed verkligheten. Rwandiern stod böjd över honom, en svart hand genomsökte hans fickor.

Utan att tänka, rent reflexmässigt slog Ahmed ut med näven. I sitt omtöcknade tillstånd var hans slag varken välriktat eller särskilt hårt men i och med att knogarna träffade rwandiern över struphuvudet blev effekten dramatisk.

Rwandiern kippade efter andan och vacklade bakåt, han sög med öppen mun efter luft. Med vänstra handen tog han sig åt halsen, ögonvitorna såg ut att vilja tränga ur sina hålor. Men högerhanden försvann bakom ryggen och kom fram med en dubbeleggad kniv.

Ahmed försökte ta sig upp men en kraftig smärta i sidan fick honom att vika sig framåt och bli kvar på knä. Rwandiern klev fram och höjde kniven mot Ahmeds blottade nacke. Luften väste in mellan hans tänder, läpparna var tillbakadragna i ett grymt grin. Ahmed vred på huvudet, försökte signalera undergivenhet - men i rwandierns ögon fanns ingen nåd. Ahmed tänkte på sin hustru och sina barn - och på Allah.

Plötsligt försvann det svarta ansiktet. I stället stod den filippinska kvinnan där. I högerhanden höll hon samma järnrör som Ahmed själv tidigare använt på besättningsmännen. Rwandiern låg medvetslös framför henne.

Utan att säga något släppte hon röret på durken och gick.

*

Ett par timmar senare hade det värsta släppt. Smärtan i sidan hade övergått till en molande värk. Ahmed kunde röra sig relativt obehindrat. Vilket inte gällde rwandiern.

Tillsammans med en av sin landsmän, Hassan Thisha från Kashmir, hade Ahmed

avväpnat rwandiern, släpat in honom i deras cell och surrat honom vid ett av skotten. Ingen av de övriga i cellen lade sig i, de låtsades varken se eller höra. En överlevnadens strategi.

Redan från början av flykten hade smugglarna inpräntat i dem att var och en fick ta hand om sig själv. Regeln gällde med ett undantag - deras pengar och övriga ägodelar. Som när en av kineserna halkat och brutit nacken på en av Afghanpassets otaliga ravinstigar. Han hade knappt landat förrän "guiderna" varit framme och plundrat kroppen. När några haft synpunkter på deras agerande hade hotfulla gevärsmynningar effektivt tystat deras tungor. Solidaritet och anständighet var lyx de inte hade råd med. Men för Ahmed var det omöjligt att släppa tanken på barnen.

"Vi måste ta reda på vad som pågår." Ahmed fäste ändan på en tygremsa runt sin lindade bröstborg och vad som antagligen var ett par brutna revben.

"Jag tänker inte ta några risker för deras skull." Hassan hade bara hjälpt honom för att han praktiskt taget snubblat över honom liggande på durken - och därför att Ahmed lovat betala honom. Pengar var Hassans drivkraft här i livet. Hela upplägget i hans "flykt" byggde på det perspektivet.

Enligt Hassan var svenskarna så korkade att det var sanslöst. Allt man behövde göra var att ta sig in i landet, göra sig av med alla papper och överlämna sig till myndigheterna. Ett genomtänkt ljugande gjorde sedan att man fick bidrag till allt möjligt - bostad, möbler, kläder och utbildning. Till och med efter det att man åkt hem. Allt enligt hans svåger som redan gjort resan och varje månad fick något som kallades "förtidspension". För en uppdiiktad ryggskada. Snacka om lönsam tripp. Fler släktingar stod på tur, en så generös källa måste bara tappas. Hassan förstod över huvud taget inte varför Ahmed intresserade sig för de där ungarna. Han begrep inte heller Ahmeds resonemang att om han accepterade barnsmuggling så kunde han lika gärna stanna hemma och hålla käften om de övergrepp som begicks i militärens och statens namn. Hassan hade bara ryckt på axlarna. Ahmed dolde sitt förakt och pekade på rwandiern som började kvicka till.

"OK, men se till att svartingen inte slipper loss. Då blir det inga pengar." Hassan nickade, de villkoren förstod han. Ahmed stoppade rwandierns kniv innanför bältet på ryggen, dolde järnröret i skjortärmen och gav sig av.

*

Han hittade barnen och deras ledsagare, eller snarare fångvaktare, en asiatisk kvinna i femtioårsåldern längst fram i båten. Barnen låg på durken, de var kedjade vid varandra med fotlänkar. Änden på kedjan var fäst vid en länk runt kvinnans handled. Hon satt hopsjunken och sov liksom tre av de fem barnen. De övriga två såg honom komma, Ahmed tecknade med ett finger över läpparna att de skulle vara tysta. Han slogs av att deras ögon var så gamla.

Han flyttade sig närmare kvinnan och lät järnröret glida ned i handen, men tvekade. Runt kvinnans hals hängde en rem med en nyckel. Hans blick föll på en kort läderpiska som glidit ur hennes hand och lagt sig över hennes vänstra fot. Då tvekade han inte längre utan lät järnröret träffa hennes huvudsvål.

Snabbt befriade han barnen från fotbojorna och teckande åt dem att följa honom. När de passerade den medvetslösa kvinnan tog ett av barnen, en tioårig pojke, upp piskan och slog henne över ryggen med den. Hårt. Ahmed kväljdes av hatet i pojkens ansikte.

Nu gällde det att hitta ett gömställe. Och sedan att osedda lämna båten när den kommit närmare land.

Kapitel 24

“Väg 276 och sen till vänster strax efter Shellmacken. Skogsvägen och rakt fram.” Sune plitade ned vägbeskrivningen på baksidan av fotot. “OK, tack så mycket. Nej, jag är inte spekulant på nåt fritidshus.” Nasare, tänkte han och lade på. I samma ögonblick klev Lotta in. Hon hade svarta ringar under ögonen.

“Varför har du inte hört av dig?”

Sune nickade åt henne.

“God morgon på dig också.” Han reste sig upp, gick fram till kaffebryggaren och hällde upp lite nattståndet kaffe.

“Förlåt. Jag vill veta vad vi ska göra nu.”

Sune letade förgäves i skåpet efter en sockerbit. Han höjde koppen mot Lotta som stod lutad mot skrivbordet.

“Vill du ha?”

“Nej. Du svarade inte på min fråga.”

“‘Vi’ ska inte göra nånting.”

“Du lovade att ... ” Sune avbröt henne.

“Lotta, jag är den siste du vill häcka runt. I går blev jag beskjuten. Nån försöker döda mig.”

Lotta verkade inte imponerad.

“Varför det?”

“Det är det jag ska ta reda på.”

“Kan det ha med Ann-Sofie att göra?”

“Nej, det här rör ett annat fall.”

“Är du säker?” Lottas röst lät pressad, hon kämpade för att inte låta sig övermannas av sin desperation. “Det har gått två dagar nu. Två fruktansvärda dagar. Bara jag tänker på ...” Lotta tystnade och svalde.

Sune suckade, han hade inga svårigheter att föreställa sig hennes ångest. Den stod antagligen i paritet med hans egen känsla av hjälplöshet. Men nu var han inställd på att avsluta fallet Sappo, få något vettigt gjort. Norrtälje var en sista möjlighet att få fram något substantiellt. Sedan måste han hitta dem som försökt döda honom. Innan de hittade honom.

“Jag önskar att jag kunde ge dig nåra goda nyheter men än så länge har inget hänt. Varken polisen eller jag har nåt påtagligt att gå på.” Sune stoppade fotona i innerfickan. Ur skrivbordslådan tog han fram pistolen och lät den försvinna innanför bältet. Han föste henne milt framför sig mot dörren. “Men det är fullt pådrag. Jag lovar att höra av mig så fort jag får reda på nåt.” Inte för att han hyste stora förhoppningar. De flesta av de barn som kidnappats var döda när de återfanns.

När Sune körde därifrån såg han i backspegeln hur Lotta tittade efter honom. Men han lade inte märke till bilen som svängde ut i trafiken längre ned på gatan.

*

Att få fram namnet på den som hyrde postbox 21 i Norrtälje hade visat sig praktiskt taget omöjligt. Postens sekretess var stenhård, det krävdes en domstolsorder för att bryta den. Att sitta och häcka utanför postkontoret tills någon kom och tömde boxen kunde visa sig vara en tidskrävande uppgift - och dessutom mördande tråkig. Så Sune hade bestämt sig för att först ta en titt på stugan.

Han höll på att åka rakt ut i skogen, kurvan tog honom med överraskning. Mäklaren hade sagt att jaktstugan låg utefter kusten, tretton kilometer från riksvägen. Sunes trippmätare stod på elva men det var ingen tvekan om att det var stugan från fotona som låg framför honom. Svärande backade han ett hundratal meter och in på en sidoväg, utom synhåll. Efter att ha vänt bilen så att han stod med kylaren i rätt riktning - för eventuell hastig sorti - började han ta sig tillbaka genom skogen.

Sune hade hunnit uppfatta att det på gården stod två bilar parkerade - Jaguaren från utanför spelklubben och en vit Mercedes. Han smög närmare, marken var

täckt av tät, mjuk moss. Det kändes som att gå på en tjock heltäckningsmatta. Även om skogen på den här sidan av vägen var full med omkullvälta träd och stora stenbumlingar så var det inga problem att ta sig fram. Han stannade då och då upp och lyssnade, men bara trädens sus och några småfåglars kvitter hördes. Inga öppnade dörrar, inga rop. Försiktigt närmade han sig stugan från kortsidan, där träden stod som tätast och väggen bara hade ett fönster. Längre bort skymtade han vatten. Ett tjugotal meter från jaktstugan sjönk han ned bakom en omkullblåst fura och beredde sig på att vänta. Men han behövde inte vänta länge.

En röd Mazda kom skumpande upp på gårdsplanen och ut steg en man Sune omedelbart kände igen. Kriminalaren som varit tillsammans med Klossen utanför spelklubben på Renstiernas gata! Innan Sune hann hämta sig kom en välskraddad man i femtioårsåldern ut på trappan och levererade nästa chock. I handen höll han Ann-Sofie!

“Ah”, sade den välskraddade, “den ridderlige Kåge!”

“Vad fan snackar du om?” svarade kriminalaren.

“Damernas beskyddare, alla småflickors hjälte!”

“Prata inte så mycket skit! Sa du inte att araben ville ha oskadat gods! Tror du att jag har lust att göra om det här en tredje gång? Bara för att den där perversa gipskatten inte kan behålla brallorna på?”

“Åh, så det var av rent arbetsmässiga skäl du beslöt dig för att misshandla Luca?”

“Vad annars?” Kåge gick uppför trappan. Sune noterade att Ann-Sofie gjorde sig fri från den välskraddade och i stället tog kriminalarens hand.

“Jag vet inte vad jag ska tro.” Den välskraddade dolde inte sin ironi.

“Vad fan du vill.”

“Som vanligt, då.” Den välskraddade mannens röst lät plötsligt hotfull. Kriminalpolisen verkade inte lägga märke till det, eller så struntade han i det. Han föste Ann-Sofie framför sig in i huset, dörren stängdes. I samma ögonblick knakade det till bakom Sune. I ögonvrån skymtade han en skugga i rörelse mot sig. Han kastade sig runt, slet fram pistolen - och höll på att köra den i ansiktet

på Lotta som halvt nedhukad pekade mot stugan. Hon var likblek men i hennes ögon lyste upphetsning.

“Det var Ann-Sofie!”

“Ssh! Prata tystare! Vad i helvete gör du här!” Sune grep tag i henne och drog ned henne bakom trädstammen. “Har du följt efter mig?” Lotta verkade inte höra vad han sade, hon stirrade som hypnotiserad mot stugan.

“Såg du inte! Det var Ann-Sofie!”

“Ja, jag såg. Lugna dig nu. Hur hittade du hit?”

“Adressen du skrev på fotot. På ditt skrivbord. Vi måste göra nåt!”

“Förbannade fruntimmer! Fattar du inte att det här är farligt? Jag höll för fan på att skjuta dig!”

“Ja, ja! Men vad ska vi göra?”

“Du ska smyga tillbaka och ringa polisen. Jag stannar här och bevakar stugan.” Lotta tvekade, bara tanken på att avlägsna sig från Ann-Sofies närhet var motbjudande. Men hennes vända fick ett tvärt slut av en röst bakom dem.

“Det tror jag inte!”

Både Sune och Lotta ryckte till, Sune började vända sig men ett klickljud hejdade honom.

“Släpp pistolen!” Gus tog ett steg in i hans synfält, i handen höll han en Colt Automatic. På den andra sidan dök den andre torpeden upp viftandes med ett hagelgevär. Sune gjorde som han blivit tillsagd. Rutinerat visiterade Gus honom och tog ifrån honom pistolen. På väg mot stugan kastade han in den genom det öppna fönstret till Jaguaren. Sune följde vapnet med blicken, Gus log.

“Den kommer du inte att behöva mer, tro mig!”

*

“Mamma!” Så fort Sune och Lotta steg in i jaktstugan kom Ann-Sofie rusande

över rummet men fångades upp av en man med sydländska drag. Det där måste vara misshandelsoffret - vad hette han, Luca? tänkte Sune. Ansiktet var svullet och färggrant, en stor sårskorpa täckte en del av hårfästet. Den där Kåge hade tydligen lagt ned sin själ i det jobbet. Men vad i helvete gjorde han här? Jobbade han som infiltratör? Eller tillhörde han ligan? Sune beslöt sig för att ta det försiktigt, han ville inte avslöja kriminalarens täckmantel. Om det nu fanns en sådan. Luca flinade åt dem och drog Ann-Sofie närmare sig.

“Inte så fort, flicka lilla! Bara för att mamma kommit på besök får du inte glömma att vi andra också vill njuta av ditt sällskap.” Han drog de svullna läpparna till ett snett leende och tittade elakt ömsom på Kåge, ömsom på Lotta. Kåge tog ett steg framåt och öppnade munnen men den välskräddade ingrep.

“Håll käften, Luca! Och du håller dig lugn, Kåge. Luca, låt flickan gå till sin mor. Det blir sista gången.” Luca tittade hatiskt på Kåge men släppte sitt grepp om Ann-Sofie som kastade sig i Lottas armar. Båda började gråta. Den välskräddade vände sig mot Sune.

“Jaha, här har vi en envis man.”

Jamal al Sharif, som satt i en vinklad skinnsoffa framför den öppna spisen nickade mot en TV-monitor ovanför entrédörren.

“Det var riktigt tjuvigt att se dig smyga fram genom skogen.”

Sune svor tyst, han borde ha tänkt på möjligheten att omgivningen var övervakad. Säkerhetsindustrin hade högsäsong för jämnar nu för tiden. Den välskräddade gav Jamal ett förebrående ögonkast - säkerhetsarrangemang var inte till för att avslöjas. Han vände sig till Sune.

“Får jag fråga varför du intresserar dig för oss?” Bakom den till synes artiga frågan och det verserade tonfallet låg hotet naket. Sune kände hur musklerna automatiskt spändes, han förstod att mannen framför honom var dödligt farlig. Rädslan slog klorna i hans inälvor men utåt lät Sune det inte synas.

“Jag gillar inte när nån kidnappar mitt barns lekkamrat, men det är väl svårt för sån drägg som er att fatta!”

Den välskräddade log förstrött, Sunes förolämpning brydde han sig inte om.

“Du höll på att snoka i våra affärer redan före - varför det?”

“Det angår dig inte.”

“Det gör det säkert, men det spelar inte så stor roll. Inte som det ser ut nu, eller hur?”

“Conrad, för helvete, skipa snacket. Vi har annat att göra.” Luca tittade menande på Lotta och Ann-Sofie. Conrad nickade åt hans håll.

“Luca påstår att du är en riktig turgubbe. Han sköt två skott utan att du fick en skråma.”

Sune fnös.

“Förväxla inte tur med inkompetens.”

Sunes kommentar fick Kåge att småle. Lucas ansikte stelnade till. Han tog ett steg framåt, Sune höjde automatiskt händerna till försvar men hejdade sig när Gus pistolmynning borrade sig in i hans rygg.

“Luca!” Conrads röst lät som en pisksnärt. Luca stannade mitt i steget. Sune flinade åt honom.

“Duktig vovve! Sitt vackert!”

Den här gången sade Conrad ingenting när Luca lät sin högernäve landa i Sunes ansikte. Sune knäade till men ansträngde sig för att inte falla. Han flinade nedlåtande åt Luca.

“Amatör!”

Luca stirrade överraskad på honom men återtog sedan sin tillkämpade aristokratiska överlägsenhet.

“Om det inte vore för att jag ska förlusta mig” - han nickade mot Lotta och Ann-Sofie som storögda tittade på - “med en liten ‘ménage à trois’ med mor och dotter - så skulle jag själv ta hand om dig.”

Sune fylldes av vämjelse över det han såg i Lucas ögon.

“Och antagligen klanta till det igen.” Sune mötte Kåges blick. Fanns där någon hjälp att få? Kriminalaren skakade lite på sitt fyrkantiga huvud.

“Tyvärr, Bergström. Jag kan inte göra nåt.”

Sune tittade klenetroget på honom. Han tänkte på det Lind sagt om “... i alla yrken”.

“Du, en polis? Är du lika degenererad som dom här svinen?”

Kåge rörde inte en min. Conrad smackade beklagande med läpparna.

“Det sägs att det krävs ett visst mått av intelligens för att inse när man bör vara rädd.”

“Liksom ett visst mått av moral för att kallas människa! Vad fan är det för fel på er? Fick ni inte leka med snoppen när ni var små? Eller den kanske slutade växa så att det ni har mellan benen bara passar till småbarn? Jävla psykopater!”

Conrads behärskade fasad rämnade. Han gick närmare Sune, hans ansikte lyste av hatiskt ursinne. Saliven stänkte men han försökte ändå tala grammatikaliskt korrekt. Som en domare som formulerar den slutliga domen.

“För att komma ifrån en dråpare så är det väl närmast en komplimang! Du är väldigt hjälpsam, du levererar dig själv på silverfat. Du är så korkad att du antagligen flyter på vattnet.” Han nickade åt Gus bakom Sunes rygg. “Det är precis vad vi ska se om du gör!”

Ett kort slag av en gummibatong skickade Sune in i mörkret.

Kapitel 25

Gus steg ur Sunes Ford Sierra. Stället var perfekt. En sluttning på tio meter fram till en brant strandkant med en fallhöjd på två meter och sedan djupt vatten. Han gick runt bilen och öppnade bakluckan samtidigt som den andre torpeden parkerade deras bil strax bakom Sunes och steg ur.

“Juri, hjälp till här.” Gus ryckte upp Sune i halvsittande ställning. Sune protesterade svagt när han omilt lyftes ur bakluckan och dumpades i framsätet, men var för groggy för att kunna göra motstånd. Juri satte honom till rätta men Gus var inte nöjd.

“Fixa säkerhetsbältet också.”

Juri såg förvånad ut.

“Vad fan då för?”

“Hörde du inte vad Conrad sa? Det fick gärna se ut som en olycka.” Han knuffade undan Juri och böjde sig in över Sune. I handen hade Gus en tändsticka som han tryckte ned i säkerhetsbälteslåset. Sedan satte han på Sune bältet och prövade låset som nu inte gick att öppna.

“Sådär. Oavsett varför han körde över kanten - självmord eller olyckshändelse - så ser det ut som att en tändsticka råkat låsa bältet så att han inte kom loss. Förresten, röker karln? Juri, ta hit ditt paket.” Gus stoppade ett skrynkligt John Silver-paket i Sunes bröstficka och slängde tändsticksasken på golvet. Sedan vevade han ned fönsterrutan på förarsidan. Juri såg imponerad ut.

“Fiffigt!”

Gus svarade inte, ibland undrade han om jugoslaven gick på alla cylindrarna. Fast han tyckte också själv att hans lilla trick var fiffigt. Han hade läst om det i en gammal KriminalJournalen. Jävla bra tidning. Gus startade bilen, drog åt handbromsen, tryckte ned kopplingen med sin högra fot och lade in ettan.

“Flytta på dig!”

Juri, som nyfiket stått böjd och tittat in i bilen, tog ett steg bakåt. Gus släppte upp kopplingen, hoppade tillbaka och hann slå igen dörren. Bilen körde sakta nedför sluttningen, över kanten och ner i vattnet med Sune hängande i bältet över ratten. Det tog inte mer än trettio sekunder, sedan vittnade bara några bubblor om att något hänt.

Uppe på strandsluttningen stod Gus och Juri med osäkrade vapen. Gus tittade på klockan.

*

Bilen sjönk som en sten. När det kalla vattnet forsade in genom det öppna fönstret kvicknade Sune till. Men vattnet nådde honom till bröstkorgen innan han insåg var han befann sig.

Han fick snabbt upp dörren men tryckte upprepade gånger på säkerhetsbältets låsanordning innan han förstod. Paniken kom stormande, han tvingade sig att andas lugnt. Det kalla vattnet hjälpte, skärpte hans sinnen. Han drog ut bältet från bröstkorgen, lättade det runt midjan och började åla sig ur bältet samtidigt som vattnet nådde hans mun och nacke. Han insåg att han inte skulle hinna, paniken riste honom. Han tog ett sista djupt andetag just innan vattnet slöt sig över hans huvud.

Då såg han i backspegeln Malins badboll! Den hade pressats upp från golvet och mot taket av vattentrycket. Han sträckte ut sin högra arm, fingrarna gled över det glatta gummit. I ett sista desperat försök och genom att skjuta ifrån med tårna mot golvet lyckades han få tag i den utstickande ventilen. Det susade i hans öron, han tvingade sig att sakta släppa ut luft samtidigt som han drog till sig badbollen. Med tummen och pekfingret tryckte han ihop ventilen och lossade proppen. Han släppte ut den luft han hade kvar i lungorna, satte ventilen till munnen och drog i sig ett girigt andetag. Det gick inte att undvika att lite vatten följde med ned i lungorna. Han fick koncentrera sig för att inte hosta ut det livgivande syret.

Med vänster hand fortsatte han att krångla med bältet och gradvis åla sig ur. Han blev tvungen att ta mer luft ytterligare ett par gånger, badbollen sjönk ihop snabbt. Till slut var han äntligen fri och knuffade sig ut ur bilen. Just när han tänkte släppa badbollen och simma upp mot ytan såg han genom det mörka vattnet siluetterna av Gus och den andre torpeden.

De väntade.

Sune tittade på badbollen.

Den var nästan tom.

Kapitel 26

Jamal hade just avslutat mottagningen och höll på att ta av sig hörlurarna när kortvågsradion pep till igen. Han lyssnade och gav ifrån sig ett kort "Da!" innan han slog av radion och vände sig till de övriga.

"Hammarlund sa att närmaste kustbevakningsfartyg är mer än trettio sjömil härifrån och upptaget med att leta efter nära uppdiktade cigarettsmugglare. Förresten en bransch som ser lovande ut."

De satt i jaktstugans vardagsrum, lönndörren till källarplanet stod öppen. Conrad nickade uppskattande. Han smuttade på en cognac och rökte en av sina cigarrer. Luca cirklade omkring Lotta och Ann-Sofie som en lysten marskatt, Kåge höll ögonen på honom. Alla förberedelser inför båtens ankomst var klara. Återstod att åtgärda det extraordinära. Som Lotta. Och nu tydligen en till, för Jamal fortsatte:

"Det gäller den där pakistaniern igen. Tydligen en riktig bråkstake. Hammarlund ska se till att få slutbetalningen för honom så fort som möjligt, sen hör han av sig till oss." Jamal vände sig till Luca. "Sen tar du hand om fanskapet. Båten lägger till om cirka två timmar." Luca nickade, hans blick var fäst vid Lotta som höll Ann-Sofie i famnen. Lucas vanligtvis högdragna ansikte hade ett konstigt uttryck. Kåge började undra om han inte var mogen för psykfracken.

"På två timmar hinner man mycket!" Luca gick fram till Lotta och grep henne om överarmen. Lotta tittade på honom, avsky och skräck lyste i hennes ögon. Hon försökte rycka sig loss men Luca drog henne intill sig. Ann-Sofie började gråta. Luca småskrattade.

"En liten mor-dotter-bonus!" När Kåge tog ett steg framåt drog Luca snabbt sin pistol och siktade på honom. "Försök inte! Då dör du! Hade du inte lagt krokben för mig där borta så hade jag haft den andra jäntungen här!"

Conrad såg förtjust ut. Han verkade frodas när folk hatade varandra, tänkte Kåge. Jamal reste sig, försökte som vanligt medla.

"Luca, shejken sa uttryckligen att flickan måste vara oskuld."

Lucas ansikte klövs av ett leende.

“Det finns många sätt.” Men Conrad slog av lite aska från sin cigarr. Han smålog.

“Luca, Jamal har rätt. Du får vänta på nån av ungarna från båten. Det får vi andra göra.”

“Det är inte samma sak, både du och Jamal gillar ju pojkar.”

Conrad pekade på honom med cigarren.

“Flickan ska vara orörd. Mamman kan du göra vad du vill med.”

Han höjde inte rösten men Luca fogade sig - fast inte helt.

“OK, men ungen ska se på.

“Ditt perversa äckel!” Kåge tittade med avsmak på Luca som fortfarande siktade på honom. Conrad ryckte på axlarna, Jamal slog ut med armarna. För deras del var saken klar.

Luca backade med Lotta i ett fast grepp mot lönndörren utan att släppa Kåge ur sikte. Hans blick sände rysningar utefter ryggen på både Kåge och Jamal. Lotta var likblek men försökte kontrollera sin fasa för dotterns skull. Bara Conrad verkade oberörd. I samma ögonblick öppnades dörren och Gus och Juri kom in. Bådas händer flög mot axelhölstren men Conrad viftade avvärande med cigarren.

“Är den där Bergström omhändertagen?”

“Ja.”

“Inga misstag den här gången?” Conrads röst sade en del om vad som skulle hända i så fall. Gus stod på sig.

“Inte om han inte är övermänsklig. Han hade varit nere i fem minuter när vi åkte.” Han rynkade pannan mot Luca som fortfarande siktade på Kåge. “Vad rör det här sig om?”

Conrad smuttade på cognacen och smålog.

“Moral.”

Kåge vred på huvudet och såg honom i ögonen. Föraktet var tydligt.

“Nej, Conrad, brist på moral. Men du kan väl inte se skillnaden.”

“För att vara en korrumberad polis tar du väldigt högtidligt på det begreppet.”
Conrads småleende hade försvunnit, han rullade drycken i glaset. “Om jag inte är felunderrättad har även du dina böjelser?”

All färg försvann från Kåges ansikte, han svarade inte. Luca lade märke till reaktionen, han knuffade Lotta och Ann-Sofie mot lönndörren.

“Som jag misstänkte, en hycklare!” När Kåge vred huvudet mot honom, lade Luca till: “Om du kommer ner knäpper jag dig!” Luca backade in genom lönndörren efter Lotta och Ann-Sofie. Allas ögon följde honom.

Ingen såg skuggan i monitorn.

*

Sune släpade sig upp på stranden och blev liggande. Tio sekunder till och det hade varit kört. Han kände sig konstigt lugn. Dödsskräcken hade förvandlats till ett slags obeveklig beslutsamhet. Han kom på fötter, klättrade upp för strandbrinken och började springa tillbaka mot stugan.

Kapitel 27

Ahmed tittade ut genom en reva i presenningen.

Han och barnen hade väntat till den tidiga morgonen och då tagit sig upp på däck. Men först hade han gått tillbaka, bundit kärringen och belagt henne med munkavle. De behövde all tid de kunde få innan deras flykt avslöjades. Dessutom hade han smugit omkring överallt där han kom åt och skruvat på kranar och rattar - tanken var att på något sätt sabotera fartyget, tvinga besättningen att be om hjälp och därmed få en chans att själva bli räddade. Men han visste inte ett smack om båtar så några större förhoppningar om att lyckas hade han inte. Några påtagliga resultat kunde han inte heller se, båten fortsatte att dunka och gå.

Uppe på akterdäck hade han hittat ett utrymme mellan ankarets vinschmotor och något som såg ut som lastgafflar, staplade på varandra. Antagligen från den tid då fartyget faktiskt gick som fraktbåt. Allt var övertäckt av en smutsig presenning. De lyckades ta sig dit och krypa in utan att bli sedda. Ahmed suckade, han försökte tänka. Det hade gått tre timmar och han var fortfarande lika villrådig. Och barnen var hungriga.

Fartyget hade gått inomskärs den senaste timmen, snart borde de nå sin destination och lägga till. Ankaret skulle behövas och deras gömställe avslöjas. Innan dess måste han hitta på något, men vad?

Först hade han tänkt fira ned en av livbåtarna men det hade visat sig ogörligt. Spelverken var fastrostade, några andra livflottar kunde han inte hitta. Antagligen fanns det inga, däremot en gigantisk gummiflotte på fördäck. Den såg ut att kunna ta tjugo till trettio personer och var kopplad till en motordriven hissanordning som han inte ens försökte begripa sig på. Och förmodligen skulle motorljudet innebära att däcket snabbt fylldes med besättningsmän.

Ett tag hade han helt sonika tänkt kasta barnen överbord, själv hoppa efter och simma in till närmaste kustremsa men det visade sig att bara en av ungarna kunde simma. Och fyra skulle han inte klara av att ensam bogsera. Inte med den enda, sköra korkflytväst han hittat i en i övrigt tom, grön låda med den avflagnade texten "Nödutrustning". Hans möjligheter att fortsätta snoka omkring var nu också starkt begränsade - det hade blivit ljust och besättningsmännen

rörde sig fram och tillbaka på däck.

Plötsligt hördes upprörda röster och flyktingarna vällde ut. Bakom dem kom besättningsmän med vapen i händerna. Sist och tillsammans med kaptenen kom den asiatiska kvinnan, barnens fångvaktare. Deras flykt var upptäckt.

Tio minuter senare även deras gömställe.

*

Sune sprang genom skogen. Svetten lackade i pannan trots att de blöta kläderna kändes som en kall rustning mot kroppen.

De hade inte kört speciellt långt, det hade han uppfattat trots sitt dimmiga tillstånd. Mest därför att han legat på domkraften som skavt nåt infernaliskt i ryggen. Han hoppade över en nedblåst stock och några buskage. Efter ytterligare tio minuter skymtade han mellan träden stugan men han saktade inte ned.

Hans plan var enkel. En chansning. Han tänkte helt enkelt strunta i videoövervakningen - vad skulle han annars göra? - och satsa på att spurta fram till Jaguaren, rycka upp dörren och ta sin pistol som Gus slängt in genom det öppna bilfönstret. Sedan skulle han förskansa sig bakom bilen och öppna eld. Så förbannat glest mellan sommar-och jaktstugorna kunde det inte vara att inte någon skulle reagera. Med lite tur skulle en erfaren jägare höra oväsendet, känna igen skjutandet - och dessutom skillnaden mellan pistol-och gevärseld - och larma polisen.

Hoppades han.

Kapitel 28

När Luca stängt lönnvärren bakom sig riktades alla blickar mot Kåge. Han stod och väjde på fotbladen. Att följa efter Luca var liktydigt med självmord. Korridoren fram till övervakningsrummet var som en skjutbana - det fanns inget skydd. När Luca väl kommit in bakom ståldörren var han oåtkomlig genom ett reglage som gjorde att dörren bara gick att öppna inifrån. Kåge gnisslade tänder i hjälplöshet. Fast han stålsatt sig hade de få timmar han tillbringat med flickan påverkat honom. Åter tvivlade han på att det här var värt det. Allt detta smutsiga hantverk. Fanns det ett för högt pris?

Kåge kände hur Conrads kalla ormögon fixerade honom. Ett ord från honom och Ann-Sofie hade sluppit se sin mor våldtas - en syn som antagligen skulle brännmärka henne för livet. Men å andra sidan var inte resten av Ann-Sofies liv mycket att hurra för. När shjeken var klar med henne skulle hon troligen bli såld till någon bordell. Men inte heller det berörde Conrad. Bergström hade rätt när han kallade honom psykopat. Conrad saknade hjärta. Kåge vred på huvudet och mötte Conrads blick. Plötsligt fick han nog.

I samma ögonblick öppnades dörren bakom Gus och Juri. En blond man med märkligt intensiva, isblå ögon stod på tröskeln. Han log brett. Men det mest framträdande hos honom var pistolen med ljuddämparen.

Både Gus och Juri snurrade runt, händerna flög automatiskt upp mot armhållorna. Gus hade dock tillräckligt bakom pannbenet för att inse att han inte skulle hinna, men Juri saknade den kalkyleringsförmågan. Eller så hade han sett för många Clint Eastwood-filmer. Den blonde mannen sköt honom utan att tveka mitt i ansiktet. Leendet blev en aning bredare.

“Är det nån mer som har bråttom att dö? Eller går det bra att vänta ett tag till?” Han talade med vänlig röst och medveten artighet, ungefär som när man frågar om man får servera en påtår. Både Gus, Jamal och Kåge höjde sakta händerna. Jamal var likblek, han kunde inte slita blicken från blodpölen som växte under Juris kropp. Till och med Conrad såg lite tagen ut. Den blonde mannen tog ett steg in och sparkade lätt igen dörren bakom sig.

“Tillåt mig presentera mig. Jag är er Nemesis, er bödel! Kort och gott: alla barnknüllares värsta mardröm!” Jamal svalde, det tjocka håret gungade när han

skakade på huvudet.

“Men jag är ingen ...” Pistolen hostade till och ett runt hål uppstod i Jamals panna. Han såg oerhört förvånad ut när han sakta gled ned på golvet. Det ryckte några gånger i hans högra fot, Gus och Conrad stirrade fascinerat på den. Kåge tittade på den blonde som om han såg ett spöke. Denne log fortfarande.

“Ursäkta avbrottet. Jag avskyr att inte få tala till punkt.”

“Du!” Kåge stötte fram ordet. Den blonde svängde över pistolen åt hans håll men höll inne med skottet. Något i Kåges röst hejdade honom och fick även Conrad och Gus att flytta blicken från Jamal till Kåge, som riktade ett darrande pekfinger mot den blonde mannen.

“Dig har jag letat efter i fem år!”

*

Sune spurtade. Han svängde runt stugans hörn och var med några snabba steg framme vid Jaguaren. Han sprang runt bilen så att han hade den mellan sig och stugan innan han öppnade bildörren för att ta pistolen. Men framsätet var tomt.

Sune tittade desperat på golvet, i baksätet och i handskfacket. Men ingen pistol. Helvete! Och ingen nyckel i tändningslåset. På huk spanade han mot stugan. Skulle han hinna tjuvkoppla? Och hämta hjälp innan hela bunten hann försvinna? Han slogs av att allt var så lugnt. Varför kom ingen ut? Hade de inte sett honom? Var stugan tom? Men alla bilarna stod ju kvar ... Obeslutsamt flackade hans blick mellan bilens tändningslås och stugans veranda. Driven av nyfikenhet smög han till slut fram till stugans långvägg och tittade försiktigt in genom fönstret.

Han kände omedelbart igen den blonde mannen. Främst på de isblå ögonen. Det var hans beskyddare från Nybrogatan! Sunes blickar gick till kropparna på golvet - tydligen en man med många sidor.

Sune studerade honom närmare, det var något ... än mer bekant över den blonde, över kroppshållningen. Och plötsligt slog det honom - de hade träffats förut! Fast då hade han varit mörkhårig med bruna ögon. Men vad fan - lite hårfärgningsmedel eller en peruk och färgade kontaktlinser var ju allt som behövdes. För det var ingen tvekan om saken.

Framför honom stod hans klient!

Kapitel 29

Conrad såg Sunes fartfyllda ankomst i TV-monitorn bakom ryggen på den blonde, men avslöjade det inte med en min. Inte en muskel rörde sig heller i hans ansikte när Sunes huvud försiktigt dök upp i fönstret. Gus verkade helt absorberad av Kåge som i sin tur var som hypnotiserad av den blonde. Kåges anklagande pekfinger förvandlades till en knytnäve.

“Jag har letat efter dig, ditt svin! Över hela landet. Men du har alltid lyckats försvinna när jag närmat mig, som ett spöke. Så jag lät dig komma till mig!”

Den blonde rynkade pannan, leendet stelnade i mungiporna.

“Vad har vi ihop?”

“Du dödade min son!”

Den blonde kliade sig med ljuddämparen på kinden, leendet blev overseende.

“Det är mycket möjligt - om han var pedofil.”

“Men det var han inte!”

Det påståendet fick leendet att försvinna från den blondes ansikte.

“Struntprat! Jag gör alltid ett ordentligt förarbete innan jag fäller min dom och verkställer avrättningen.”

Sune gapade. Här hade han inte bara sin räddare och uppdragsgivare utan också Linds seriemördare. I oblyg upplaga, det var uppenbarligen inte längre frågan om att dölja mordandet bakom några arrangerade olycks- eller självmordsscenario. Den blonde tittade nyfiket på Kåge. “När skedde detta? Och om du ursäktar, vad hette han?”

“Jonas Näslund. För fem år sen. I Helsingborg, på lekplatsen i Hagalund. Du sköt honom bakifrån och skrev ‘pedo’ i hans panna.” Kåge svalde tungt, minnet plågade honom. “Med hans eget blod. Han var bara nitton år.”

Den blonde nickade bekräftande. Gus skiftade tyngd och fick blixtnabbt titta in

i pistolens ljuddämparmynning.

“Stå stilla! Knäpp händerna uppe på huvudet!” Han nickade åt Kåge. “Det gäller dig också.”

Conrad satt fortfarande med cigarren i ena handen och cognacen i den andra, det verkade räcka för att den blonde skulle anse honom neutraliserad. Men han var noga med att ha alla tre inom sitt synfält. När hans order åttlyts fortsatte han: “Honom behövde jag inte utreda, jag tog honom ‘in flagranti’. Även om han inte hade byxorna nere så hade lillflickan det.” Kåge var vit i ansiktet, hans ögon brann.

“Min son var oskyldig, han hittade henne bara!”

Den blondes leende återkom, nu håfullt.

“Naturligtvis, ingen är ju skyldig till nånting. Det är därför myndigheterna släpper ut dessa välmenande barnknällare om och om igen!” Hans röst blev plötsligt stötig, guttural, så där som Sune mindes den från kontoret. Sune kunde inte se hans ansikte men väl uttrycket i Conrads, som bleknat. “När dom i stället borde skära tasken av dom! Eller åtminstone låsa in dom för evig tid!” Mannen andades tungt men ryckte sedan på axlarna och återtog det soliga leendet. Hans mentala skiftningar fick det att krypa utefter ryggraden på Sune. Av de övrigas ansiktsuttryck framgick att han inte var ensam om det. Den blonde fortsatte: “Nåväl, i stället får jag som rättskaffens medborgare rycka in och skipa rättvisa.” Han höjde pistolen. “Och det gör jag så gärna.”

Kåge stirrade hatiskt på honom.

“Min son var oskyldig! Jag vet, för det var jag som sprang därifrån.” Han slog för ett ögonblick ned blicken, sjönk liksom ihop i skam. “Det var jag som gjorde det.” Sedan rätade han på ryggen och såg den blonde i ögonen. “En enda gång gav jag efter för denna förbannade, sjukliga drift som plågat mig hela livet. En enda gång! Och för det fick min son plikta med sitt liv!”

Sune trodde för ett ögonblick att kriminalaren skulle kasta sig över den blonde, pistol eller inte pistol. Den blonde såg både överraskad och eftertänksam ut.

“Det var som fan! Ja, där ser man risken med att handla impulsivt. Men det ändrar inget. Jag beklagar att din son kom i vägen men det misstaget har jag

möjlighet att rätta till nu.” Leendet försvann, han riktade pistolen mot Kåges huvud. Knogen på avtryckarfingret vitnade. Då lade sig Conrad i samtalet.

“Jaha du, Kåge, jag har länge misstänkt att du haft egna motiv för att vara med här.” Av Conrads stämma framgick inte om han ansåg det klandervärt eller inte. Han tittade på den blonde. “Ligger du också bakom att den där Bergström snokade omkring här?”

“Jag såg när ni körde iväg med honom i bakluckan, så jag antar att han är historia nu. Ja, jag lät honom följa upp er tidigare kamrat Toivo Sappo.”

Conrad höjde på ett ögonbryn.

“Så du var det som hände honom?”

“Ja, men jag förlöpte mig. Jag var er på spåret men tappade bort er. Finnjäveln dog för tidigt. Fast egentligen inte, han borde dött i moderlivet. Bergström fick leta upp er. Han var en bra drevhund även om jag var tvungen att hjälpa till lite.”

“Varför?” Conrad ställde frågan på sitt vanliga ointresserade maner. Den blonde tittade ett tag på Conrad, Sune förstod att blicken var talande för Conrad svalde och såg ut att ångra sin fråga. När den blonde talade var rösten åter stötig. Han nickade åt Kåges håll.

“Han där är inte den ende som förlorat ett barn. Min dotter blev mördad. Våldtagen och strypt! I tio år har jag rensat ut dom värsta skadedjuren bland er.” Han drog efter andan och log igen. “Och skött det ganska snyggt, om jag får säga det själv. Ingen har ens anat min existens.” Han hejdade sig och gav Kåge en blick. “Nåväl, nästan ingen. Men på sista tiden har jag blivit allt otåligare.” Åter blev rösten grumlig av hat. “Er sort verkar föröka sig som råttor!”

Conrad höll upp cigarren i en försiktig men ändå tillrättavisande gest.

“‘Min sort’ smugglar människor, inget annat.”

“Skitprat, Conrad Spjut. Du både säljer dom och utnyttjar dom.” Han gav Gus en sidoblick. “Ditt brott är att du jobbar åt honom.” Han ställde sig lite mer bredbent, sänkte pistolen tills den var riktad mot golvet och nickade åt Gus och Kåge. “Ni två är beväpnade. Vill ni göra ett försök?”

Sune höll andan, hela situationen var komplett vansinnig. I samma ögonblick såg han hur en springa vidgades i bokhyllan snett till vänster om den blonde. En pistolpipa stacks försiktigt ut. Conrad hade också sett det, han smålog. Utan att tänka sig för knackade Sune på fönstret och pekade mot bokhyllan för att varna den blonde men insåg för sent att det inte var någon bra idé. Den blonde vred överraskad på huvudet åt hans håll. Detsamma gjorde Gus, som när han fick syn på Sune gapade som om han inte trodde sina ögon. I samma ögonblick sköt Luca.

Kulan träffade den blonde högt upp i bröstet på höger sida och fick honom att snurra runt. Pistolen föll till golvet. I nästa ögonblick hade både Kåge och Gus honom på kornet. Sune fann sig stirra in i Lucas pistolmynning.

Luca steg ut genom lönndörren med håret på ända och skjortan hängande utanför. Han hade hela tiden Sune i siktet, korsade snabbt rummet, öppnade dörren och tvingade in honom. Den blonde stod upprätt och höll sig om armen, blek men behärskad. Han nickade igenkännande åt Sune.

“Fortfarande vid liv? Du motsvarar ditt rykte.” Sune svarade inte, de knuffades upp mot väggen. Conrad höjde glaset i en förmanande gest.

“Som självutnämnd domare och bödel borde du hålla bättre reda på resterna av ditt privata rättsväsende.” Han tittade på Luca. “Du såg oss på intern-TV:n, eller hur?” Luca nickade bara. Gus fånstirrade fortfarande på Sunes genomblöta figur.

“Hur i helvete...?”

Conrad gav Gus en kall blick.

“Jag måste skaffa mig kompetent folk.”

Gus såg ut som om han ertappats med att stjäla kakor.

“Jag förstår inte...” Gus blev avbruten av att kortvågsradion på hyllan pep till. Conrad reste sig, avslutade cognacen och lade ifrån sig cigarren i ett onyxaskfat. Han satte på sig hörlurarna, lyssnade och sade ett kort “Döda honom!”. Sedan tog han av sig lurarna och nickade åt Luca.

“Hämta hit flickan, det är dags att möta båten.” Luca försvann men kom snabbt tillbaka med Lotta och Ann-Sofie. När Ann-Sofie såg liken och blodet knep hon

hårt ihop ögonen. Sune lade märke till att Lottas blus var trasig men att hon annars verkade vara OK. Lotta tvingades ställa sig mot väggen bredvid dem. Luca slet Ann-Sofie ur Lottas famn och räckte henne till Conrad. När flickan började gråta slog Conrad till henne över ansiktet med handflatan. Hon tystnade häpet och rädslan steg i hennes stora barnaögon. Sune hörde hur Lotta kved till.

Sune försökte desperat komma på något att göra men både Lucas, Kåges och Gus pistoler var stadigt riktade mot honom, Lotta och den blonde. Conrad tittade med avsmak på Juris och Jamals kroppar. De störde hans ordningssinne. Conrad började gå mot dörren med Ann-Sofie i ett fast grepp. På vägen böjde han sig ned och plockade upp Juris pistol som han stack innanför byxlinningen.

“Luca, du och Kåge ansvarar för att städa upp här. Döda dom där tre. Dumpa dom i skogen bredvid Nilssons grav. Vi får gräva ned dom senare. Möt mig sen på stranden.” Han tittade på klockan. “Ni har en halvtimme på er.” Med en sista blick på Sune sade han: “Och för Guds skull, se till att ta kål på den där den här gången!”

*

Så fort Conrad försvunnit ut genom dörren steg Luca fram och grep Lotta om armen.

“Kom nu, sötnos, nu ska vi avsluta det vi började.” Lotta kämpade emot men Luca var obeveklig, han drog och knuffade henne mot lönndörren. Kåge gick med höjd pistol fram till den blonde mannen.

“Den här är min.” Han satte pistolen mot den blondes bröst. “För min son. För min kärlek till honom. Och för mina synder.” Sedan tryckte han av, väggen bakom den blonde blev rödprickig. Han damp i golvet, Lotta skrek av fasa. Gus höjde sin pistol och siktade på Sune.

“Det här gången var det väl själva fan...”

Sune greps av ett fruktansvärt ursinne. Tanken på att dö hjälplös och passiv fyllde honom med en vrede han aldrig känt förut. Där fanns ingen rädsla. Han insåg att han skulle dö men han tänkte ta Gus med sig. Han spände musklerna och skulle just till att slänga sig över sin baneman när Kåge svängde sin pistol åt vänster och sköt Gus genom huvudet på nära håll. Lotta skrek igen. Sunes kropp fick något slags kortslutning. Han kunde inte röra sig, stod bara och glodde.

Kåge var desto snabbare.

Innan Luca hann fatta vad som skett hade Kåge gått fram till honom och knuffat undan Lotta, som föll ned i soffan. Han höjde sin pistol - men nu var Luca med. I nästa ögonblick hade de satt sina vapen mot varandras pannor. Hanarna var spända, de hade fingret på avtryckarna, båda hade sökt tryckpunkten. Minsta oförsiktig rörelse från någon av dem och båda pistolerna skulle gå av. Kåges ansikte var uttryckslöst. Luca såg vild ut.

“Det är över.” Kåges röst lät spöklik.

“Dör jag, dör du!” skrek Luca gällt.

“Jag vet”, svarade Kåge - och tryckte av.

Skotten lät som ett, båda kastades baklänges med blodiga fontäner från bakhuvudena. Sedan var allt stilla.

Sune sjönk med ryggen mot väggen sakta ned mot golvet. Det var som om all luft, all kraft gått ur honom. Närheten till döden kostade på. Han fylldes av tacksamhet för att han levde. För att han skulle få se Malin och Annika igen. Det var över.

Då insåg han att Lotta var borta.

Kapitel 30

Conrad väntade otåligt på stranden med Ann-Sofie i sin famn. Det hade varit nära att hon lyckats rycka sig loss och smita. Jävla unge! Det här var sista gången han personligen befattade sig med smuggelgodset. Utom i njutningssyfte.

Fartyget hade lagt till ett par hundra meter ut, besättningen höll på att fira ned en stor gummiflotte. Flyktingarna var uppradade utefter relingen - alla utom pakistaniern, Ahmed någonting, som stod i fören. Kapten Vladimir höll en revolver mot hans huvud. Det irriterade Conrad att svartskallen fortfarande levde. Kanske tänkte ryssen på slutbetalningen, Hammarlund hade ju inte hört av sig. Vladimir var snål som få.

“OK, Conrad! Släpp flickan och vänd dig om med händerna över huvudet!”

Conrad kände omedelbart igen rösten. Nog var det väl själva fan! All denna skottlossning och den där förbannade privatsnoken levde fortfarande? Det verkade som att talesättet “Ska man få något gjort är det lika bra att göra det själv” stämde. Han drog pistolen ur byxlinningen och satte mynningen mot Ann-Sofies huvud. Sedan vände han sig om.

“Tyvärr, min seglivade vän! Om du värnar om flickans liv är det bäst att du ser till att dom där orden gäller dig. Och det nu!” Han spände hanen med ett ljudligt klick. Sune som tagit skydd bakom en klippa svor tyst. Han hade inte vågat skjuta, trots att avståndet bara var tio meter, därför att Ann-Sofie hela tiden rörde sig. Conrad lyfte Ann-Sofie lite högre och upprepade: “Nåå? Hur blir det? Det gäller hennes liv!”

“Som sexslav hos nån arab?” Både Sune och Conrad vred överraskade på huvudet. “Eller utnyttjad på nån bordell?”

Utefter strandkanten kom Lotta gående, med båda händerna höll hon en pistol. Den var riktad mot Conrads huvud. Lottas ögon glödde av hat.

“Sune, om han skjuter mig, skjut honom! Om han skjuter Ann-Sofie skjuter vi båda honom! Min dotter ska ha ett liv hos mig - eller inget alls!”

“OK, räkna med mig!” Sune kom runt klippan och började från andra hållet med höjt vapen gå mot Conrad.

“Stanna! Båda två, annars dör flickan!” Conrad tittade ömsom på Lotta, ömsom på Sune. Han var villrådig men han flyttade inte pistolen från Ann-Sofies huvud. Tvärtom, han markerade allvaret i sitt hot med att trycka mynningen hårdare mot hennes huvud. Ann-Sofie började gråta.

“Och i samma ögonblick du, ditt avskum!” Lottas röst formligen sprutade hat, Sune fruktade att hon skulle trycka av vilken sekund som helst. Hon måste vänta - annars skulle Conrads dödsryckningar göra samma sak med Ann-Sofie som Lucas reflexer gjort med Kåge. Conrads ögon for fram och tillbaka, han slickade sig febrilt om läpparna. Han visste inte vad han skulle ta sig till. Sune spädde på.

“Släpp flickan, Conrad! Det är din enda chans att överleva. Eller för att citera den där blonde dåren: Har du bråttom att dö? Eller kan du vänta lite till?” Både Sune och Lotta var nu mindre än fem meter ifrån honom, på det avståndet var det omöjligt för någon av dem att missa. Conrad bet ihop tänderna men tog bort pistolen från Ann-Sofies huvud och kastade den i sanden. Sakta höjde han händerna över huvudet.

“Förbannat också! Helvetes jävlar!” Borta var polityren, han svor så att det osade. Ann-Sofie sprang till Lotta som fortfarande höll pistolen riktad mot Conrad. I hennes ögon dansade Döden. Conrad såg det och bleknade, han höll avvärjande fram händerna.

“Jag gjorde som ni sa!”

Lotta släppte honom inte med blicken men talade till Ann-Sofie.

“Älskling, titta på båten där ute, är du snäll! Ser du nån vi känner?” Både Sune och Conrad förstod att hon försökte avleda flickan, få henne att titta åt ett annat håll - för att slippa se det Lotta tänkte göra. Sune fruktade det värsta, han hade befunnit sig i nästan samma situation och inte tvekat.

“Lotta, för helvete! Gör inget dumt!”

Hon svarade inte, gick bara ännu närmare Conrad. Sune höll andan.

“Ser du nån där ute, gumman?”

“Nää”, svarade Ann-Sofie. I samma ögonblick klippte Lotta till Conrad med pistolen rätt över ansiktet så att han utan ett ljud damp i backen. Lotta tittade på Sune.

“Guud, vad skönt!”

Sune kunde inte låta bli att le.

“Påminn mig om att inte reta dig.”

Ann-Sofie hoppade upp i Lottas famn. Båda började gråta - men den här gången av lättnad.

*

På båten följde man upphetsat händelseutvecklingen, förvirringen var stor. Några av besättningsmännen höjde sina vapen och siktade mot land, men Vladimir vinkade avvärande. Det fann risk för att de - eller de på stranden - kunde träffa Conrad. Han var nyckeln. Det var han som bar plånboken. Utan honom inga affärer.

Ahmed förstod att det som skedde på stranden hade med hans överlevnad att göra. Han bad en tyst bön, svetten rann nedför hans ansikte. I ögonvrån såg han Vladimirs valkiga näve runt revolverkolven, i tinningen kände han det kalla stålet. I samma ögonblick som Conrad höjde sina händer i luften svängde en polispatrullbåt runt udden och in i viken. Vladimir tittade på Ahmed, log lite och sänkte vapnet.

Spelet var över. För den här gången. Det fanns ingen anledning att göra något dumt. Det skulle bara innebära att de blev borta ännu längre från denna lukrativa verksamhet. Och svenska fängelser var rena semesterhemmen jämfört med en del anstalter han suttit på i Ryssland. Han klappade Ahmed i ryggen och gratulerade honom till livet. Sedan slängde han revolvern på däck, gav besättningsmännen order att lägga ned sina vapen och gick med höjda händer fram till relingen.

Han skulle snart vara tillbaka.

Kapitel 31

Epilog

Så fort Ann-Sofie kom innanför dörren kastade sig Malin över henne med en jättekram.

“Åh, vad jag saknat dig!” Känslan var tydligen ömsesidig, de båda flickorna stod med armarna om varandra ett bra tag. Lotta, Sune och Annika log - ömsinnet var så okonstlat och äkta.

“Titta vad jag har fått!” Ann-Sofie höll upp en Barbiedocka. “Baywatch-Barbie! Ska vi leka?”

“Ja, då kan jag vara Ken!”

Sune höjde på ögonbrynen. Båda flickorna hade en vilja av stål. För det mesta inleddes varje leksejour med en förhandlingsomgång när det gällde val av lek, vem som skulle vara vad eller vem, och så vidare. Men de kom alltid till slut överens. Att Malin så förbehållslöst accepterade Ann-Sofies förslag visade hur mycket hon saknat henne. De satte av uppför trappan till övervåningen. Sune och Annika hade sagt till Malin att inte prata för mycket om det som hänt utan ge Ann-Sofie en chans att glömma. Malin höll sig till tredje trappsteget.

“Var dom dumma mot dig?”

“En var ganska snäll, men två var jättedumma! Mamma slog en av dom så han ramla. Hon som brukar säga att man inte ska slåss ...”.

Lotta tittade efter dem och skakade på huvudet.

“Ytterligare en spik i föräldraauktoritetens kista.”

Annika gick fram och kramade om henne.

“Hur har hon tagit det?”

“Mycket bättre än jag. Barn är starka, dom har fortfarande den naturliga

urkraften kvar.”

“Du är inte en nån vekling själv. Sune sa att du var mycket modig.”

“Jag skulle nog inte kalla det mod, snarare desperation. Det var förunderligt vilken styrka jag kunde plocka fram för Ann-Sofies skull.”

Sune tittade på henne och nickade.

“Men det var nära där ett tag, va?”

“Vad då, menar du?”

“På stranden. Att du hade dödat honom.”

Lotta nickade.

“Jo, herregud så jag hatade honom! Det var skrämmande.”

“Ett hat fött ur kärleken till ditt barn ...”, mumlade Sune. Han förstod ju så väl vad hon talade om men han visste också att ur något sådant kom inget positivt. Lottas nästa replik visade att hon insett det.

“Jo, men det vill jag helst glömma. Vad dom där äcklen visade mig var min styrka. Den ska jag komma ihåg.” Hon sänkte blicken. “Men dom tog nåt annat. Så fort jag ska gå ut med Ann-Sofie är jag på helspänn. Varje bil som bromsar in gör att hjärtat åker upp i halsgropen. Jag tror inte att jag nånsin kommer att kunna slappna av igen.” Hon tittade upp, det fanns en oändlig sorg i hennes ansikte.

“Dom tog min trygghet.”

*

Sune lade på. Undrens tid var inte förbi, det var Klossen som ringt.

Conrad Spjut var torsk. Åtalet skulle gälla både barnarov och människosmuggling. Med honom bakom lås och bom skulle världen vara en lite tryggare plats. Åtminstone enligt åklagaren.

Ahmed hade fått sitt uppehållstillstånd. Han belönades också för sitt mod och sin

uppfinningsrikedom. Anledningen till polisbåtens plötsliga uppdykande var nämligen att Ahmed under sitt skruvande på kranar och rattar lyckats öppna en tank för spillolja. Den alltid miljömedvetna sjöpolisen upptäckte utsläppet och följde spåret. Att det var ren tur underlät Ahmed att berätta. Tack vare hjälteglorian och massmediaexponeringen hade även hans familj fått löfte om att få komma hit. Hit, till en tryggare tillvaro. Åtminstone enligt media.

Sune suckade och tittade ut genom kontorsfönstret. Allt var naturligtvis relativt. Men en sak var absolut: ett barns kärlek var den renaste av känslor, den vackraste av gåvor. Och därmed det mest fruktansvärda att mista. Han tänkte på sin dotter, på hur nära det hade varit. På det fasansfulla som kunde hänt ...

Lotta hade rätt.

Man kunde stjäla trygghet.